

စိုးစိုးဝင်း

BURMESE CLASSIC

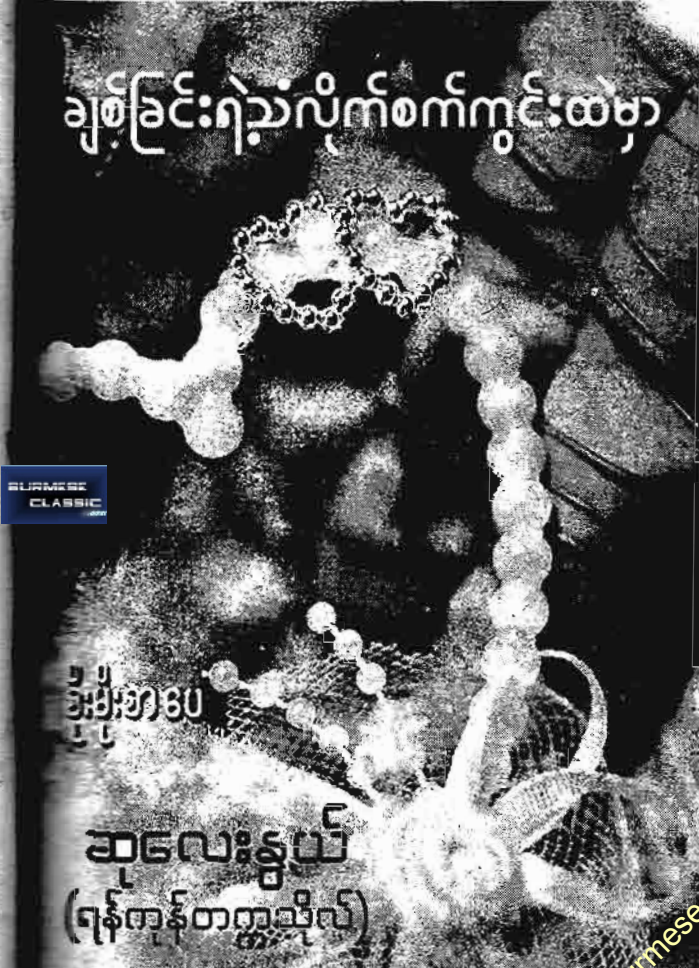
ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကန်တက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းရဲ့သံ့ပိုက်စက်ကွင်းထဲမှာ

design : bo bo htoon

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၁၁၀၇၀၇
- ဗျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၀၆၁၀၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
၀၈မကြိမ်။
- အုပ်ငယ် - ၅၀၀
- စာနံရိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အပုံဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၅၀၂)
မံဝယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE CLASSIC

ဒေါ်မိုးစာပေ

ဆုလေးနွယ်
(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

နေရောင်ပျော့ပျော့လေး လင်းပြာနေသော ညနေဆည်းခါ
ခိုနိမှာ R+ ဝယ်ဝှန်ကားပြားလေးတစ်စီးသည် အင်းလျားလမ်းအတိုင်း
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာသည်။

ညှာက အင်းလျားကန်ဘောင် လမ်းလျှောက်ရအောင်ဟု
ဆိုသဖြင့် စိစိက သူ့ကားနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်ဆောင်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

စိစိ ကားမောင်းပြီး သူ့နံ့စားမှာ ရွှေဝါက ထိုင်သည်။
ညှာနှင့် မယ်အုန်းက နောက်ခန်းမှာ။ နောက်ခန်းရဲ့ ညှာအစွန်ဆို
တော့ နေလည်းမထိုးသဖြင့် ညှာက ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဘေးဘီ
လမ်းတစ်လျှောက်ကို ငေးမောလာသည်။

“ဟိုတစ်ခေါက် ကျုပ် ရန်ကုန်ရောက်တာ ပြဝဝဝ-

နှစ်ထောင်)ခုနှစ်တန်းကဆိုတော့ အခု ခုနှစ်နှစ်လောက်တောင် ကြာ သွားပြီနော်၊ အဲဒီတန်းက ရှင်တို့တွေနဲ့ အိကိုကင်တင်းရော၊ တောင်ငူ ဆောင်ကင်တင်းရော ထိုင်လိုက်ရသေးတယ်နော်”

ညာက ဆယ်ကျော်သက်အချိန်တန်းက အဖြစ်အပျက်လေး ဈားကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်ဝတ်လောက်ပဲနေပြီး ဟိုကိုပြန်ရတော့ နေလို့တောင် ဓဝသေးဘူး၊ ဘယ်မှလည်း အိမ်မလည်လိုက်ရဘူး၊ ကျုပ်လေ ရှင်တို့ကို အရမ်းသတိရတာပဲ သိလား”

“အံ့မယ်...အပိုတွေ၊ ဟိုမှာပျော်နေပြီးတော့”

မယ်အုန်းက ညှာပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်လျက် မကျေမနပ် ဈက်စောင်းရွယ်ပါသည်။

သူတို့နှင့်အတူတူ ဆယ်တန်းဖြေပြီး အောင်တဲ့အခါမှ သူတို့ကိုခွဲပြီး ညာက ဩစတြေးလျက အမေဆီ လိုက်သွားခဲ့တာ။ ဟိုမှာပဲ ကွန်ပျူတာတက်ခဲ့တာ။ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ညာ တစ်ခေါက်ပြန်လာတော့ သူတို့က သုံးယောက်စလုံး သတ္တမေဒ

ဖတ်စီရီးယား တက်နေကြပြီလေ။

သူတို့နှင့် ကျောင်းမှာ လျှောက်လည်ခဲ့ရတာ ခုထိမမေ့ သေး။

အဲဒီနောက်တော့ ညာ ရန်ကုန်ပြန်မလာဖြစ်တာ အတော် ကြီးကြာသွားသည်။ အားလုံးလည်း ကျောင်းတွေပြီး၊ ဘွဲ့တွေရကုန် လို့ အလုပ်တွေတောင် ဝင်နေကြပြီ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် စီစီတို့ရဲ့ (C.S.M city) ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုနှင့် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဆိုင်လေးက ရန်ကုန်မှာ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်လို့ပင် နေခဲ့ပြီ။

ညာသာ အခုမှရောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာ ချာ စဉ်းစားနေတန်းဖြစ်သည်။

ယူလာတဲ့ဘွဲ့နှင့် ဆိုလျှင်တော့ အင်တာနက်ကပေးဆိုင် ပဲ ဖွင့်ရမှာ။

သို့သော် ညာအာရုံတို့က တခြားမှာရှိနေသည်။ အလုပ်ကိစ္စ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေး။

www.burmeseclassic.com

စိတ်ထဲ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေရသည်ဆိုတာ သူငယ်
ချင်းအရင်းတွေကိုပင် လုံးစေ့ပတ်စေ ဖွင့်မပြောရသေးပါ။

အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညာ သူ့ကို အရင်တွေချင်သည်။

သူဟာ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လိုစိတ်ထားရှိသလဲ။

သူ့ဘဝကရာ အဖော်မဲ့နှင့် အထီးကျန်ဆန်ဆန် ရှိနေ
တုန်းလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညာရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ကရုဏာလှိုင်း
တွေ ရိုတ်ခတ်နေရပါသည်။

သူ့နှလုံးသားထဲက ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေကို
ပြေပျောက်ငြိမ်းချမ်းသွားစေချင်ပါသည်။

ငေးကြည့်နေမိတုန်းမှာပင် ကားက အင်းလျားကန်ပေါင်
ဖက် ချိုးကွေ့ကာ စိစိက ဂိတ်ကြေးပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပါကင်တစ်နေရာရှာရ၏။

ကားတွေများနေသည်။ လူတွေလည်း စည်ကားလှုပ်ရှား
နေကြပါသည်။

“ဒီဟွန်ဒါကို ကြည့်စမ်း၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ယောက်
ရဲ့ ကားဖြစ်မယ်၊ အင်္ကျီတွေချိတ်ထားတယ် တွေ့လား။”

“သိလားပဲ...အဲဒါ...ရဲ့ကားပဲဥစ္စာ”

သူတို့စကားတွေကြောင့် ညာနှလုံးသားမှာ တဒုတ်ဒုတ်
ဖြည့်အောင်ပင် သိသိသာသာ အခုန်မြန်လာရသည်။

ညာ ဖုန်းဆက်ကြည့်တုန်းက ဒီညနေ အင်းလျားမှာ
ရိုက်ကွင်းရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်လေ။

ဒါကြောင့် စိစိတို့ ဘယ်သွားမလဲမေးတော့ “ကန်ပေါင်၊
ကန်ပေါင်”လို့ တောင်းဆိုပို့ခိုင်းရတာ။

“ညာရေ...ရှင်တော့ မျက်စိရှုပ်ပြီ”

“ရပါတယ်၊ ညာ ကြည့်ချင်တယ်”

ကားတံခါးသော့ချပြီး သူတို့လေးယောက် ရင်ဘောင်တန်း
လျှောက်လာခဲ့သည်။

စိစိက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီနီညို အကွက်
လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်မှာတော့ ခွာချွန်ဖိနပ်မြင့်မြင့်

www.burmeseclassic.com

ကို စီးထား၏။

ရွှေဝါက နှစ်ထပ်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီအဝါနှင့် ကိုးရီးယား စကဒ် အနက်လေးကို တွဲဝတ်ထားပြီး နောက်ပိတ်မပါသော ရှုဖွဲ့ဖိနပ်ပုံစံ အဝါလေးကို စီးထားသည်။ မယ်အုန်းကတော့ စတိုင်ပင်နီ ဝတ္ထုနှင့် အင်္ကျီကို အရောင်တူ၊ အသားတူချုပ်ကာ ကော်ဖီရောင် အရင့်ကို သုံးထားသည်။

ဒါက သူ့လက်ရာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ကတည်းက ကြားထားပြီးပြီ။ လေဒီရှုဖွဲ့အနက်နှင့် ဆံပင်ရှည်ပွကောက်ကောက်တို့နှင့် သူ့ပုံစံက အသားလည်းဖြူတော့ အားလုံးထဲ ထင်ရှားနေပါသည်။

ညာသည် စိတ်ထဲက တွန့်ဆုတ်နေသဖြင့် ခြေလှမ်းက နှေးချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသည့် ဂျင်းစကဒ် အထပ်ထပ်ကလေးနှင့် စာအင်္ကျီဖြူလေးနှင့် လယ်တိုဘွတ်ရှုဖွဲ့ အဖြူ အပြာကြားလေးကို စီးထားသော ညာက အားလုံးထဲ အငယ်ဆုံး အနုဆုံးလို ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်တော့ သူတို့လေးယောက်က သက်တူရွယ်တူတွေ ပါ။ လပိုင်းလောက်သာ ကွာခြားကြတာ။

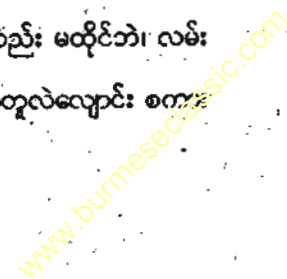
ညာက နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာခဲ့တော့ ဝတ်ပုံစားပုံက နည်းနည်း ပိုသားနားအဆင့်မြင့်နေသည်။ ဒါတောင် အခုနည်းနည်း သတိထားပြီး လိုက်လျောညီထွေ ဝတ်နေတာပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက် မျက်စိထဲ သူမက ထူးထူးကဲကဲကြီး ဖြစ်မနေချင်ဘူးလေ။ ဆံပင်ပျော့ပျော့စင်းစင်းတို့ကိုတော့ မဟော်ဂနီ ရောင်လေးမှ မပြောင်းဖြစ်သေး။

အသည်းပုံ စိန်နားဆွဲလေးနှင့် ညာမျက်နှာ သွယ်သွယ် လေးက အနည်းငယ် နီမြန်းချင်သည်။

“ဟုတ်တယ်တော့... ဒီနေ့ ဒီမှာ ရှုတင်ရှိတာကို”
မြက်ခင်းဆင်ခြေလျှောလေးမှာ လူတစ်အုပ်ကြီး ဝိုင်းအုံနေတာ လှမ်းတွေ့ရ၏။

မင်းသား မင်းသမီးက ခုံတန်းမှာလည်း မထိုင်ဘဲ၊ လမ်းပေါ်လည်းမလျှောက်ဘဲ မြက်ခင်းနုနုပေါ် အတူလဲလျောင်း စကား

ပြောနေတဲ့အခန်း

ဒါရိုက်တာက လူငယ်ဒါရိုက်တာ။

“ဟဲ့...ဟိုမှာ၊ ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်တောက် မဟုတ်လား၊ သူ့ခဏလေးနဲ့ နာမည်ကြီးလာတယ်နော်၊ ရုပ်လေးကလည်း မိုက်တယ်ဟ”

ကက်ဦးထုပ်ကို အခြမ်းစောင်းလုပ်ထားကာ မျက်နှာမှာ ပါးသိုင်းမွှေး သဲ့သဲ့နှင့် သူ့သဏ္ဍန်က စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ပါ။ ဘော်ဒီက သေချာလှေကျင့် ကစားထားသလို ကျစ်လစ်ဖွံ့ဖြိုး လှပနေသည်။ ရင်အုပ်ကျစ်ကျယ်နှင့် လက်မောင်းမှာ ကြွက်သားတွေ အမြှောင်းလိုက် ဖြစ်နေပုံက ဘော်ဒီဖစ် တီရှပ်အောက်မှာ အထင်းသား။ စတိုင်ပင်နီ ထူအိပ္ပကလည်း သူနှင့်အင်မတန် လိုက်ဖက်သည်။

ပိုင်တစ်ခု ချိုင်းကြားညစ်ကာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ချွေးစိုနေပေမယ့် သူ့ပုံစံက လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ ကောင်မလေးတွေ သတိပြု သိချင်စရာဖြစ်နေသည်။

သူ...ဟိုးအရင်ကထက်ပင် ပိုချောလာသေးသည်။

ညာက ခြေလှမ်းရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ သူ့ထံ ငေးမောငြိမ်သက်နေမိသည်။

“စိစိ...ကျုပ်တို့လည်း သွားတိုးကြည့်ရအောင်”

“ဟင်...ရှက်စရာကြီး”

“လာစမ်းပါ”

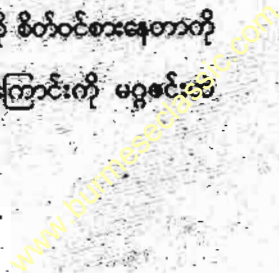
ရွှေဝါက စိစိလက်ကို ဆွဲသွားသဖြင့် မယ်အုန်းနှင့် ညာက နောက်က အလိုလိုပါလာပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

“ကျုပ်တို့တ မင်းသားကို မိတ်ဆက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါရိုက်တာကို အော်တိုရေးခိုင်းမှာ ဟင်း...ဟင်း”

အဲဒီ ရွှေဝါငါးကြင်းမက သိပ်သွက်နေသည်။

ရယ်သံနှင့် မြူးမြူးကြွကြွ ရွေ့ကို တကယ်ရောက်သွားသည်။

ညာသည် သူတို့ မိုးတိမ်တောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကို အံ့အားသင့်နေသည်။ မိုးတိမ်တောက် အကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်းအဲ

အိမ်ထောင်ထဲ သိပ်ရသည်။

အိမ်ထောင်ထဲ သူ့က အရင်တုန်းက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်
မှ အသွယ် အခုချောက်ပိုင်း နှစ်တွေမှာသာ ထိုအလုပ်နှင့် ထွန်းထွန်း
ခေါင်ခေါင် ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား။

သူ့ရဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး အတိတ်ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီတဲ့

လား။

ညာမလုံချင်ပါ။

ထိုအထိရာမျိုးက လွယ်လွယ်နှင့် မပျောက်တတ်ပါ။

“ညာ...ညာ အော်တိုစာအုပ်ပါလား၊ ဘောလ်ပင်ပါခဏ

လေး”

ရှေ့ရောက်သွားပြီး တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီးမှ ညာထံပြန်
ပြေးလာ၏။

“ရွှေဝါရယ် သူ့အလုပ်များနေတာ သွားရွှပ်မလို့လား
ဟယ်၊ ရှင်ကလည်းနော် ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဟွန်း...ကလေးပဲပေါ့”

ရွှေဝါဆိုတာ စပ်စပ်စုစုလေး။

“ပေးပေး...မထူးပါဘူး။ ရှင်ပဲ သွားရေးခိုင်းတော့၊ ရှင်
က သတ္တိပိုကောင်းတယ်နော်”

“ကလေးတွေ လုပ်တဲ့အလုပ်ပါလား”

စိစိရွံ့ချသဖြင့် ရွှေဝါနည်းနည်း တွန့်ဆုတ်သွားတာ။

“တကယ်လည်းပဲ သူတို့က အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်နေတဲ့
တည်ငြိမ်သင့်တဲ့ အရွယ်မျိုးမဟုတ်လား။

မယ်အုန်းဆိုရင် ဓနစပ်ထားပြီးသားပင် ဖြစ်နေပြီ။ သီတင်း

ကျွတ်ရင် မင်္ဂလာအောင်တော့မှာလေ။

သူတို့လေးယောက်ထဲမှာ မယ်အုန်းအရင်စွဲဖို့ မြင်နေပြီ။

ပြီးရင် စိစိဖြစ်နိုင်သည်။ စိစိကိုလည်း သူ့အိမ်က စီးပွားရေးသမား
တစ်ယောက်နှင့် သဘောတူစပ်ဟပ်နေပြီ။

ကျွန်တာကတော့ အဲဒီ ရွှေဝါငါးကြင်းမနှင့် ညာတခိုင်

ဝါပဲ။

ခုထိ အိမ်ကလီတွေကလွဲရင် ဘာမှဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား

အထည်တစ်ထည်နီသေး။

ညွှာကတော့ ပြန်ရောက်တာမကြာသေးတာမို့ စိုတောင်ရှင်းနေပါသေးသည်။ သူမရဲ့ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေက မဲလ်ဘုန်းမှာ။

“အို... ကျုပ်တို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်လေးစားလို့ မိတ်ဖွဲ့မှာပဲ။ သူရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေက ရယ်စရာလေးတွေ ရွေ့ဝါအရမ်းကြိုက်တာ သိလား။ ညွှာရေ လက်မှတ်သွားထိုးခိုင်းဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ လက်မှတ်လေး တစ်ချက်ထိုးပေးရုံပဲဟာ”

ညွှာဆိုမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လေးရှိပြီး ထိုပိုက်ဆံအိတ်ထဲ နဲ့ တကာစေ့အောင် ထည့်ထားတတ်တာ သူတို့သိပြီးသား။

ကောလ်ပင်နီတို့ စာအုပ်ငယ်တို့သာမက ဘီးလိုလား မှန်လိုလား၊ စနိုးတာဝါလိုသလား၊ မောက်စိစပရေဗူးလိုသလား၊ တူးဝေးကိတ်လေး ရိုက်ချင်သလား။ Lip Gloss နှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးချင်သလား။ ဒါမှ မဟုတ် ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး လိုချင်သလား။ ဆေးပလာစတာက ကပ်ချင်သလား၊ ခေါင်းမူးလို့ ရှူဆေးကောင်း

ကောင်းလေး ရှူလိုက်ချင်သလား၊ စသဖြင့် တိုလီမိုလီ စုံနဖာစီအောင် ပါလာတတ်သည် မဟုတ်လား။

လိုချင်တာရှိရင် ညွှာထံ လှမ်းတောင်းနေကျပါ။ နဂိုကပင် ရှေ့တိုးကာ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဖူးချင်နေသော ညွှာက ရွေ့ဝါတိုက်တွန်းမှုကို ငြင်းဆန်မနေတော့ဘဲ စာအုပ်ငယ်လေးနှင့် ရှေ့ကိုတိုးသွားလိုက်ပါသည်။

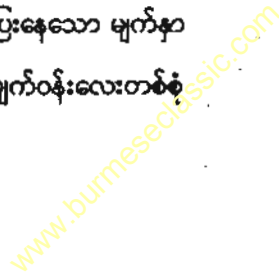
“ကတ်”

သူရိုက်ကွင်းဖြုတ်ကာ တအောင့်နားလိုက်တော့ ပိုအဆင်ပြေသွားသည်။

ရောင်မျက်မှန် အပြာဖျော့ဖျော့ကို ဖျတ်ခနဲ ထုတ်တပ်လိုက်သော သူ့အမူအရာကို ညွှာ နီးကပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

မိုးတိမ်တောက်က သူ့ရှေ့မှ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဖြူနုဝင်းပကာ စိမ်းရောင်လေးပင် ပြေးနေသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဝိုင်းစက်ရွန်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ

က စိန်ဥဋ်လေးတွေလို ကြည်လင်ပြာလဲ့စူးရှနေသည်။
 တော်တော် မျက်လုံးလှတဲ့ ကောင်မလေး။
 ကြည့်ပုံက ရင်ထဲထိ ထိရှစေသည်။
 ထိုမျက်လုံးလေးကလေးတွေက သူနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားလို
 လို ရုတ်တရက်မှာ မိုးတိမ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။
 “ကိုတိမ်တောက်”
 “ဗျာ”
 သူ့ကိုခေါ်မည်မထင်ပါဘဲ ကောင်မလေးနှုတ်က
 သူ့အမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ တိမ်တောက် ယောင်ရမ်း၍ ထူးလိုက်
 သည်။
 “အော်တိုရေးပေးမလား”
 “ခင်ဗျာ...ဪ ခါတယ်”
 မင်းသားနှင့် မင်းသမီးအနား ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းအုံ့နေ
 ချိန်မှာ သူမက ကိုယ့်ဆီ ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာခဲ့ပါလား။
 မိုးတိမ် မျက်မှန်ကို ပြန်ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

သူမကမ်းပေးတဲ့ စာအုပ်လေးမှာ မိုးတိမ်တောက်က
 အင်္ဂလိပ်လို လက်မှတ်ရေးထိုး၍ နေ့စွဲတပ်လိုက်ပါသည်။
 “ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”
 “ရှင်”
 သူသည် စွဲမက်ဖွယ်သော အပြုံးနှင့် နောက်ပြောင်သလို
 မေးဆတ်ရင်း...
 “ဪ...ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေရော ရိုက်ချင်သေးလား
 လို့ပါ။ မင်းဖုန်းမှာ ကင်မရာပါတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါမေးကြည့်
 တာပါ”
 သူပြောမှ သတိရသည်။ ဟုတ်တာပဲ။ ညာရဲ့ ဂျီအက်စ်အမ်
 ဖုန်းက ကင်မရာပါတာပဲ။
 ညာက ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ချိန်ရွယ်
 လိုက်ပါသည်။
 “ဟာ...တကယ်ရိုက်ယူမယ်ပေါ့။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ကိုယ့်ပုံ
 ကို တရေးနိုးတော့ ထမကြည့်နဲ့နော်”

သူများကိုသာ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သော တိမ်တောက်သည်
ကိုယ့်ရှေ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တကယ် ဓာတ်ပုံလာရိုက်
တော့ မနေတတ်သလိုကြီး ဖြစ်သွားရကာ ရယ်ချင်မိလေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးက ကြည်လင်
အေးချမ်းပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်အဆင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်
သည်။

မျက်နှာရော၊ ဆံပင်လေး ပျော့စင်းနေပုံရော အဝတ်အစား
စတ်ထားပုံရော ခြေချောင်းလက်ချောင်းလေးတွေရော တကယ်
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲကဆိုတာ အလိုအလျောက် သိသာနေပါ
သည်။

“အဟဲ...တရားနိုးကြည့်မိရင် လန့်မှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်က
ဒါတွေနဲ့လေ”

သူက မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးသိုင်းမွှေးတွေကို ညွှန်ပြပြီးရယ်
သည်။

ညာ ထင်တာနှင့် တခြားစီ။ သူဟာ ပျော်ရွှင်လွတ်လစ်

သော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဘဝကို ရယူထားပြီပဲ။

အရင်လို ဘီယာမူးအောင်သောက်ပြီး တေလေလွင့်မျှော်
နေသူတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပါလား။

သူ့ဘဝကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အလုပ်တစ်ခုထဲ နှစ်မြှုပ်
ကြိုးစားနေပြီ။

ညာထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အောင်မြင်မှုနှင့် ပြုံးပျော်နေ
သော သူ့မျက်နှာကို မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပါသည်။

“ကျွန်မ မလန့်ပါဘူး၊ စိတ်ချ”

“ဟား...ဟား ဒါဆို တရားနိုးကြည့်မယ်ပေါ့”

ကောင်မလေးက မရယ်ဘဲ သူ့ကို ခပ်နက်နက်လေး
ပြုံးလျက်သား စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအကြည့်လေးထဲမှာ ရင်းနှီး
နှစ်လိုသော၊ နက်ရှိုင်းမွှေးထွေးသော တစ်စုံတစ်ရာရှိနေတာ တိမ်
တောက် ခံစားမိသည်။

ကိုမိုးတိမ်တောက်ရေ...။

ရှင်ကတော့ မုတ်မိချင်မှ မုတ်မိလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရှင်မျက်နှာရှင် လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်ပြေး
တဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို မေ့နေလောက်ရောပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ရှင်က စွပ်ကျယ်အနီရဲရဲနဲ့ ဘောင်းဘီတိုအဖြူ
လေးကို ဝတ်ပြီး ဈေးသံတရွဲရွဲနဲ့ တင်းနစ်ရိုက်နေခဲ့တယ်။ ရှင်
လှေကျင့်ကစားနေကျ တင်းနစ်ကုတ်လေးနဲ့ ကပ်ရက်မှာ ဒန်းက
လေးနှစ်ခုရှိတယ်လေ။ အဲဒီဒန်းပေါ်မှာ ဂါဝန်ပန်းနှုတ်လေးနဲ့
ဆံပင်နှစ်ဖက် ခွဲချည်ထားတဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းနဲ့ ကလေးမလေး
တစ်ယောက် တစ်အားလွှဲစီးနေတာကို ရှင်မြင်တော့...

“ဖြည်းဖြည်းလွှဲလေ” လို့ လှမ်းအော်သတိပေးတယ်။

ကောင်မလေးက သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး
မြောက်နေအောင် အားကုန်လွှဲစီးနေတုန်းပဲလေ။

ရှင်က တအောင့်လောက်ကြာတော့ လှေကျင့်ကစားလို့
ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးမလေးကလည်း မောလို့
ဒန်းပေါ် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ထိုင်နေပြီ။

လက်ထဲက မရမ်းပေါင်းထုပ်ကိုလည်း ဖြည့်စားနေတာ

ပေါ့။

ရှင်က လှမ်းပြောင်ပြတယ်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးကို
ကလေးလို ချစ်စနိုးဖြစ်လို့ နောက်ပြောင်တဲ့ အမူအရာလေးက
သိပ်ကြည့်ကောင်းနေခဲ့တယ်လေ။

“ဟေ့...ကိုကြီးကို နည်းနည်းကျွေး”

တရင်းတနှီးနဲ့ ကလေးလက်ထဲက မုန့်ကို နည်းနည်းကျွေး
ဖို့ တောင်းဆိုပြီး မရမ်းပေါင်းတစ်လုံး နှိုက်ယူစားခဲ့တဲ့ ရှင်ကို
ကလေးမလေးက တအံ့တဩ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တယ်။

ရှင်ကို ခင်မင်သဘောကျသွားခဲ့တယ်။

သေးငယ်နုနယ်သေးတဲ့ သူ့အသည်းနှလုံးမှာ အမှတ်ရ-
စွဲထင်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ရှင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ထင်ပါရဲ့။

ညာကတော့ ငါးတန်းအောင်ပြီး ခြောက်တန်းတက်မယ့်
ဆဲဆဲပေါ့။

“ကိုမိုးတိမ်”

“ဗျာ”

ကောင်မလေးက ချိုအေးနွဲ့သော အသံလေးနှင့် တရင်းတနီးခေါ်သည်။

“အခုရော တင်းနစ်ကစားသေးလား”

“ဗျာ”

မိုးတိမ်တောက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။ သူ တင်းနစ်ကစားခဲ့တာ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပါ။

“မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကောင်မလေးက ပြုံးတုံ့ဖို့နှင့် မဖြေပါ။

“ပြောစမ်းပါ...မင်းကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုသိနေတယ်”

“ဟင့်အင်း...မသိပါဘူး”

ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်ပုံကို သူမယုံ။

ရွှေပါက ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်တောက်နှင့် ညှာတို့ ရယ်မော

စကားပြောနေတာမြင်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ကြည့်အကဲ

ခတ်ရင်းက အားတက်ရဲတင်းလာသလို သူတို့နှစ်ယ့် လျှောက်လာပါသည်။

ညှာက မဆိုး။

မိတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ ရဲတင်းသွက်လက်သည်။

နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်ဖူးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးတိမ်တောက်နှင့် မိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် စကားဆိုနေပုံမှာ အခုမှ မိတ်ဖွဲ့တာနှင့်ပင်ဓတူပါ။

အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးပတ်သက်ပြီးသား လူတွေလို ရင်းနှီးနွေးထွေးပြီး တစ်သားတည်း ဟန်ပေါက်နေသည်။ စကားတွေပင် လက်ဆုံကျနေသလိုပုံစံနှင့်။

တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းနှင့် ပြီးမသွား။ လှည့်မပြန်။

“ဒါက ညှာသူငယ်ချင်း ရွှေဝါတဲ့၊ သူတို့က ကိုမိုးတိမ်ကို လေးစားနေတာ၊ ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ အနုပညာပရိသတ်တွေပေါ့၊ ရိုက်တဲ့ကားတိုင်း အားပေးနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါဗဲဗျာ”

“ညာတခိုင်ရယ်...ရှင်လည်း သူရိုက်တဲ့ကားလေးတွေ သပ်ရပ်အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ချီးမွမ်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညာကဘာပြောလို့လဲ”

မိုးတိမ်သည် ညာတခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ မလွဲ တမ်း အကြည့်စိုက်နေမိသည်။

ကိုယ် မိန်းကလေးတွေကို ခေ့ခေ့မကြည့်မိတာ ကြာပြီ။ အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံပတ်သက် ခင်မင်နေသူတွေ များစွာရှိ သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရင်းနှီးမှုနှင့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မရော။

အခုခဏလေးမှာမှ သူကလေးကို နှစ်လိုစွာ ဘာကြောင့် နောက်ပြောင်နေမိမှန်း ကိုယ့်ဘာသာပင် မတွေးတတ်။

ရွှေဝါ အနားရောက်လာတော့ မိုးတိမ် မျက်နှာက စော စောကလောက် မဖြိုးဘဲ ဣန္ဒြေနှင့် တည်တံ့သွားပါသည်။

သူ့နဂိုပုံစံက ထိုပုံစံပါ။

“ကိုမိုးတိမ်...အလုပ်ရှိသေးလား၊ အားရဲ့လားတောင် မသိဘူး၊ ဟင်း...ဟင်း”

ရွှေဝါက အားနာစကားဆိုသည်။

“ပြီးသွားပါပြီ၊ ရှူတင်ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ နေလည်းဝင် သွားပြီလေ၊ တော်ကြာ မှောင်ရိပ်သန်းလာတော့မှာ၊ ဒီအလုပ်က နေရောင်ရှိမှပျ”

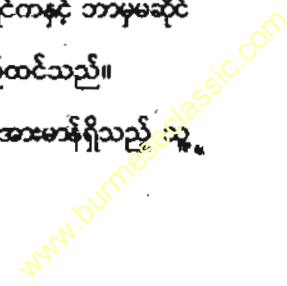
သူ့စကားသံက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ညာနားထဲ နားထောင် ကောင်းနေသည်။

သူ ဘာလေးပြောပြော နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ်ကို ငေးမိ သည်။ ပိရီသေသပ်စိုရဲနေဆဲ ထိုနှုတ်ခမ်းထူထူလေးဟာ အရင်က နှင့် ဘာမှပြောင်းလဲမသွား။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပုံစံ၊ ဆံပင်ပုံစံ၊ မုတ်ဆိတ်ရေးရေးလေးထားတဲ့ ပုံစံ စသဖြင့် အားလုံးပြောင်းလဲသွားပေမယ့် လှပသော ထိုနှုတ်ခမ်း တစ်စုံကိုတော့ သူ ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ပါဘူး။

မျက်လုံးအကြည့်တွေကတော့ ဟိုအရင်ကနှင့် ဘာမှမဆိုင် 'အောင် ပြောင်းလဲရင့်ကျက်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်မည်ထင်သည်။

တည်ငြိမ်ပျော့ပျောင်းသော်ငြား စူးရှအားမာန်ရှိသည့် သူ့

မျက်လုံးများနှင့် ဆုံရာ ညာ ရင်ခွန်မြန်လာပါသည်။ နွေးထွေးနှစ်လို ခြင်းတွေက ညာထံမှာ အရှိန်ပြင်းဆဲ။

“လာပါ...ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းတွေလား၊ ခေါ်ပါဗျာ၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး၊ ဘာလို့ရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် မင်းသားမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟား...ဟား အခုမှ မင်းသားလုပ်မလား လို့ စိတ်ကူးနေတုန်း”

သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေ တဟားဟားရယ်နေတော့ ရွှေဝါ တို့ သူ့ကို ရှိန်မနေတော့ဘဲ ပြောရဲဆိုရဲ ဖြစ်လာပါသည်။

“မင်းသားထက် ရှင်က ပိုမိုက်နေတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရှူး...တိုးတိုး၊ ဟိုကောင်ကြားသွားဦး မယ်၊ နောက်တစ်ကားကျရင် ဒီကောင်ခေါ်မသုံးတော့ဘူး သိလား”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သူ့အမူအရာ မျက်လုံးပြူးပြပုံကြောင့် ရယ်မိကြသည်။

“တစ်ခုခုသွားစားရအောင်၊ လာပါ၊ အကြော်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကျွန်မတို့က လေးယောက်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“အိုကေ...ပြန်ကြွားလို့ရပြီ၊ ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်တောက် က ကျုပ်တို့ကို ဘူးသီးကြော် ဖယ်ကျွေးတယ်လို့”

“ကြွားလေဗျာ...ဒီစီဒီရိုက်ဖို့ အတင်းခေါ်တယ်လို့ပါ ထည့်ပြော”

“ငယ်သေးရင်တော့ ရှင်ကို အပူကပ်ပါတယ်၊ အဟုတ်”

“အခုလည်း ငယ်သေးတာပဲ”

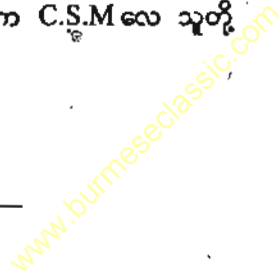
“ဒီရုပ်တွေလေ...အဟီး...ဟီး”

“သူတို့က (C.S.M city) စတူဒီယိုက ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့လေ”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို ညာကရော”

ညာမျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ မေးလိုက်ပုံ ကြောင့် ရင်ထဲ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားရတာ အကြည့်လွှဲရင်း...

“ညာမပါဘူးလေ၊ နာမည်ကိုက C.S.Mလေ သူတို့ နာမည်ပဲပါတယ်”

“ဟုတ်လား...ဒါတော့ ဘယ်မျှတမလဲ၊ ညွှန်စာမည်ကို ထုတ်ဖော်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း...အစကတည်းကကို မပါတာ”

“ဘယ်ပါမလဲရှင်၊ သူက ခုမှ မဲလဲဘုန်းက ပြန်လာတာ လေ၊ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက မြန်မာပြည်က သူငယ်ချင်းတွေ ကို စွန့်သွားတော့ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြန်လာသလဲ မသိပါဘူး”

ညွှက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ရယ်နေသည်။ ထိုရယ်ပုံလေး ကပင် မိုးတိမ်ရင်ထဲသို့ ရောက်သည်။

“မြန်မာပြည်ကလူပဲ ပြန်ယူမယ်တဲ့”

“ဟင်...အဲဒါ ကျုပ်မပြောပါဘူး”

အလန်တကြားပုံစံလေးနှင့် ငြင်းလိုက်ပုံက ချစ်စရာ။

မိုးတိမ်သည် သူ့စက်အဖွဲ့တွေ၊ တပည့်တွေကို ခဏထားကာ အခုမှသိရသည့် ကောင်မလေးတွေနှင့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အကြော်ဆိုင်မှာ အတူထိုင်ကာ စားသောက်ရင်း အဖွဲ့ကျနေပါသည်။

သူနှင့်ရှိနေတဲ့ လေးယောက်စလုံးမှာ ခပ်ချောချောလေးတွေ ဖြစ်ရာ မချောလေးယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်ပုံစံမို့ ဖြတ်သွားဖြတ် လာတွေက ကြည့်ကြည့်သွားကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေတဲ့ တပည့်ဖြစ်သူတွေကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် သိပ်ဂဏာမငြိမ်ပေ။

ညွှသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူနှင့်ခင်မင်ရသဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်။

ညွှထင်တာက အင်းလျားကန်ပေါင် ရောက်ရင် သူတို့ အဖွဲ့ရှိနေသေးရင် အလွန်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း သွားပြော မိတ်ဆက်ရုံလောက်သာ အခွင့်အရေးရမည်လို့ပါ။

အခုတော့ အခြေအနေက ညွှထင်တာထက် ပိုမိုတိုးတက် ကောင်းမွန်ပြီး ချောမွေ့နေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ညွှမျက်နှာ လေးပေါ်သို့သာ မကြာခဏ ရစ်ဝနေတာမို့ ရင်တုန်ရလွန်းပါတိ။

သူ ဘာကြောင့် အဲလို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ကြည့်နေတာလဲ။

ရွှေဝါက ဆိုင်လိပ်စာကဒ် ထုတ်ပေးတော့ သူက တစ်မျက်ကြည့်ပြီး...

“သတို့သမီးဝတ်စုံက ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြီး ဘာလို့မကြော် ငြာတာလဲ”

“အဟဲ... ကိုနိုးကြေသွားမှာစိုးလို့”

“ဟောဗျာ... ဒါဆို မဝတ်ရသေးဘူးပေါ့”

ရွှေဝါတို့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားကြပြီး...

“ရှင်က ကျုပ်တို့ကို အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတွေပဲလို့ ပြော တာပေါ့လေ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မပြောရပါဘူး”

သူလက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး ထောင်ကာပြီး ပျာပျာသလဲငြင်း ဆိုသည်။ ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နေ၏။

“ဟွန်း”

ရွှေဝါက မျက်နှာစောင်းထိုးရင်း...

“ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတာ မယ်အုန်းကတော့ နီးစပ်နေပြီ”

မယ်အုန်းဆိုသော ကောင်မလေးက ပြုံးရဲပြုံးသည်။ ရွှေဝါ စကားကို မငြင်း။

“သူက အင်ရေချုံ လုပ်ထားတယ်လေ”

“ဒါဆို စားရခါနီးပြီဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပဲ... ပြီးရင် စိစီးအလှည့်”

“အို... အဲဒါမသေချာသေးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် နီးစပ်နေပါပြီ၊ ရှင်ကလည်း ရှုတ်မနေပါနဲ့၊ ကိုမိုးတိမ်က လူရင်းဖြစ်သွားပြီပဲ”

သူတို့စကားကို မိုးတိမ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေမိ တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူမကလေးမှာ ဆိုင်သူရှိပြီးသား ဖြစ်နေမှာစိုးမိမိလို့က လွဲရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

နေစမ်းပါဦး... ကိုယ်က ညှာကို ဘာကြောင့်ပိုင်ရှင်မရှိ သေးသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ရတာလဲ။

လျှပ်တစ်ပြက်မှာ လွတ်လပ်သူလေးဖြစ်နေဖို့ ဘာကြောင့်

ရွှေလင်းမိတာလဲ။

မိုးတိမ် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့အားသင့်မိသည်။

ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီလောက် ချက်ချင်းအချိန်မတ

လေးမှာ သူမအပေါ် စိတ်တွေ တိမ်းညွတ်ယစ်မူးသွားမိပြီလား။

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း သူထင်သည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူလည်း ညာမရ။

သူမ ကိုယ့်နားလာရပ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ကတည်းက တစ်စုံ တစ်ရာဟာ သူ့နှလုံးသားကို ဝင်အောင့်လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်တာ သေချာ သည်။

“ကိုမိုးတိမ်ကရော”

“ဈာ”

ဖွင့်လင်းသော ရွှေဝါရဲ့အမေးမှာ သူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက် သွားသည်။

ဒီလောက်ချက်ချင်းတော့ သူ့အကြောင်းကို ဖွင့်မပြောချင် ပါ။ သို့သော် ညာလေးကို သိလည်းသိစေချင်သည်။

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

သူက အကြောင်းကြောင်လုပ်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့စားရမှာလဲဆိုတာ”

“ကျွန်တော်လား”

သူက ရယ်ကဲ့ကဲ့လေး လုပ်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက် ပြီး ခေါင်းဆတ်သည်။

“အင်းပေါ့... အမှန်အတိုင်းပြောနော်”

ရွှေဝါကလည်း မိုးတိမ်နှုတ်က ပြောသော ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ အရေးကြီးကိစ္စကို သိချင်ဟန်တူသည်။

“ကျွန်တော်က ပြီးသွားပြီ”

“ရှင်... ဟုတ်လား၊ သိတောင်မသိဘူး။ အင်တာဗျူးဖြေ ဖြစ် အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းလည်း မပါဘူး၊ မိန်းမအကြောင်း

ထည်း တစ်ခါမှမပြောဘူး၊ လျှို့ဝှက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ရွှေဝါမျက်နှာလေး တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းလို ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ငြိမ်ကွာသွားသည်။

သူတို့ ထိုအကြောင်းကို မသိတာပါ။ မိုးတိမ်တောက်ကို လူငိုဒါရိုက်တာလို့ပဲ တထစ်ချမှတ်ယူထားတာ။

“ကြာပါပြီ၊ ဒါရိုက်တာမလုပ်ဖြစ်ခင်ကတည်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်”

မိုးတိမ်က တိုးတိတ်စွာဖြေရင်း ညှာမျက်နှာလေးကို မရဲတရဲ ကြည့်မိသည်။ အားလုံးထဲမှာ ညှာက အံ့ဩဟန်မပြု။ သူမမျက်နှာမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ သူမအတွက် သတင်းထူးဖြစ်ဟန်မတူ။

ဘာကြောင့်လဲ။

“ညှာ... ကျွန်တော့်အကြောင်းသိလား”

ရုတ်တရက် မေးမည်မထင်ဘဲ မေးတော့ ညှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်”

“အို... သူက ပိုတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ရောက်တာတောင် တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ”

ရွှေဝါက ညှာမပြေချင်သော မေးခွန်းကို သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ဖြေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရ၏။

“ဟုတ်လား”

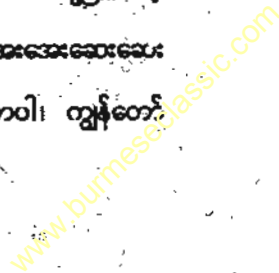
မိုးတိမ်က တစ်မျိုးသောအဓိပ္ပါယ်လေးနှင့် ညှာမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အဝေးကိုအကြည့်ပို့ရင်း...

“လက်ထပ်ပြီးတော့ တစ်နှစ်လောက်မှာပဲ ပြန်ကွဲသွားတယ်ဗျ”

“ဪ”

သူမတို့က အားနာသလို တိတ်သွားသည်။

“သူက တခြားလူတစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွားတယ်ဆို ဝါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စမှာ ဘာရုတ်ကင်းဖြစ်သွားတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓာတ်ကျတာအမှန်ပဲ။ ဟိုဒီလျှောက်သွားလေလွင့်ခဲ့သေးတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းမှ ဒီအလုပ်ကို ဓာတ်ချဖြစ်တော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြန်အနည်ထိုင်လာတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ခင်လို့ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော်

တော်စွာနိမ့်နိမ့်ဆို အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်မသွားဘူး၊ မေ့ထားတာကြာပြီလေ၊ အခု ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ပျော်နေတာ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“အဟား...ကျွန်တော်က မေ့လိုက်ပြီ”

သူတကယ်မေ့နိုင်သလား၊ မမေ့နိုင်သလား ညှာ အကဲမစတ်တတ်၊ လောလောဆယ် သူ့မျက်နှာတော့ နာကျင်ကြေကွဲရိပ်တွေ ယက်သန်းမနေ။

မိုးတိမ် ဟန်ဆောင်ကောင်းလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အချစ်ကနေလည်း အမှန်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

ရွှေဝါ မှတ်ချက်ချရာ သူက...

“မသိဘူးဗျ...အချစ်တွေ အမှန်းတွေ ကျွန်တော် နားမ

လည်တာအမှန်ပဲ၊ အစကလည်း အမေသဘောတူလို့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာ၊ လမ်းခွဲတော့လည်း အမေက မတားပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မဆုံသင့်ဘဲ ဆုံတာလို့ပဲ ပြောရမယ်ထင်တယ်၊ အခုတော့လည်း အားလုံးပြီးသွားပါပြီ”

ပြီးသွားပြီဆိုတော့ တစ်ကနေ အစကနေ ဘဝတစ်ခုပြန်စမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

ရွှေဝါက ထပ်မမေးတော့ဘဲ နှုတ်ဆိုတ်နေလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ကနေ သူကိုယ်တိုင် အတိတ်က မိန်းမရှိခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံထားပြီမို့ ဆက်လည်းမမေးချင်တော့ပါ။

ပြီးတော့ မိုးတိမ်မျက်လုံးတွေက သိသိသာသာ ညှာဖက်ပိုရောက်နေတာ ရွှေဝါ သိသည်။ လက်သင့်လည်း ခံနိုင်သွားပြီ။

အခုနကတော့ ရွှေဝါဆီ ပိုအာရုံရောက်စေချင်မိတာ ဝန်ခံပါသည်။ အခုတော့လည်း စိတ်က ချက်ချင်းပြောင်းလဲ သွေးအေးသွားသည်။

သူဘာသာ ဘယ်သူပိုဂရုစိုက်စိုက်လေ။

ရွှေဝါ စိတ်မဝင်စားတော့ သူဟာ ရွှေဝါအတွက်မူ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတော့ပါ။

ညှာရင်ထဲ ဘာဖြစ်မဖြစ်တော့ သူမလည်း မသိ။ နွေးထွေးသော ညှာမျက်လုံးလေးတွေ ပြောင်းလဲအေးစက်သွားမှာပဲလို့ မိုးတိမ်

ထင်ထားပေမယ့် သူ့အထင် မှားယွင်းခဲ့သည်။

ညာရဲ့အကြည့်မှာ လေးစားသော၊ စာနာနားလည်ပေးနိုင်သော အရိပ်အငွေ့လေးပင် ပိုလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

တကယ်လည်းပဲ အခုမှတွေ့ရတဲ့ စိတ်ဆွေမိန်းကလေးတွေ အပေါ် သူမညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဝန်ခံခဲ့တာကို ညာ တလေးတစား အသိအမှတ်ပြုရပါသည်။

တကယ်ဆို သူမပြောဘဲထားလည်း ရတာပဲ။ ပြီးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲဥစ္စာ။ ရွှေဝါ မေးခွန်းကို နောက်သလို ပြောသလို ရောချလိုက်လည်း ရတာပဲမဟုတ်လား။ အခုတော့ သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထိန်ချန် ကွေ့ပိုက်မသွား။

ရှင်ဟာ ညာအထင်ကြီးလေးစားရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးထဲ ပါတယ် ကိုမိုးတိမ်။

ရှင်ဘဝမှာ ဘာတွေပဲ ကြုံခဲ့ကြုံခဲ့ ညာ ရှင်အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်တွေ ပြောင်းလဲယိုင်ခဲ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ညာတခိုင်ရဲ့ အလေးအနက်ပုံစံလေးကို စိစိတို့ကလည်း သတိထားမိသည်။

ဟိုဖက်ကတော့ အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးသူလို့ ဆိုနေပြီ။ ဒါကိုပင် မိညာလေးက စိတ်ပျက်သွားပုံမရပါလား။

အကဲခတ်မိကာ နည်းနည်းတော့ ရင်လေးသွားရသည်။ အဲဒီရွှေဝါမ စတဲ့ဇာတ်လမ်းပေါ့။

သူဆတ်တော့ပြီး သွားမိတ်မဖွဲ့ရင် ညာနှင့် မိုးတိမ် ဆုံမှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေတောင် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် လဲလှယ်ထားပြီးပြီ။

ရွှေဝါ၊ စိစိနှင့် မယ်အုန်းကတော့ သူ့ကို စီးပွားရေးအရ လူစုရေးအရသာ ပတ်သက်ခင်မင်မှာမို့ ပြဿနာမရှိလှ။ စိတ်ပူရတာ ညာလေးအတွက်ပါ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အပျိုစင်လေးကို အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ဖူးသူ တစ်ခုလပ်နှင့် မဆုံစေချင်တာကတော့ ရင်ထဲက စေတနာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဖို့နှင့်လူပျိုဆိုရင်တော့ မတားလိုပါဘူး။
သို့သော် ဒါက ညာသဘော၊ ညာဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။
ညနေစောင်းသောအခါ ကိုနိုးတိမ်က သူ့အဖွဲ့သားတွေနှင့်
မြို့သွားသလို ညာကလည်း စိစိတို့ကားနှင့်သာ လိုက်ပါလာသည်။

“ရှင်၊ အရမ်းသိသာတယ်နော် ညာ”
“ဟင်...ဘာကိုလဲ”
“အံ့မယ်...သူက ဟန်များဦးမယ်၊ ပဲများဦးမယ်။

ကြည့်”

ညာက အရှက်ဖြေ ခပ်တိုးတိုး ခယ်လိုက်သည်။
“မစဉ်းစားဝါနဲ့ဟယ်၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”
“ညာက ဘာကိုစဉ်းစားနေလို့လဲ”
“ရှင်နဲ့ မိုးတိမ်တောက်နဲ့ မလိုက်ပါဘူး”
“ဪ...ရှင်တို့ကလည်းနော် သူကဖြင့် ဘာမှမပြောရ
သေးဘူး”
“မီးဘေးရှောင်၊ မလောင်ခင်တားတဲ့”

ညာရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။
တစ်ကြိမ်လေး ဆုံတာနှင့် သူတို့ ဘာကြောင့် ကြိုတင်
တားမြစ်နေတာလဲ။

“ဟုတ်တယ်...ရှေ့ရေးကို ကြိုမြင်နေရတယ်၊ သူဖုန်း
ဆက်ရင် ရှင်မအိနဲ့နော်၊ အပြတ်သာငြင်းပစ်လိုက်”
“အဟင်း...ဟင်း”
“ဘာရယ်နေတာလဲ”
“ရှင်တို့စိတ်ပူနေတာ ရယ်ရတာပေါ့”
“သဘောမတူဘူးဟေ့...ဒါကြောင့်”
“စောပါသေးတယ်”
“အို...မစောဘူး၊ ကြည့်နေတာ မျက်စိတွေ ကျွတ်ကျ
တော့မယ်”
“ရွှေဝါနဲ့ စကားတွေပြောနေတာပါ”
“အံ့မယ်...မဆိုင်ဘူးနော်၊ ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့ ညာ
ရေ”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်သူအရင် မိတ်ဆက်တာလဲ”

“အဲဒါက တစ်ကဏ္ဍပါ။ ရှင်နဲ့ မိုးတိမ်နဲ့သာ ချိတ်နေကြတာ”

“ဘာချိတ်တာလဲ ရွှေဝါရယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောမှပေါ့”
ကားလေးထဲ စကားသံ ရယ်သံတို့ ညစ်နေသည်။

“မျက်လုံးချင်းလေ”

“အင်းလေ...ဟုတ်ပါ”

“ညာ...သူ့ကို သဘောကျတယ် မယ်အုန်းရဲ့”

“ဘုရားရေ”

“တွေ့တာ တစ်နာရီမှပြည့်ရဲ့လား”

“ချက်ချင်းကြီး ဒီလောက်ဖြစ်စရာလား”

ညာက ပြုံးစိစိလေးသာ ငြိမ်နေသည်။ အခုအချိန်မှာ

ဒီထက်ပိုပြီးလည်း မပြောချင်။

သူ့ဖက်က ဘာမှန်းသိသေးတာလဲ မဟုတ်။

သဘောကျတယ်လို့ တစ်ခွန်း လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတာ

ပင် လွန်လှပြီ။

ရှေ့ဆက်ဝန်ခံလို့တော့ မဖြစ်ချေ။

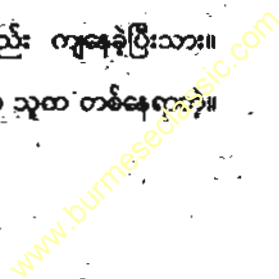
နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ညာက တိတ်သွားသည်။

“ကဲပါလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကျုပ်တို့နဲ့တော့ တိုင်ပင်ဦးတော်၊ ညာရေ...တစ်ယောက်တည်းတော့ ကြိတ်ပန်းမခတ်နဲ့၊ မိုးတိမ်ဖက်က ဖုန်းဆက်ရင် တစ်ခုခုထူးခြားရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပြရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အင်းပါဟယ်...ညာမှာလည်း ရှင်တို့ပဲရှိတဲ့ဥစ္စာ”

ညာက သူမမိခင်ကိုထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့တာ။ အခုလည်း သူ့တိုက်ခန်းမှာ ကလေးသာသာ အဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး နေနေတာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်တစ်လှည့်စီနေပါဆိုတာ ပြောမရ။

ဒီမိန်းမက တစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတဲ့ အရသာကို ကြိုက်နေပြီလေ။ နေသားလည်း ကျနေခဲ့ပြီးသား။ ဟိုမှာတုန်းကလည်း သူ့အမေက တစ်နေရာ သူ့ထံ တစ်နေရာကဲ့။

ပိတ်ရက်တွေမှသာ အတူတွေ့ဆုံချက်ပြုတ်စားရတာတဲ့။
 ငြိမ်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ ညာတခိုင်သည် ခေါင်းမာမာ
 နှင့် တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သူလေးပါ။
 ဒါကြောင့်လည်း သူတို့မှာ စိုင်းဝန်းသတိပေးနေရတာ။
 မမှားတန်တာ မမှားအောင်လေ။
 သူတို့ထင်တာက ညာနှင့် စိုးတိမ်ဟာ ဒီညနေမှ အမှတ်
 စောင် တွေကြတာပဲရယ်လို့လေ။
 အမှန်တော့ စိုးတိမ်နှင့် ညာတို့ရဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု
 မှာ သူတို့မသိသေးတာတွေ အများကြီးပဲရှိပါသေးသည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုညက ကိုစိုးတိမ် ဖုန်း
 ဆက်မှာပဲဟု တထစ်ချထင်နေမိတာ ညာက သူ့ဖုန်းကိုစောင့်မျှော်
 နေခဲ့မိသည်။

သူပုံက ညာကို ယုံကြည်ချက်ထစ်ခု ရှိစေလိုပါ။
 သူသည် ဒါရိုက်တာ လူငယ်လေးပီပီ လွန်စိတ်လွယ်သော
 ကို နားလည်အကဲခတ်တတ်လို့ပဲ ပရိယာယ်ကြွယ်နေသလား မသိ
 လေ။

ထိုညက လုံးဝဖုန်းမခေါ်။
 ညာကလည်း တင်းထားသည်။ ကိုယ်တဖြိုး ဆက်သွယ်
 သူ မဖြစ်ချင်။ ဟင်းနီဆက်လေးကို လက်ထဲဆုပ်ထားပြီး ညာ
 အတန်ကြာ ချိတ်ချက် ဖြစ်နေသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

သူတမင် ညှာကို ကလိချင်လို့ပဲ မဆက်သွယ်တာလား။
ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဖုန်းပြောရမှာ
ရှက်သလို ဝန်လေးသလို ဖြစ်နေလို့လား။
နောက်တစ်ချက်ကတော့ ညှာစိတ်တွေကို တွေ့ပေပျော့ညံ့
စေတဲ့ အကြောင်းရင်းပေါ့။
သူဟာ အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ
အားငယ်ပြီး တွန့်ဆုတ်တွေပေ တို့ဆိုင်းနေတာမျိုးလား။
အဲလိုတော့ မဖြစ်စေချင်။
ဒါပေမယ့် သူလည်း စဉ်းစားမှာပင်။ ညှာအပေါ် တလေး
တနက် မေတ္တာသက်ဝင်မိပြီဆိုတာနှင့် သူ့ရဲ့သမိုင်းကြောင်းကို သူပြန်
လေ့လာသုံးသပ်မှာပဲလေ။
အို...နေစမ်းပါဦး ညှာက ဘာလို့ မေတ္တာသက်ဝင်နေပြီ
လို့ ထင်ရတာတုန်း။ အခုမှ တစ်ခါလေး တွေ့ဆုံစကားပြောဖူးရုံ
လေး ရှိသေးတာကို။
ညှာတစ်ခိုင်သည် သူမကိုယ်သူမ ရှက်သွားမိကာ ဖုန်းလေး

ကို စားပွဲမှာချထားလျက် ဝရန်တာဆီ ထွက်ခဲ့သည်။
ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူမတို့ ဝရန်တာ
ကျယ်ကျယ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဟိုဖက်မှာ အထက်တန်းကျောင်း
ဝင်းကြီးကို မြင်နေရသည်။
လမ်းရဲ့ဟိုဖက်ခြမ်းမှာ ကျောင်းပဲရှိသည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်
တို့ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် ပိုမိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ မှောင်နေသည်။
လေပြေလေးကတော့ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေတာမို့ ရင်ထဲ
အေးမြငြိမ်းချမ်းစေသည်။
ညှာသည် ဂုတ်သိုင်းကြီးပါသော လီနင်ပိုးသား ဂါဝန်
ပျော့ပျော့လေးနှင့်မို့ ချက်ချင်းလို ပခုံးသားတွေ အေးစက်လာသည်။
သူမဆံ့နှယ်ပျော့စင်းစင်းလေးတွေက လေမှာ ဝဲလွင့်နေသည်။
ဒီလို အေးမြသာယာလှတဲ့ ညချမ်းလေးမှာ သူမ တမ်းတ
မိတာ ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ စကားသံလေးတွေပါ။
လူအနားကို ရောက်မလာလျှင်တောင် ဖုန်းထဲကတော့
အသံကြားချင်သေးတာပေါ့။

နီ--ဒါကလည်း ရူးသွပ်မှုတစ်မျိုးပဲပေါ့နော်။ ဟိုးအရင်
အတည်းက ညှာရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဆန္ဒ အခုအချိန်ထိလည်း
ပြောင်းလဲသေးပါ။

ကိုမိုးတိမ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမရဲ့ နှလုံးသားဟာ
ထောင်မှတ်လောက်အောင်ပင် ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းပြီး အလွန်စိတ်
ရှည်စွာ မြတ်နိုးပျော်ဝင်လေသည်။

အပျိုပေါက်စလေးရဲ့ ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သံဖြစ်ခဲ့လို့များ
လား။

ညှာစိတ်ကူးထဲက ပထမဦးဆုံး ဓာတ်လိုက်ဆိုတာ သူပဲ
ပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ ညှာမှန်းမသိဘဲ သူ့အပေါ် စတင်
စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာလေ။

ညှာတို့ ကျောင်းသွားရင် အဲဒီတင်းနစ်ကုတ်လေးက လမ်းမ
ကနေပဲ ဖြတ်လျှောက်သွားရတာမို့ ညှာက အမြဲပဲ သူ့ရှိနိုး လှည့်
လှည့်ကြည့်ရတာ အမောပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရှိနေသည်။ ညှာကို အဝေးကနေ လက်ပြ

စုတ်ဆက်တတ်သည်။

သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူပြောများသော လူကြီးက
ထင်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ညှာ နောက်မှသိရသည်။

“မိုးတိမ်တောက်က တင်းနစ်ချန်ဝီယံဟဲ့၊ သီချင်းလည်း
အဆိုကောင်း၊ ဂစ်တာတီးလည်း အရမ်းတော်၊ စာမှာလည်း မညံ့
ဘူးနော်၊ ဘီအီး(ဆော့ဗယ်လ်)တက်နေတာတဲ့၊ သူ့အမေကလည်း
ဃော့ရှော့ဟဲ့သိလား၊ သူ့နဲ့ဆို မောင်နှမလိုပဲ၊ သူ့အမေက အေရီး
ဇန်ဆရာမလေ၊ အန်တီဒေဝီဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ”

“သူ့အမေကရော”

“မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“သူက တစ်ဦးတည်းသောသားပေါ့”

“အင်း”

ညှာက အတန်းနည်းနည်း ရလာသောအခါ မိုးတိမ်
တောက်အပေါ် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

ညှာတို့ ကျားရှင်မှာ သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေသော

မေသက်ထားကို သူ့အကြောင်းတွေ မေးမြန်းကြည့်ရတာလည်း အတောပါ။

“မေသက်တို့အားက သီချင်းရေးဆရာစီကို သူ့အမြဲထားတယ်သိလား?”

“သူတစ်ယောက်တည်း လာတာလား?”

“အင်း... ညဖက်ဆို အဲဒီဝန်တာမှာ သူတို့သီချင်းတွေ အော်ဆိုနေကြရော၊ နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ သူတို့အဖွဲ့တွေလာရင် မေသက် နှင့်အိ ဖုန်းဆက်ပေးပေးသိလား?”

“အို... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် စာအတူကျက်ရင်း နားထောင်ရတာပေါ့လို့ နှင့်အမေက ငါ့အိ စာလာကျက်မယ်ပြောရင် လွှတ်မှာပါ”

“အင်း”

သူမ “အင်း” ကလေးက အသံရှည်ဆွဲသွားရသည်။ ခုတလော အိမ်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ အဆင်မပြေ။ မကြာ

ချစ်ခင်ရဲ့အပြစ်ကပ်ထားမှာ

အဲဒီကားများကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့် ဝန်းဒိုင်းကြနေကြသည်မဟုတ်

ညာတခိုင်သည် ထိုအကြောင်းတွေ မေသက်ကိုလည်း ပြောပြချင်။ အိမ်တွင်းရေးတွေ ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်ပြောပြရမလဲ ဆိုတာ သူမမသိ။ စိတ်ညစ်တာပဲသိသည်။

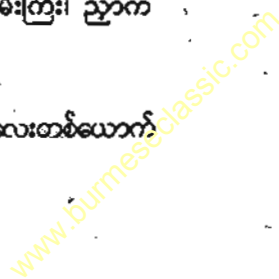
မေသက်ပြောသလို သူ့အိမ် စာသွားကျက်ရမလား။ ညာတခိုင်ကသာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ပြဿနာကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရပေမယ့် ညာတခိုင် အစ်မ ရေခဲငွေကတော့ဖြင့် ချော်ပျော်နှင့် ပူပင်ကြောင့်ကြမဲ့စွာ နေတတ်လေသည်။

သူနှင့်ညာက ဘယ်တော့မှ စိတ်ချင်းမနီးစပ်။ မနီးစပ်ဆိုတာလည်း သူ့စိမ်းကနေ ညီအစ်မတော်ရတာ

။

ရေခဲငွေက ဖေဖေနှင့် ပါလာသော သမီးကြီး၊ ညာက ချစ်ခင်ကပါလာသော သမီးငယ်။

ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ လက်ထပ်တော့ ကလေးတစ်ယောက်

စီ ဝါလာပြီးသားလေ။

ဒီသားစုလေးယောက်အဖြစ် ပေါင်းစပ်စုစည်းသွားပေမယ့် အိမ်မှာ မေမေနှင့် ရေခဲငွေ့က တစ်ဖက်၊ မေမေနှင့် ညွှာက တစ်ဖက် အမြဲပဲ ပဋိပက္ခလေးတွေ ရှိကြသည်။

“မေမေ...ညွှာကို မမငွေ့လွယ်တဲ့ ကျောပိုးအိတ်မျိုး ဝယ်ပေးချော်”

“အို...နေစမ်းပါ။ သူ့ထက်သာတဲ့ဟာမျိုး မေမေ ဟိုက နေ မှာပေးမယ်၊ ခဏလေးစောင့်၊ သူ့လိုအိတ်မျိုးက ဒီမှာ ရှေးပေါ့ ပါတယ်၊ မမက်စမ်းပါနဲ့”

သူ့သမီးအတွက်သာ သူဝယ်သော ဦးသိန်းဆွေကို မေမေ က မကျေနပ်။ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ တန်းတူဝယ်ခြမ်းပေးသင့် တာပေါ့။ အခုတော့ သူက ကောင်းပျော့ညွှန်ပေးဆိုတာတွေ ရေခဲငွေ့ အတွက်ချည်းပဲ ဝယ်လာသည်။ အငယ်မ ညွှာအတွက်ဆိုရင် သူမ ကပဲ ဝယ်ပေးခြမ်းပေး ဆင်ပေးဆိုတဲ့သဘော။

လက်ဝတ်ရတနာတွေဆိုလည်း သူ့သမီး ရေခဲငွေ့အတွက်

ချည်းပဲ။

အမွေအားလုံးလည်း ရေခဲငွေ့ကိုပဲ ပေးမယ်ဆိုတာ အခု ကတည်းက ကြေညာထားသည်။

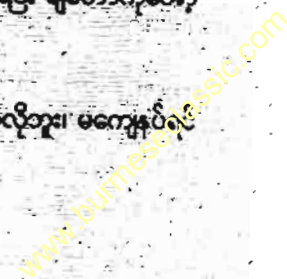
မေမေ့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေက နိုင်ငံခြား ရောက်နေကြတာများသည်။ မေမေတစ်ယောက်ပဲ ရန်ကုန်မှာ ကျန်နေခဲ့တာ။ မေမေအမေ ညွှာအတွက် အသက်ကြီးပြီ။ အားထားစရာ အဖော်အလှော်အဖြစ် မေမေ့ကို ခေါ်ယူချင်တာ ကြာပြီလေ။

မေမေက ဖေဖေကြောင့် မသွားနိုင်။

သူမဖက်က ပေးဆပ်ခြင်းများစွာနှင့် အနစ်နာခံပြီး ချစ်ရ သလောက် ဦးသိန်းဆွေက သူမအပေါ် မတုံ့ပြန်ပါလားဟု ညွှာ အမေက ခံစားရသည်။

သမီးလေးညွှာကို ရေခဲငွေ့နှင့် ခွဲခြားပြီး ချစ်တာကိုတော့ သူမ အခံပြင်း၊ အနာကျင်ရဆုံးဖြစ်သည်။

“အန်တီထား ဖေဖေ့ကို အော်စရာမလိုဘူး၊ မကျေနပ်ရင်

အန်တီထားဆင်းသွားပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

ရေခဲငွေ့က မေမေ့ကို ခံပက်တတ်၊ အော်ငေါက်တတ်တာ ညာ အမုန်းဆုံးပါပဲ။

လင်မယားချင်း စကားများလည်း သူမက အဖေဖက်က ဝင်ပါသည်။ ညာကတော့ အိမ်မှာ ကိုယ်က ကလေးဖို့ ပြောချင်ရင် တောင် ဝင်မပြော။ မိဘအပေါ် ရိုသေသမ္မတထားသည်။ ဦးသိန်းဆွေ ကိုလည်း ဖေဖေဟုသာခေါ်ပြီး အဖေရင်းလိုပဲ သဘောထားကာ လေးစားရိုက်နှိုးသည်။

မမရေခဲငွေ့ကတော့ မေမေ့ကို ‘အန်တီထား’ ဟုသာ ခေါ်ရုံ မက-မိခင်လို သဘောမထားဘဲ မိထွေးကဲ့သို့ ပမာမခန့် ဆက်ဆံ တတ်သည်။ သို့သော် မေမေက ဓမ္မဗယုအပြစ်မဆို။ မမရေခဲငွေ့ ရဲ့ သည်းညည်းကို ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလိုပုံစံနှင့် ခပ်ပေပေ နှင့် ငြိမ်နေတတ်သည်။

ညာက နှုတ်ပိတ်သည်းခံတတ်လွန်းသော မေမေ့ကို အသည်းယားလှသည်။ မေမေ့ရဲ့ အလျှော့ပေးသလို ဆက်ဆံရေး

ထိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ထိုသို့ စိတ်ပျက်ဖွယ်သော အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခတို့ကြား မှာပဲ ညာတစ်ခိုင်း ဆယ်တန်းရောက်လာသည်။

အရေးကြီးသောနှစ်သို့ သူမက စာကိုကြိုးစားပမ်းစား ဖိလှုပ် နေတုန်းမှာပဲ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအက်ကြောင်း ပိုမိုကြီးကျယ်ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။

“မေမေရေ...ညာပြန်လာပြီ”

ကျောင်းကအပြန် ညာကအော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မေရေခဲက ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့...အော်မနေနဲ့၊ နင့်အမေမရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလဲဟင်”

“အို...ငါလည်းဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ စကားများပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဒါဆို ဖေဖေရော”

“ရှိသားပဲ...အပေါ်ထပ်မှာ”

ဦးသိန်းဆွေက ညနေပိုင်းဆို သူ့အပေါင်းအသင်း တစ်ဦး ဦးနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှာ ဘိယာသောက်ရင်း အပန်း ဖြေတတ်သည်။

မေမေနှင့် အိမ်ကအဖော် ဒေါ်ကြီးတို့က စားစရာအမြည်း တို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီစဉ်ပေးရသည်။ အမေနှင့် အဆင်မပြေတဲ့ရက် ဆို ဦးသိန်းဆွေက အပြင်က ရက်စတော့ရင့်တွေမှာ သွားသောက် တတ်တာပါ။ အခု ဒီတစ်ခါမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲမသိ။

အခုတလော ဦးသိန်းဆွေက သူ၏အမျိုးသမီးအဖော် တစ်ယောက်နှင့် တတွဲတွဲလုပ်နေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေမေ ပေါက်ကွဲတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ညာသည် မျက်နှာလေးပျက်သွားရင်း မမငွေကို ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ကျောင်းအင်္ကျီကို လဲလှယ်ကာ အိမ်နေရင်းဝတ်စုံ စပန့် သားဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်လိုက်သည်။

စိတ်တွေ ညစ်ညူးပင်ပန်းလာတဲ့အခါ သူမ စာကြည့်စားဖွဲ့

မှာရှိနေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံက အားဆေးပါပဲ။

ဓာတ်ပုံထဲက ပြုံးရယ်စိုက်ကြည့်နေသူကို ညာ ဖွဖွလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ညာ ထမင်းသွားစားဦးမယ်”

သူ့ကို အဖော်တစ်ဦးလိုပဲ ညာက တိုးတိုးနှုတ်ဆက်သည်။

ပြီးတော့ အခန်းထဲက လှည့်ထွက်မည်ပြင်စိုက်...

“မိညာ”

သူမတံခါးဝမှာ ပေါ်လာသူက မမငွေ။

“ဟင်”

“ငါ့မှာ လက်သည်းပျက်ဆေးကုန်နေလို့ နင့်မှာရှိရင် ပေးစမ်းပါဦး”

“အင်း...အင်း”

ရေခဲငွေက အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း သူမရဲ့ စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံကို မြင်သွားပြီး...

“ဟဲ့...ဒါက ဘယ်သူတုန်း”

ဂစ်တာကိုပိုက်ပြီး ရယ်ဟဟဖြိုးချိုချို ကြည့်နေတဲ့ရုပ်ကို
ငွေ့က မဲ့ဖြိုးလေးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာ
ကြောင့် မှန်တင်ခုံနားမှာ ရှိနေတဲ့ ညွှာက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း
ရှက်ရွံ့လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညွှာတို့ကျောင်းမှာ ဆရာ
ကန်တော့ပွဲတုန်းက သီချင်းလာဆိုတဲ့သူပါ”

“နင်က သူ့ဓာတ်ပုံကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ကောင်မလေးနော်”

ရေခဲငွေ့က လက်ညှိုးထောင်ရင်း ကြိမ်းသည်။

ညွှာပုံစံလေးကို အကဲခတ်သလို ဟန်နှင့် ခပ်တင်းတင်း

စူးရှရှလည်း စိုက်ကြည့်သည်။

ညွှာက မလုံမလဲ ဟန်ပန်လေးဖြင့်...

“သူက မေသက်နဲ့သိတာပါ၊ ညွှာနဲ့ မသိပါဘူး”

“ဪ...မသိတဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံ

ကို နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ တယုတယ သိမ်းထားရတာလဲ၊ ညွှာနော်
အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မစဉ်း
စားနဲ့၊ ဟွန်း”

ညွှာတခိုင် မျက်နှာလေး ပျက်သွားရသည်။

သူမကို စွက်စွက်ဖက်ဖက် ဆုံးမလိုက်သော ရေခဲငွေ့ပုံစံ
ခပ်တင်းတင်းကိုလည်း မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

တကယ်ဆို ညွှာကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စက သူနှင့်ဘာ
များဆိုင်လို့လဲ။

“ငါ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်မနေနဲ့နော်၊ အနိတ်ထားနဲ့ တိုင်
လိုက်မှာ”

“တိုင်ဘရိုင်ပေါ့...ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ မေမေက ညွှာကို
ဆုမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူကသာ ကြားထဲက အတို့အထောင်လုပ်
ချင်နေတာ”

ညွှာက မှန်တော်တော်လေးသာ ကြည့်နေမိသည်။

“နေစမ်းပါဦး...ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ နင်သိလို့လား ညွှာ”

ရေခဲငွေ မေးလိုက်ပုံက အထက်စီးနင်းဆန်၏။ ဆံ့နွယ်
တောက်ကောက်တွေ တစ်ချက်ခါယမ်းရင်း မနိုးမခန့်လေး ပြီးလိုက်
သေးသည်။

“မသိရင်မှတ်ထား၊ သူ့မှာမည်က မိုးတိမ်တောက်တဲ့၊
သီချင်းရေးတဲ့ တိမ်တောက်ဆိုတာ သူပဲလေ”

“ဟင်...မမငွေ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ညွှာက ချက်ခုံးလေးပင့်ရင်း အံ့ဩသွားရသည်။

“မသိဘဲနေမလား...ဟင်း...ဟင်း တိမ်တောက်အမေ
က ငါတို့ရဲ့ အေးရိုးပစ်ဆရာမဥစ္စာ၊ သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းတစ်ဝိုင်း
တည်း လက်ဆုပ်စားနေကြ၊ အန်တီဒေဝီက သူ့သားကို သိပ်ချစ်တာ၊
သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းတာ၊ ကောင်မလေးလှလှမြင်ရင် သူက သူ့သား
ကို ကြိုက်လားမေးပြီး စ၊စနေတာ။ အဟင်း...သူတို့သားအမိက
ရယ်ရတယ် သိလား၊ အရမ်းလည်း ပွင့်လင်းတယ်၊ သဘောလည်း
ကောင်းတယ်၊ တကယ်ပိုင်ရယ်ဖယ်မလီထဲကပဲ၊ နင်ဘာသိလို့လဲ”

ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သဘောတကျ ချီးမွမ်းနေပြီးမှ ညွှာကို

တစ်ချက်ပြန်ပြီး လေသံတင်းလိုက်သည်။

“မိုးတိမ်ကိုကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေမှ အများကြီး၊
အန်တီဒေဝီက ငါ့ကိုတောင် ချွေးမလို့ စကားခေါ်နေတာ သိရဲ့
လား”

“မမငွေမှာ ရည်းစားရှိတာပဲ”

“အဲမယ်...ရည်းစားရှိတာနဲ့ တာဆိုင်လဲ၊ ရည်းစား
တစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့၊ မကြားဖူးဘူးလား”

ဆတ်ခနဲ မကျေမနပ် ခွန်းတုံ့ပြန်ပုံကြောင့် ညွှာရင်ထဲ
လေးလံမွန်းကြပ်လို့ အားငယ်သွားရသည်။

မမငွေမျက်နှာကိုလည်း နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

သူ ရည်းစားများတာ သိပေမယ့် အခုတလော ခြေငြိမ်
ပြီး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာကြောင့် မေမေကပင် ဒီတစ်ယောက်
နှင့် ရေခဲငွေတော့ အဆင်ပြေပြီထင်ပါရဲ့ဟု ဆိုနေသေးတာ။

အခုတော့ မမငွေရဲ့ပုံကို ကြည့်ရတာ တည်ငြိမ်သေးဟန်

မတူပါလား။

“ဟွန်း...မိုးတိမ်ကို ကြိုက်ချင်ရင်များ အလွယ်လေး”

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ခပ်မော့မော့ပြောပုံက အမြင်ကပ်စရာကောင်းလှသည်။

ညွှာက မသိမသာလေး ချဲ့မဲ့ရင်း...

“မမငွေဘာသာ ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အဲမယ်...နင်က”

“ဒီမှာ remover ရပြီ၊ ရော”

လက်သည်းဖျက်ဆေးဗူးကို မမငွေရှေ့ချပေးပြီးတာနှင့် ညွှာက အောက်ဆင်းဖို့ ရည်ရွယ်ကာ...

“ညွှာ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ထမင်းသွားစားတော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဟဲ့...မိညွှာ နေဦး၊ ဒီဓာတ်ပုံကို သိမ်းထားလိုက်စမ်း”

နောင်တစ်ခါ မမြင်ချင်ဘူးနော်၊ လူပုံကြည့်တော့ဖြင့် ခွေးပစ်တဲ့

တုတ်ကလေးလောက်ရှိတာ၊ သူကများ အပျိုကြီးစတိုင်လ်နဲ့... ဟွန်း”

ရေခဲငွေက အခုတလော သိသိသာသာ အရပ်မြင့်ပြီး လှပချောမောလာတဲ့ ညွှာတစ်ယောက်ကို အလိုလိုကြည့်မရဘဲ မနာလို ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီအိမ်မှာ သူများတွေ ကြည့်ချင်စရာ၊ ပိုးပန်းစရာ အပျို လေးဆိုလို့ ရေခဲငွေတစ်ဦးတည်းသာ ရှိချင်ပါသည်။

ညွှာတစ်ယောက်တော့ သူမက ကလေးဘဝကနေ တက်မ လာစေချင်။ တက်လာလည်းပဲ လူရေးလူရာမသွင်းချင်ပါ။ ရေခဲငွေ က လောဘကြီးသည်။ ဘယ်တော့မဆို အကောင်းဆုံးအရာက သူမအတွက်သာဖြစ်စေချင်သည်။

မိုးတိမ်တောက်ဆိုသော ကောင်လေးကိုပင် ညွှာက တသသအထင်ကြီး သဘောကျပုံရတာကြောင့် သူမဖက်က စတင် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ညာသည် ဝရံတာလေးမှာ ထွက်ထိုင်ရင်း ဘယ်လောက်
တောင် အတွေးလွန်သွားသည်မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး
တုန်ယင်လာသည်။ သူမ ချမ်းတောင်ချမ်းနေပြီ။

ဆွယ်တာတစ်ထည် ပြေးယူပြီး အမြန်ထပ်ဝတ်ရ၏။
တိုက်ခန်းလေးမှာ မအိပ်သေးဘဲ နိုးထလှုပ်ရှားနေတာ
သူမပဲရှိသည်။

သူမရဲ့ လမ်းလျှောက်တဲ့ ခြေသံတရုပ်ရှုပ်ကိုပင် ပြန်ကြား
နေရသည်။

အတူနေသော ကောင်မလေး ဝှက်ဝှက်ကလည်း သိုးနေ
အောင် အိပ်ပျော်နေပြီ။

ညာသည် အချမ်းပြေ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်လောက်

သောက်ချင်လာသဖြင့် မီးဖိုခန်းဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဓာတ်ပူးထဲမှာ ရေခွေးရှိသေးသဖြင့် နက်စိကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။ သူမက ကော်ဖီကြိုက်သူမို့ ပန်းကန်လုံးနှင့် မသောက်ဘဲ မတ်ခွက်နှင့်သာ ဖျော်သည်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီခွက်နှင့် ဝရံတာသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ညဉ့်လေပြည်အေးအေးကို သူမ သဘောကျသည်။

ကော်ဖီခါးစိမ့်စိမ့်ကို တစ်ငုံချင်း အရသာခံသောက်နေမိစေ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဂစ်တာသံပါးပါးနှင့်အတူ သီချင်းဆိုလိုက်သံ ကြား ရ၏။

တကယ်ကို လွမ်းတယ်နေနိုင်အောင် နေထိုင်နေလည်လေxxx

မင်းမရှိတဲ့အချိန်များ ကြာပြီမဟုတ်လားxxx

နှစ်ချို့နေလည်း xxx အချစ်ရေလွမ်းတယ် xxx

သူတို့ဆိုနေတဲ့ 'စည်းတစ်ဖက်ခြား' သီချင်းမှာ ညှာ ပါခံစားမိသည်။

ပြန်လာချိန်ဆိုတာ မျှော်လင့်နေ xxx

ချမ်းခိုက်တဲ့ဆောင်းတွေနဲ့ xxx

နေရာသီ xxx စည်းတစ်ဖက်ခြားပြီလား xxx

ခြေရာတွေချန်ထားxxx ဒဏ်ရာညများစွာ xxx

ရွှေစင်လို လမင်းကို ဝိုင်ဆိုင်ချင်သော်လည်း xx

တားဆီးထားတဲ့ စည်းများရဲ့ကြားမှာ xxx

ခြားနားခဲ့ပြီမဟုတ်လား xxx

အချိန်မြစ်ကြီးထဲပျော်ပါ xxx

အချိန်မြစ်ကြီးထဲပျော်ပါxxxတဲ့။

ဟုတ်တယ်နော်...။

ညှာတို့တွေလည်း အဲလိုပျော်ပါခဲ့ကြတာပဲ။

မိုးတိမ်နှင့် မမငွေတို့ ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်သွားတာလဲ

ညှာ မသိခဲ့။ ထိုအချိန်မှာ ညှာလည်း မြန်မာပြည်မှာ မရှိတော့ဘူး

လေ။

မေမေနှင့်အတူ ဩစတြေးလျ ရောက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း

ညာ သူကို စိတ်ထဲကပဲ မှန်းဆပုံဖော်နိုင်တော့သည်။ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်တုန်းကလည်း မိုးတိမ်နှင့်မဆုံခဲ့။

မေသက်က ဖုန်းဆက်တော့ မိုးတိမ်နဲ့ နှင့်အစ်မ ရေခဲငွေ့နဲ့ ယူကြတော့မှာဟု သတင်းပေးသည်။ မေမေနှင့် ဖေဖေလည်း ကွဲသွားကြပြီမို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားပြီဖြစ်ရာ ငွေ့ လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတာလည်း ညာတို့ မသိခဲ့ရပါ။

အစကလည်း ညာက ရေခဲငွေ့နှင့် ညီအစ်မဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်မသိစေချင်ခဲ့။ သူမတို့နှစ်ယောက်က အဖေပါနှင့် အမေပါ ညီအစ်မဆိုတာ မရှင်းပြချင်ခဲ့လို့ စီစီတို့ ရွှေဝါတို့ကိုပင် အသိမပေးခဲ့။

ညာနေတာ ဆွေမျိုးတွေအိမ်ဟုသာ ပြောခဲ့တာ။

ဦးသိန်းဆွေဟာ မေမေရဲ့ နောက်ယောက်ျားဟု ပြောရမှာ ညာက ရှက်လို့ပါ။ အဲဒါဆို အဖေလင်းက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ဟု မေးဦးမှာ။ ထိုအခါ အဲဒီဇာတ်လမ်း ဇာတ်ရွပ်တွေအကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာ အထုပ်ဖြေသလိုဖြစ်ရဦးမှာမို့ မသိတဲ့သူတွေကိုဆို

ရှင်းပြမနေတော့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောဖြစ်ရင် ညာက မေမေအကြောင်းပဲ ပြောသည်။ ဦးသိန်းဆွေနှင့် မမငွေ့တို့ကို ချန်လှပ်ထားသည်။

ထို့အတူ ရေခဲငွေ့ကလည်း ညာဟာ သူ့အဖေမိန်းမရဲ့သမီးအဖေဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးလုပ်မိတ်ဆက်မပေး။

ဆွေမျိုးတွေဟုသာ ထင်ချင်ထင်ပစေ ထားလိုက်တာမျိုးပါ။

ပြီးတော့ သူတို့သားအဖနှင့် ညာတို့သားအဖ အတူတူ ဖြစ်ထွက် လည်ပတ်စားသောက်တာမျိုးကလည်း ခပ်ရှားရှားမို့ တား။

အဖေနှင့်အမေဟာ လက်တွဲမည့်သာ တွဲလိုက်တာ။ နှုတ်နှာကြောက သိပ်တည့်တာမဟုတ်။

နောက်ပိုင်း အိမ်မှာပင် ခပ်ခွာခွာနေကြလေရာ သူတို့ကို မည်း လင်မယားလို့တောင် မထင်ရပါ။

www.burmeseclassic.com

အစည်းပြေနေခဲ့ကာ မိသားစုက ဧည့်သည်နှင့်လည်း မတူ
တော့ပါ။ ပြိုင်ဆိုင်ကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊ ရန်လုပ်ကြ၊ မာနထားကြနှင့်
နောက်ဆုံးတော့ မေမေက ညှာကိုခေါ်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား
လမ်းခွဲထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

မေမေနှင့် ဩစတြေးလျ ထွက်ရတော့မည်ဆိုတာသိတော့
ညှာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ချင်လိုက်တာ။

နှုတ်ဆက်ရအောင်လည်း သူက ညှာကို မှတ်မှတ်မိမိ
သတိထားမိပုံမရပါ။

ပိန်ညောင်ညောင်နှင့် ကလေးသာသာ ချာတိတ်မလေး
တစ်ယောက်ကို အရေးတယူ ခေါင်းထဲမှတ်ထားပုံပင်မရပါ။ သူနှင့်
ညှာတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုဟာ တကယ့်ကို သာမန်လေးမို့ သူ့ဖက်က
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သဘောထားလည်း မှားသည်မဆိုသာ။

ညှာရင်ထဲက လေးနက်မှုကို သူ့မှမသိတာပဲ။

ပြီးတော့ သူက မမငွေနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သည်ဆိုတော့
ညှာ ပိုပြီးအားငယ်ရာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ရတာအမှန်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှာ သူ့ကို ဖုန်းလေးထဲကတစ်ဆင့်ဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခွန်းလောက်တော့ နှုတ်ဆက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာ ထိုစိတ်ကူးကိုပင် အကောင်
အထည်မဖော်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

မိုးတိမ်တောက်ဆိုသော မင်းသားလေးတစ်ပါးဟာ
တကယ်တော့ ညှာ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတာ။

အခုအချိန်ပြန်ဆုံတဲ့အထိလည်း ညှာက မြို့သိပ်ဖုံးကွယ်
ထိန်းချုပ်ထားဆဲပါလေ။

သူ ဖုန်းမဆက်ဘဲတော့ ညှာ ဘယ်တော့မှမဆက်ချင်။

သုံးရက်ခန့်ထိသာ ဟျော်လင့်မိပေမယ့် နောက်ရက်တွေကျ
သူ ဖုန်းဆက်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေဟု ညှာက စိတ်လျှော့ကာ
အခုထားလိုက်သည်။

မိုးတိမ်တောက်က အလုပ်များတဲ့သူပဲလေ။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များတဲ့သူဖြစ်ပေ
သူ့နှလုံးသားက အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မခန့်မလှုပ်ဘူးရယ်လို့
မို့မလား။

ညှာတစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းလေးစု၊ မျက်မှောင်လေး
တုပ်ကာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်း မသိချေ။

ဘယ်အရာမှ ကိုယ်ထင်သလိုတော့ တစ်ထစ်ချဖြစ်လာ
တာမှ မဟုတ်တာ။

နောက်တစ်ရက်မှာ ညာ သူတို့ရဲ့ (C.S.M city) စတုဒီယို
ရောက်သွားတော့ ရွှေဝါက သတိရနှင့်...

“ကိုမိုးတိမ် နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်မို့လား” ဟု မေးသည်။

သူ စကားစ၊ တာနှင့် ညှာရင်ထဲ ကသိကအောက်နှင့်
စိတ်တိုရပါသည်။

“မဆက်ပါဘူး”

“တကယ်”

ရွှေဝါက သိပ်မယုံချင်။

“ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လားဟယ်၊ မယ်အုန်းရေ လောင်း
ထားရင် ရှင်ရှုံးပြီနော်၊ တွေ့လား”

သူတို့ကလည်း ညှာလိုပဲ ထင်နေကြတာကိုး။

“ညာရော...မဆက်ဘူးလား”

“အို...ကျုပ်က ဘာလို့ဆက်ရမှာလဲ”

“ရှင်...သတိတော့ရနေတယ်မဟုတ်လား”

ဒါကိုတော့ ညာက မရပါဘူးဟု မညာချင်။

“စိစိရေ...နင့်ကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဘယ်သူ ကိုမိုင်း
ဆိုတာလေ၊ ညာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ နောက်
ရက်ခေါ်လိုက်ဟာ၊ ကျုပ်တို့ကို မုန့်ကျွေးခိုင်းလိုက်တော့”

“အဲမယ်...ဘယ်သူက မိတ်ဆက်မယ်ပြောလို့လဲ”

“ရှင်မိုးတိမ်ထက် သာပါတယ်နော်”

စိစိတို့က ခုထိမိုးရိမ်နေဆဲ...

“ဟုတ်တယ်...စိစိလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုမိုင်း
ကလည်း ကျုပ်ကို အပူကပ်နေတာ အတော်ပဲ၊ ဒီဆန်းဒေး တစ်နေရာ
ရာသွားရအောင်”

“အိုကေ”

သူတို့သုံးယောက် တက်ညီလက်ညီ ထောက်ခံသည်။
ညာ တစ်ယောက်သာ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ရှင်တို့တွေ ရွှေဝါကိုပဲ အရင်အောင်သွယ်လုပ်ပေးဦး”

“ဟဲ့...ကိုမိုင်းက ရှင်ကိုကြိုက်တာ ညာရဲ့၊ လေယာဉ်
ကွင်း လာကြိုတဲ့နေ့ကတည်းက ဟာထံထိသွားတာ၊ ကျုပ်တို့

ငါးကြင်းမကို မကြိုက်လို့ပေါ့။ ကြိုက်ရင် ပေးစားပစ်လိုက်ပြီ နော်...ရွှေဝါရယ်”

“ကြည့်စမ်း”

ရွှေဝါက စိနီကို လက်သီးနှင့်ထုခမ်း။

သူတို့ရဲ့စကားပိုင်းလေးမှာ ရယ်သံတို့နှင့် ဆူညံသွားသည်။

ကောင်တာမှာ ဘောက်ချာရေးတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တောင် ဒီဖက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ညာတို့က စဉ်သည်တွေလာရင်ထိုင်ဖို့ ခင်းထားတဲ့ ကြိမ်ဆက်တီလှလှကြီးတွေမှာပဲ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြတာ။ မှန်စားပွဲပေါ်မှာ စားလက်စ လက်ဖက်ပန်းကန်၊ တို့ဟူးကြော်ပန်းကန်၊ ငါးဖယ်သုပ်ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ကိုခိုင်းက ပရိုပိုမ်လုပ်ရင် ရှင် စဉ်းစားပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ညာမှမကြိုက်တာ”

“ဈာပေါ့တယ်ဟဲ့...သဘောလည်းကောင်းသားပဲ၊ မဆို

ပါဘူး၊ ရှင်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလို့လဲဗျာ၊ ဟိုကိုပြန်ပြီး ရှင်အမေပေးစားတဲ့ ယောက်ျားပဲယူရမှာလား”

“ဟင့်အင်း...မသိဘူးလေ”

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာ ကြည့်”

“အလကား...သူ ကိုမိုးတိမ်ကို နွယ်ချင်နေတာ”

“ရှင်တို့ဘာသာ လျှောက်ပြောနေတာပါဟယ်၊ ဟိုကညာဆီ မုန်းတစ်ချက်တောင် ဆက်ဖော်ရတာမဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့တော့ ထားလိုက်ပါ”

“ရှင်...ထားနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါနော်”

“ညာက ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ”

သူတို့ကို ရန်စွာစွာလေး မေးလိုက်ပေမဲ့ တကယ်တမ်းရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ညာကိုယ်ညာ အသိဆုံးပါ။

မိုးတိမ်တောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ညာစိတ်တွေ ကိုကတင်းမထားနိုင်ပဲ ပျော့ညံ့အားငယ်သွားတတ်သည်။

“မဖြစ်ရင်ပြီးရောလေ ရှင်ကို မဟုတ်တာနဲ့ မတွေ့စေချင်

လို့ပါ”

“အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးတာကလွဲရင် သူ့မှာ ပြစ်ချက်မရှိ

ပါဘူး”

“အဲဒါ ပြစ်ချက်အကြီးကြီးပေါ့ဟဲ့”

“အေးလေ...ညာက တစ္ဆတ်ထိုးကြီး ခေါင်းမာ နေ

တာ”

“ရှင်တို့မသိပါဘူး”

“ဘာမသိတာလဲ”

ညာက သက်ပြင်းတစ်ချနှင့် ခေါင်းလေးသာယမ်းလိုက်

ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်လာမှန်း မသိသေးတဲ့ အခြေအနေမှာ

သူတို့ကိုလည်း ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။

“ညာအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ညာစဉ်းစားတတ်ပါ

တယ်၊ ရှင်တို့ စိုးရိမ်စရာလည်း ဘာဆိုဘာမှ မရှိသေးပါဘူး”

“ရှင် မျက်နှာနဲ့ ရှင်လေးသံကိုပဲ သဘောပေါက်ပြီး

စိတ်ပူနေတာ သိရဲ့လား၊ ဟိုကစပြီဆိုတာနဲ့ ရှင်ပါသွားတော့မှာ

ဒါကိုမြင်နေလို့”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစဉ်း”

“တွေ့လား...ဒီလောက်ပြောနေ တားနေတဲ့ကြားက ဒီ

အိန်းမက ရှေ့ဆက်မယ် ဆိုတာချည်းပဲ”

သူတို့နှင့် စကားနိုင်မလှတော့ပဲ ညာက အသံလေးထွက်

အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

ဆယ်ရက်ခန့် ကြာသွားပြီးသော နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ
ထင်မှတ်ဘဲ သူမရှေ့သို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာသူမှာ စွဲမက်ရင်ခနဲ
ဇွယ် ကောင်းလှသည်။

ညာက အိပ်ရာနိုးပြီး မျက်နှာသစ်ပြီးစပဲ ရှိသေးသည်။
ဥက်ဥက်က ဈေးဖက်ခဏဆင်းသွားသဖြင့် တံခါးဘဲလ်တီးသံကြား
အော့ ညာက ဥက်ဥက်ပဲထင်ပြီး တံခါးရွက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တာ။

ဟင်...

သံပန်းတံခါး အပြင်ဖက်မှာ ရပ်နေသူကို ဗြုန်းခနဲတွေ့
အော့ ညာ မယုံနိုင်အောင်ပင် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား
အောင်။

သူတကယ်ပဲ ညာရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ရက်တွေကြာသွားပေမဲ့ ညာကိုသူမမေ့။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှင်သက်စွာ ကြည့်နေကြ

သည်။

“ညာ”

“လာပါ ကိုမိုးတိမ် ဝင်ပါ”

ညာက ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ သူကဧည့်ခန်းလေး

လျှောက်လာပြီး ဆိုဖာဆက်တီမှာ အသာထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မထင်မှတ်တဲ့ ဧည့်သည်မှ ဟုတ်

လား”

သူက သက်တောင့်သက်သာ ဆိုဖာမှာ ကျောခိုင်း

ရယ်မြူးရိပ်နှင့် မေးသည်။

“ရောက်လာမယ် မထင်ဘူးလေ”

“ဒါပေါ့...ကျွန်တော်သိသားပဲ၊ ညာ ကျွန်တော့်

မြင်ရင် အံ့အားသင့်သွားမှာပဲလို့ ဒါကြောင့် ဖုန်းတောင်ကြိုမ

တာ၊ မသိပဲနဲ့ ကြိုပြီးမပြင်ဆင်ပဲနဲ့ ညာကို အဲလိုမျိုးတွေချင်

ခါ၊ ညာအခုမှ အိပ်ရာနိုးတာလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ညာတို့နဲ့တွေ့ပြီး နောက်နေ့ပဲ မန္တလေး

ပြင်ဦးလွင် တက်သွားရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မလာဖြစ်တာ

ဖုန်းတစ်ခါတော့ ခေါ်ကြည့်သေးတယ် ပိတ်ထားတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လား...ညာပြန်ဖွင့်ဖို့ မေ့နေတာဖြစ်မယ်”

“စကားပြောတာ မတ်တပ်ပဲရပ်နေမှာလား ဒီမှာလာထိုင်

လေဗျာ”

သူက သူ့အနီးမှ ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြရင်းပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...ကိုမိုးတိမ် အချိန်ရမယ်ဆိုရင်

ခဏလေးစောင့်၊ ညာအဝတ်အစား လဲလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဘရိတ်

ဆတ်သွားစားကြမယ်လေ”

“အိုကေ...ကောင်းသားပဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး...ခဏလေး”

“ရပါတယ် အေးဆေးလုပ် စောင့်မှာပေါ့ဗျာ၊

ကျွန်တောက ညာအပြင် ထွက်သွားမှာရိုးလို့ စောစောစီးစီး လာဆီ ခါးခေါက်တဲ့သူပဲ”

သူပြောပုံက တရင်းတနိုး။

ညာသည် ကိုယ်တောင့်တတဲ့ဆုတစ်ခု လျှင်မြန်စွာ ပြည့်မြောက်လာတာကို ကြည်နူးပြီး မယုံမရဲဖြစ်နေရသည်။

သူမက အလှပြင်နေပြီး ကိုမိုးတိမ်က ဧည့်ခန်းကနေ စောင့်ဆိုင်းနေသော အဖြစ်အပျက်လေးဟာ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ညာအတွက်တော့ မမျှော်မှန်းရဲ မယုံရဲသော ဆုလာဘ်တစ်ခုပါပဲ။

ဒီအခြေအနေမျိုးလေးဟာ ဘယ်မျှ ရင်ခုန်ကျောနှစ်စရာ ကောင်းသလဲ။

ညာ နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုပြီးနေရသည်။

Two Way cake လေးမြန်မြန်ရိုက်၊ အိုင်းလိုင်နာလေး ခြယ်ပြီး ချောကလက် ရနံ့သင်းတဲ့ Lip Gloss လေးကို နှုတ်ခမ်းမှာ စုတ်တံနှင့် ဆိုးလိုက်သည်။ ဆံပင်ကတော့ မဟော်ဂနီရောင်

အပြင်ဘက်အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်ပြီးသားမို့ ဘီးနှင့်ပဲ ပြီးလိုက်ရပါ။

အားလုံးပြီးသွားတာ ဆယ်မိနစ်ပင်မကြာ။

သူမက အမြန်နည်းနှင့်သာ အလှပြင်တတ်သူ မှန်တင်ခဲ့ နာ အကြာကြီး ထိုင်ပြင်နေရမှာ စိတ်မရည်သူပါ။

အဝတ်အစားကိုလည်း ချိတ်မှာအသင့်ချိတ်ထားတဲ့ ချပ်ဒီမီတီ အသားပျော့ပျော့ ပုံဆန်းလေးကို စွပ်ပြီးစကဒ်က ထိုရိုးယားစကဒ် မရမ်းပျော့လေးနှင့် တွဲလိုက်တာ။

ပြီးတော့ ရေမွှေးဆွတ်ပြီး အခန်းအပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ...ပြီးပြီလား မြန်လှချည်လား၊ ကျွန်တော့် မိုဒယ် တွေ မင်းသမီးတွေ ညာလိုမြန်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်၊ သူတို့ စိတ်ကပ်လိမ်းရင် တစ်နာရီအသာလေးဗျာ”

“ဪ...သူတို့ကတော့ ကြာမှာပေါ့!”

သူက ညာထံပဲ စိုက်ကြည့်နေမိတာကို အားနာသလို အကြည့်လွှဲကာ ဧည့်ခန်းလေးဆီ မျက်ဝန်းပို့ရင်း...

“ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား ညာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း...အခုပြန်ရောက်မှ ဖွင့်နေတာ၊ အခန်းထဲ တော့ ဝယ်ထားတာကြာပြီလေ၊ နေ့စရာကတော့ အဆင်မပြေ ပါတယ်”

“ဒါဆိုဘာက အဆင်မပြေတာလဲ”

“စီးစရာကားပေါ့၊ တက္ကစီခတွေ နေ့တိုင်းကုန်နေတာ၊ ညာက အားနေတော့လည်း ဟိုဒီလည်ပတ်နေတာပေါ့နော်၊ စီနိုကို လည်း အမြဲလိုက်ပိုင်းရတာ အားနာတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့မှာ ဆိုင်ကတစ်ဖက်နဲ့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

မိုးတိမ်က ညာမျက်နှာကလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်နေမိပြန် သည်။ ညာစကားပြောပုံ ပြုံးရယ်ပုံလေးတွေက သူ့ကို အကြည့်မလွှဲ နိုင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သည်။

“ကားဝယ်ရအောင်လည်း ရှေးတွေက အရမ်းမြောက်နေ ပြီနော်၊ ညာတို့ ဒီမှာ ရှိတုန်းကဆို စုပါဆယ့်နှစ်တောင် ဆယ်သိန်း မပြည့်ဘူး၊ ပြန်လာတော့ မေးကြည့်တော့ ညာအံ့သြနေတာ၊ အဲဒါ

စီနိုကို ကားကောင်းကောင်းတစ်စီး ငှားပေးပါလို့ ပြောထားတာ၊ ငှားပဲစီးလိုက်တော့မလို့လေ”

“ကောင်းသားပဲ...ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ငှားလေ”

“ကိုမိုးတိမ်က နောက်ပြီ၊ ညာက တကယ်ပြောနေတဲ့ ဥဇာ”

“ကျွန်တော်လည်း တကယ်ပဲ ငှားမှာလေဗျာ၊ ကျွန်တော့် မှာ မော်ဒယ်မြင့် ဟွန်ဒါလေးတစ်စီး ရှိသေးတယ်၊ နှစ်ရာကျော် သုံးရာတော့ ရှိမှာပေါ့”

သူမက မျက်လုံးလေး ဝိုင်းပြပြီး...

“အဲဒါကို ဘယ်လောက်နဲ့ ငှားမှာလဲ”

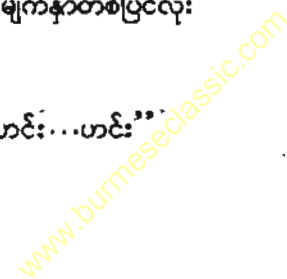
သူက ညာအမေးကို ရယ်ချင်သလိုပုံစံ ပြုံးစိစိနှင့်...

“ထောင့်ငါးရာနဲ့”

သူဒီလို နောက်မည်ဟု ညာမထင်၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး

နွေးခနဲ ဖြစ်သွားမိပြီးမှ...

“တစ်နှာရိုကို ထောင့်ငါးရာလေ ဟင်း...ဟင်း”

“တစ်သက်လုံးကို”

“အို...ရှင်အရမ်း နောက်ပါလား”

“ဟ...ဘယ်နှယ်နောက်ရမှာလဲ”

သူ့ကို အေးစက်စက် မြဲစိစိ အဆွေးသမားလို့ ထင်ထားတာ ကြည့်ပါဦး အခုဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ။

တွေ့တာမကြာသေးတဲ့ ညာကို သူပြောပုံဆိုပုံက တခိတ်တော့ အတင့်ရဲမနေလွန်းဘူးလား။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ညာစိတ်ထဲ တစ်ချို့တော့ထင်ရင်ထင်လို့မိမယ်၊ ကျွန်တော်လေ ခရီးသွားတဲ့ တစ်ချို့လုံးစဉ်းစားနေတယ်၊ ညာဆီကို လာသင့်မလာသင့်ဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလာပဲမှ မနေနိုင်တာဗျာ၊ အထင်သေးလို့ လက်မခံနိုင်ဘူး ကျွန်တော့်ကို ငြင်းမယ်ဆိုလည်း ဒါ ကျွန်တော့်ကံပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောဖို့အခွင့်အရေးတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ညာ စိတ်ဆိုးလား၊ ဒီလူကြီး ငါ့အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ရည်းစား

စကားပြောရဲတာ လွန်လှချည်လားလို့ မထင်နဲ့နော်၊ တကယ်တမ်း တော်တော်သံတ္တိမွေးရတာပါ၊ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ညာ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ၊ အခုနတက်လာတဲ့ ကလေးမလေးပဲ ရှိတာလား၊ ကျွန်တော်ဗျာ ဒီမှာ ပြောမယ်တော့ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူး အပြင်ဆိုင် တစ်ခုခုမှာ ညာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့မှ ပွင့်ပြောမလို့ ဝါ”

သူက အခုမှ အတွင်းဖက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားသံနှင့်ဆိုသည်။

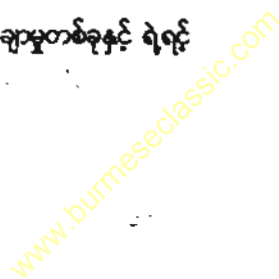
ညာ ဒုတိယမို့ အံ့ဩရပြန်သည်။

ဤမျှ ချက်ချင်းလက်ငင်း သူထံက ချစ်စကား ကြားရမည်ရယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ။

ဖြန်းစားဒိုင်းစားကြီး ပြောချလိုက်တာ။

မယုံနိုင်စွာ သူ့ကို မရဲတာရဲကြည့်နေမိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ နက်ရှိုင်းသော သေချာမှုတစ်ခုနှင့် ရဲရင့်နေတာ တွေ့ရသည်။

၈၈

ဆုလေးနွယ်(မုန်ကန်တက္ကသိုလ်)

“အခုတော့ ပြောလက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး ဆက်ပြော ခွင့်ပေးလိုက်ဗျာ နော်၊ ညှာကို ကန်ပေါင်မှာ စတွေ့ကတည်းက အရမ်းချစ်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး ညှာက ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့်လာရပ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပြန်ထွက်သွားမှာတောင် ကြောက်မိတယ်၊ ညှာ မှော်ပညာတွေ ကပေပညာတွေများ တတ် သလား အဲဒီတုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“အို”

သူအနားကပ်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် ညှာ မျက်နှာလေးနီ ရောင်ပြေးကာ ရှက်သွားရသည်။

“တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပါတယ်ဗျာ...မညာပါနဲ့”

“ဪ...မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ဖက်က ညှာကိုဘာကြောင့် စွဲလမ်းသွား ရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ချစ်တာယုံလား”

“မသိဘူး”

“ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ညှာ...မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုမိုးတိမ်က ညှာအကြောင်း ကို သိလိုလား”

“ယောက်ျားမရှိဘူးလေ ရည်းစားလည်းမရှိဘူး”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မိမိတို့ ရွှေဝါတို့”

“ကျွန်မက ဒီမှာနေတာမှ မဟုတ်တာ”

သူချက်ချင်းလို မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ကျွန်တော် ရင်ပူအောင် မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ညှာနားမှာ ဘယ်သူ မှ ရှိခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

အခုကဲ့ပဲ ကောက်ခါငင်ကာ သဝန်တိုတော့မယ့်ပုံပါလား။

ဟွန်း...ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပါလားနော်။

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းချင်တယ်”

ဗျာ”

သူပြောပုံလေးက ဆွေဆွေးနှင့်နှင့်နှင့်။

“ညာမှာ ရည်းစားမရှိဘူးမို့လား၊ ရှိလည်းဖြတ်လိုက်ပါ မဆက်သွယ်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်လောက်လည်း ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညာ လက်ခံပေးပါ၊ ချစ်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က ညာထင်တာထက် ညာကို ပိုချစ်မယ့်သူပါ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါဗျာ နော်”

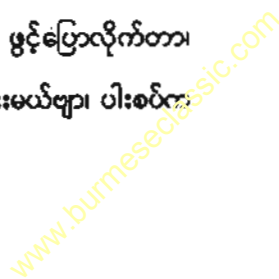
အို...ဘယ်လို ဇွတ်တရွတ်မှန်း မသိတော့ပါ။

ညာသည် ပေးဝေးကနေသာ သူ့အကြောင်း တစေ့တစောင်းကို သိဖူး ကြားဖူးရပေမယ့် ဒီလိုနီးနီးစပ်စပ် မကြုံဖူးဘူးလေ။

“အမှန်ဆိုရင်...ကျွန်တော် အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစားတာကြာပြီ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုရင် ပိုတောင်ဝေးသေးတယ်၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ပြားသွားတယ် ခေါ်မလား၊ ကျွန်တော် မိန်းမဆိုရင် အထင်မကြီးသလိုပုံစံ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်အရင် ဇနီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီဒဏ်ရာတွေ ပေး

ထွားတယ်၊ သင်ခန်းစာပဲ ဆိုပါတော့၊ လန်လည်းလန်မိတာ အမှန်ပဲ သစ္စာရှိဖို့လည်း မမျှော်လင့်ရဲတော့ဘူးဗျာ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးက ညာကို တွေ့လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပျောက်နေတယ်၊ သေသွားပြီလို့ထင်တဲ့ အချစ်တွေက ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ရှင်လာတယ်ဗျာ၊ ရှင်ဖို့လုံးဝမရှိဘူးလို့ တွက်ထားတာပါ၊ ညာနားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုစိတ်ထား ချိုးနဲ့ ချစ်ခွင့်တောင်းမိတာလည်း ညာတွေ့တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ သိတယ်၊ ဒီလောက်မြန်မြန်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် စူးစူးနစ်နစ်ချစ်သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ စာကယ်တော့ အတော်လေး ထူးဆန်းတာ၊ ကျွန်တော်က အနုပညာ သမားမို့လို့ ပိုခံစားတတ်တာလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နှလုံး သားထဲက ရှင်လာတဲ့ အချစ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် အရမ်းတန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်တောင်မဆွဲတော့ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ၊ အဲဒီအချစ်ရဲ့တန်ဖိုးကို ညာလည်းသိရင် ကောင်းမယ်ဗျာ၊ ပါးစပ်က

လွယ်လွယ်လေး ပြောလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ညှာဖက်မှာ ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော် စွန့်စားတာပါ။ ကျွန်တော့်ဖက်က အလေးအနက်ထား မြတ်နိုးတဲ့ ကိစ္စမို့လို့ ညှာ ဖက်က ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားဖို့ ကြံပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်လည်း သေသေချာချာလေး စဉ်းစားပေးပါ”

သူသည် ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ထိုစကားတွေကို ရင်ထဲက လာသောအသံဖြင့် ပြောနေကြောင်းကို ညှာ ကောင်းစွာယုံကြည်မိ သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတစ်ခုကတော့ လူပျို လူလွတ်ဘဝတုန်းက ညှာနဲ့ ဘာလို့မတွေ့တာလဲ၊ စောစောစီးစီး တွေ့ခဲ့ကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ဗျာနော်၊ ညှာအတွက် လုံးဝအပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ ပုံပေးချင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ အဲဒီစေတနာကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံပေးပါ”

ညှာသည် သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ညှာတို့တွေ့ခဲ့ပါတယ် ကိုမိုးတိမ်ရယ်၊ ဖူးစာသာမဆုံ

ဆာပါ”

“ဗျာ...ဘယ်လို တွေ့ခဲ့တယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ညှာ ကျွန်တော့်ကို သိကိုသိနေတယ်၊ ပြောစမ်းပါ”

“ရှင်တကယ်မမှတ်မိတာပဲနော်”

သူက ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသလို ညှာလက် စခိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“မမှတ်မိဘူး”

သူ သံယောင်လိုက်ရေရွတ်ရင်း ညှာမျက်နှာလေးကို စူးစူးကြည့်ကာ အဖြေရှာနေသည်။

“ရှင် တင်းနစ်လေ့ကျင့်တဲ့ ကစားကွင်းနားက ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်တတ်တဲ့ ချာတိတ်မလေးလေ၊ ရှင်တောင် တစ်ခါက စရမ်းပေါင်း နှိုက်ယူစားလိုက်သေးတာ”

“ဟာ...အဲဒါ...အဲဒါ ညှာလား၊ ပိန်ပိန်သေးသေး၊ အရပ်ရှည်ရှည် ကလေးမလေးကလေး”

သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်လိုက်မိသည်။

“ဟာ...ညွှာရယ်၊ ညွှာက ဒီလောက်လှလာတာ နှစ်ပေါ့မလား၊ ဒေါင်းမလေးလို အရောင်တွေပြောင်းပြီး ချစ်စရာထောင်နေတာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်စပ်မိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ညွှာမျက်လုံးလေးတွေက ခင်မင်ပြီး နွေးထွေးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အင်းလျားမှာ တွေ့ကတည်းက ပြောလိုက်ရောပေါ့ကွာ”

သူက မချင့်မချင့် ညွှာလက်ကလေးကို တိုး၍ စီတင်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မပြောပါဘူး”

“ဟောဗျာ”

“အမြင်ကပ်လို့ပေါ့”

“ညွှာရယ်...စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဆောရီး...ဆောရီး”

“သွားပါ”

“မမှတ်မိလို့ စိတ်ကောက်တာပေါ့”

“ကိုမိုးတိမ် ညွှာတို့ကျောင်းမှာလည်း သိချင်းလာဆို”

တယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ညွှာရှိလား”

“အင်း”

“မခေါ်ဘူးဗျာ၊ ရက်စက်တယ်”

“အဲမယ်...သူကများ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေပြီးတော့၊ တဟဲဟဲနဲ့ သဘောကျနေတာ၊ ချိုနေတဲ့မျက်နှာကြီးများ ပုရွက်ဆိတ်တောင် တက်တော့မယ်၊ ဟွန်း”

“ဝိုင်းနေတဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ ညွှာမပါတာ ဆိုးတာပဲကွာ”

“ဘာလို့ပါရမှာလဲ”

“ကြိတ်ပြီးတော့တောင် ခုည်းခုည်းမှ သဘောမကျခဲ့ဘူးပေါ့”

“ရှင်နော်”

“ကျွန်တော်က ချစ်လို့စတာပါ၊ ပျော်လည်းပျော်နေတယ်၊ ရင်တွေလည်း ခုန်နေတယ်၊ စမ်းကြည့်လိုက်၊ ဒုတ်...ဒုတ်နဲ့ တွေ့လား”

www.burmeseclassic.com

ညာလက်ဖခါးကို သူ့ရဲ့ပတ်စကတ်ရင်အုံပေါ် တင်ပြီး စမ်းသပ်
စေသည်။

“ဒါ ပုံမှန်ပဲလေ”

“ဟာဗျာ...ဒုန်းဒုန်းနဲ့ မြည်နေတာကို”

ညာက လက်ကလေးပြန်ရှုပ်တော့ သူက ထွတ်မပေးချင်
ဘဲ...

“ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား”

“အဖြေမတောင်းသေးဘူးဆို”

“လူရင်းတွေပဲ၊ တောင်းလိုက်တော့မယ်”

ညာက မျက်နှာလေး ရှက်စနိုးလွှဲသွားလျှင် သူက...

“အပျိုလေးဆိုပြီး ကျွန်တော့်နဲ့မဝန်ဘူးလို့ တွေးနေတာ
လား”

“အဲလိုတွေးရင် ရှင့်ရှေ့ကို ရောက်လာမှာတောင် မဟုတ်
ဘူး”

“ကျွန်တော့်ဆီလာတုန်းက ညာ ကျွန်တော့်အကြောင်း

သိပြီးသားလား၊ ဘယ်လိုသိနေခဲ့တာလဲ”

စကားမှားသွားပြီလားဟု ညာ ထိတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သွားမိ
သည်။

သူ့ကို အလန့်တကြားလေး မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိ၏။

“ဒီလိုပဲကြားတာပါ”

မမငွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ညာ အမှန်အတိုင်းမပြောရဲသေး
ပါ။ ညာအပေါ် အမြင်စောင်းမှာလည်း ကြောက်သည်။ သူက
ရေခဲငွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အတော်ကြီး စိတ်ပျက်အထင်သေးနေပုံ
ရတာကြောင့်လည်း ပို၍ဖွင့်မဟာရဲအောင် ဖြစ်ရသည်။

မမငွေက သူ့အပေါ် အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တာလေ။

ညာက ကြားကနေ မျက်နှာပူ အနေခက်ရသည်။

အားနာပြီး ကရုဏာသက်ရသည်။

သူ့အထင်လွဲမှာလည်း ညာ ကြောက်သည်။

ဟိုးအရင် ရှေးကတည်းက သန့်စင်စွာ ခင်တွယ်စွဲမက်ခဲ့ရ
သော ကိုမိုးတိမ်ကို ချက်ချင်းကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်။

နောက်မှပဲ တဖြည်းဖြည်း အသိပေးဖို့ ညှာ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ဒါဆို သိပြီးသား၊ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပေါ့၊ ချစ်လိုက်တော့

ဆိုကေ”

“ဟင်း”

ညှာ လှည့်ထွက်မည်ပြင်တော့ သူက လက်ကောက်ဝတ်
လေးကို ခပ်မြန်မြန် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူသည်။

“ချစ်အယ်နော်”

“ချစ်ပါဘူး”

“ဒီနေ့ ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လျှောက်လည်

ရအောင်”

“ချစ်သူ...ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မရဘူးကွာ...ချစ်လိုက်တော့”

“မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကိုပဲ အထိန်ပေးလို့ရမယ်”

“အခု...ညှာက ဒါရိုက်တာပါ၊ ညှာလက်ထဲက

တစ်ဘဝလုံး အပ်နဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဘယ်လို...”

• “သိပ်လောတာပဲ”

“နောက်ကျမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါကြောင့် ရွေ့ပါတို့က ပြောတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူက ဆရာကြီးနော်တဲ့၊ သွားမကြိုက်နဲ့တဲ့”

“ကြားစကားတွေပါဗျာ၊ အဖျက်သဘောဆောင်တယ်၊

အားမယ့်နဲ့”

ညှာက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

သူတို့တားဆီးလည်း မမှီနိုင်ပါ။

လွန်လေပြီးသောအခါကတည်းက သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။

အခုမှတားလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။

“ကိုမိုးတိမ်”

“ဗျာ”

“ဒီမနက် အပြင်ရော ထွက်ဖြစ်ဦးမှာလား”

“ညှာ ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ဟုတ်သားပဲ အချစ်တွေပဲ

ကျွေးနေမိတယ်”

“သွား”

ညာက ထုတော့မလို လက်ရွယ်သည်။ သူက ညာထဲ
လေးကို နွေးထွေးစွာ သိမ်းဖက်လေသည်။ ညာနှင့်သူဟာ ဘယ်ထိ
ကြောင့် ခုလို တသားတည်း တစ်ထပ်တည်း ကျအောင် ခဏခဏ
မှာ နွေးထွေးနီးကပ်တွယ်ငြိသွားရတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်ရသည်။

အချိန်တန်ခဲပြီဆိုလို့လား။

ဒီအချိန် ဒီနေရာလေးမှာမှ ဒီနှစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ချစ်သွားကြဖို့ ရှိခဲ့လို့လား။

ဟိုးအရင် ကာလများစွာကတည်းက လိုချင်တမ်းတစ်
သော အချစ်တွေ...။

ဒီမနက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်ပြီ။

ချစ်မိသွားတော့လည်း ခဏလေး။

အရင်က ကြာခဲ့တဲ့ အချိန်တွေပင် နှမြောစရာ။

ညာက ဝရန်တာလေးမှ မြင်နေရသော နံနက်ခင်းရဲ့
တောက်ပလာတော့မည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ညာ နှလုံးသားတစ်ဝိုက်မှာလည်း အမှောင်ထဲက လွတ်
မြောက်လို့ လင်းဖြာချမ်းမြေ့သွားရပြီ။

ပြီးပြည့်စုံသော ရင်ခွင်တစ်ခုကို ချီးမြှင့်ခံရပြီ။

သိမ်းပိုက်သော သူ့လက်တို့နှင့် တောင်ခတ်ထားသော
အကျယ်အဝန်းလေးက အင်မတန် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော နယ်
နိမိတ်လေးပေါ့။

ညာ ဟန်မဆောင်ချင်။

ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပဲ သူ့ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်လို့ ပြုံးရယ်
နေမိသည်။

ဒါဟာ အိပ်မက်ထဲက နေ့လေးပဲလေ။

ဘုန်းလက်ရုံး၏ အကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ရေခဲငွေ
တစ်ဦးတည်း ဝင်လာသည်။

ဘုန်းလက်က စာရင်းစာအုပ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ခေါင်းငုံ့
စွာဖြေကြည့်ရှုနေ၏။

စာကြည့်မျက်မှန်ကိုလည်း တပ်ထားသည်။ ဝတ်ထားတာ
က အဖြူပေါ် မရမ်းရောင်စင်း သေးသေးကျဲကျဲ ရုပ်အင်္ကျီကို
လက်ရှည်ချဝတ်ပြီး စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်ပွပ္ပနှင့်ပါ။

ဘုန်းလက်ရုံးရဲ့ ကိုယ်ဟန်က ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်သော်လည်း
အရပ်မြင့်ပြီး ယောက်ျားပီသသော သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ရွပ်သဘောကောင်းသော
အရိပ်အယောင်များနှင့် နူးညံ့စွာ ပြုံးနေတတ်တာပါပဲ။

မေးစရာမှာ အချိုင့်လေးတစ်ခုနှင့် သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်
က မည်သူ့ကိုမဆို အနစ်နာခံ အလျှော့ပေးတတ်၏။

သဘောမဆရာကောင်းသော ဘုန်းလက်ကို ရေခဲငွေ့က
အနိုင်ယူနေကျ ဖြစ်သည်။

သူမလှမ်းဝင်လာတာ တွေ့လျှင် ဘုန်းလက်က...

“ဟော...ငွေ့ပါလား”

ဘုန်းလက်က သူမကို မော့ကြည့်ပြီးပြလိုက်သည်။

ငွေ့သည် သူ့ရှေ့က ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့တပည့်လေးက ရုံးခန်းတံခါးများပိတ်၍ သိမ်းစရာရှိ

တာများကို သိမ်းနေ၏။

“အို...ဘယ်ကလုည့်ဝင်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းဆီလာရင်းနဲ့ ပြီးတော့ ငွေ့မှာ ကားမပါဘူး
လေ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ရပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငွေ့မှာ တခြား
ကိစ္စရောရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို အတူတူပြန်ကြတာပေါ့၊ ကဲ...ကားပေါ်တက်၊
ဪ...မောင်စိုးနိုင်လည်း တက်လေ၊ တစ်ခါတည်းပို့ခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဆရာ”

သူ့တပည့်အိမ်ကို အရင်ဦးဆုံးပို့ပြီးမှ ဘုန်းလက်က တစ်နေ
ရာသွားရအောင်ဟု ဆိုကာ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲသို့ ကရိုက်
ဖက် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသည်။

ရေပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေနှုအေးကြောင့်

လန်းဆန်းကြည်လင်သွားရသည်။

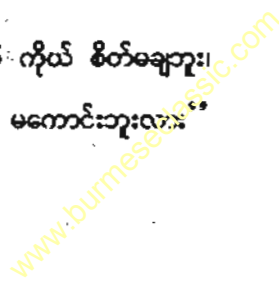
“ငွေ့”

“ရှင်”

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ငွေ့ကို ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊
လူကြီးတွေ ဖွင့်ပြောပြီး စေ့စပ်ထားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ရေခဲငွေ့က စဉ်းစားဟန်တစ်ချက်ပြုပြီးမှ ခေါင်းလေးယမ်း

တာ...

“ဟင့်အင်း...မကောင်းဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

ဘုန်းလက်ရုံးက ရေခဲငွေ့ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ငေး

ကြည့်နေမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို သူချစ်သည်။

ချစ်သူတွေဖြစ်တာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

ခြံချင်းကပ်လျက်နေတာကြောင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုလည်း

ရှိသည်။

သူ့အဖေနှင့် ရေခဲငွေ့တို့ အဖေကလည်း စီးပွားရေးနှင့်

ပတ်သက်ပြီး လက်တွဲဖော်တွေပါ။ လုပ်ငန်းတချို့ အကျိုးတူလုပ်

ထားတာပင်ရှိသည်။

“ပြောလေ”

ရေခဲငွေ့က ရှက်စနိုးလေးပြုံးကာ ခေါင်းငဲ့ရင်း...

“ကိုဘုန်းလက်ကလည်းနှော်...လက်ထပ်ချင်ပြီလို့

ပြောရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“ဟာ...ငွေ့က လက်ထပ်ချင်ပြီလား”

ကြည့်လေ...မေးပုံက...

“ဖြေလေကွာ”

သူမက စိတ်မရှည်လှသလို...

“ရှင့်သဘောပဲ”

“ဟာ...တကယ်”

ငွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတော့သည်။

မိန်းမသားဖို့ သည်ထက်ကြာကြာ တွဲနေဖို့လည်း

မကောင်းတော့ပါ။

ဘုန်းလက်က ပျော်သွားသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်း နေတတ်
သော ငွေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ ခက်ခဲမည်ဟု သူထင်တာ။

တစ်ခါတစ်ခါ ငွေ့ရဲ့စိတ်က ဆန်းသည်။

www.burmeseclassic.com

လက်ထပ်ဖို့က မငြင်းတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။
လက်မထပ်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ဘုန်းလက် အတင်း
အကျပ် တောင်းဆိုလို့ရမှာမဟုတ်ပါ။

ငွေက အဓိကပါပဲ။ သူက အရာရာ ငွေသဘောကျလိုက်
လျှော့ရတာ မဟုတ်လား။

အဖေ့ကိုဖွင့်ပြောပြီး မိန်းမတောင်းခိုင်းရမည်။ ဘုန်းလက်
က ဝမ်းသာအားရပင် ငွေကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

“အို”

သူမပါးပြင်လေးကို နမ်းလိုက်မိ၏။

ငွေက ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

သူ မချင့်မရဲဟန်နှင့် ရယ်ရင်း သူမလက်ဖမိုးလေးကို
လည်း ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေမိ
သည်။

“ငွေ့ရယ်...မောင်နဲ့ ငွေ့နဲ့ တကယ်ဆုံရမှာပါနော်”

သူ့အပြောကြောင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားသည်။

“ငွေ့တို့မှ မဆုံရင် ဘယ်ချစ်သူတွေ့ရော ဆုံနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါပေါ့မောင်ရဲ့...ငွေ့နဲ့ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်

သြစတြေးလျကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြမယ် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း”

“ငွေ့ရယ်...မောင်ချစ်လိုက်ရတာ”

“အို...ဖယ်ကွာ”

သန်မာသော သူ့လက်တွင်းမှ ငွေ့ကိုယ်လေး ရုန်းမထွက်
နိုင်ပါ။

ဘုန်းလက်က ငွေ့ကို တစ်ရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်သည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေပါသည်။

“ငွေ့”

“....”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

ငွေ့ ခေါင်းညိတ်ပြတာကိုပင်...

“ဒီနှုတ်ခမ်းလေးက ပြောစမ်းပါကွာ၊ ကြားချင်လို့ပါ”
ငွေက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း...

“ချစ်တာပေါ့...အရမ်းချစ်”

“ဟား”

သူက နားထဲအရသာရှိသွားသလို ချိုစိမ့်သွားသလိုဟာနဲ့
ရာ လုပ်ပြ၏။

“ငွေရယ်”

သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထပ်နမ်းသည်။

ပြီးလျှင် မချင့်မရဲနှင့် နဖူးချင်းတိုက်လိုက်သေး၏။

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ...ဒီနေ့အရမ်းပျော်တယ်”

“မောင်”

“ရာ”

“ငွေအိမ်မှာ ကြိုပြောထားရမလား၊ အို...မပြောသေးဘူး၊
မောင်တို့လာတော့မယ်ဆိုမှ ပြောလိုက်မှာပေါ့နော်”

သူမလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

“မောင်...တကယ် မိန်းမရတော့မှာလား၊ ရင်ခန့်စရာကြီး
ထွာ...နော်”

“သွား”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကျီစယ်ပျော်မြူးသံလေးက ရေပြင်ဆီသို့
ထွင့်စင်သွား၏။

မိုးတိမ်က လက်ထဲက ကားသော့ကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း
ထိုက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

မာမီနှင့်သူနှင့် နှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်ကလေးက
အခြောက်သွေပါ။

မိုးတိမ်နှုတ်က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆိုသည်လျှက်
အတိုင်းလိုပဲ တောက်လျှောက် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်လာတာ။

သတိရနေတုန်း ဘယ်သူများ ငါ့ဘေးလာနေဖူးမလဲ***

မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်လေးတောင်ဝေး***

ဘဝ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း စိတ်ဓာတ်ကျတယ်***

မင်းကိုလွမ်းစိတ်နဲ့ ***

ဘာတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ရမလဲ မခံနိုင်အောင်ပဲရေး***

ငါလွမ်းတဲ့စိတ် ***

နှင့် ရင်မှာချည်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကြီး***

ဖြတ်ခဲ့ပါတော့ ***အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်
အနိုင်ခဲ့ပိုင်းခွင့် မင်းယူပါ***

စောစောတုန်းက သူငယ်ချင်းဝင်းလွင်ရဲ့ ကားထဲ ကြာခဲ့
ရသော သီချင်းကိုဆိုရင်း မိုးတိမ်က ရေစိုနေသော သူ့ရဲ့စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ် ချောကလက်ရောင်ကိုပါ စိတ်ဖြန့်လက်ဖြန့် ဆွဲချွတ်လိုက်
သည်။

“မာမီရေ...ဗျို...မာမီလေး”

“ဟယ်...သားပြန်လာပြီ”

နှုတ်က ဆော်ခေါ်ရင်း ထမင်းစားခန်းဆီ ဝင်လာသည်။

“ဟိုကောင်တွေကွာ...သားကို ရေလောင်းလိုက်တယ်
မာမီ၊ မနက်ဖြန်မှ အကြံပြုကိုဗျာ”

မိုးတိမ်ရဲ့ ပြောလက်စစကားက ရပ်တန့်သွားကာ သူ့မျက်
ခုံးပင့်လို့ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားရသည်။

“ရေခဲငွေ့ ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် သားရေ...ငွေ့က မာမီနဲ့အတူတူ
အတောင်ခေါက်ဆွဲ ပိုင်းကူချက်နေတာ၊ သားကြိုက်တဲ့ ရွှေချည်
ဖာလဝါတော့ရပြီ၊ ဒီမှာ လာမြည်းကြည့်ဦး”

အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးနှင့် နုပျိုနေသော မာမီ
ဘေးမှာ ကွင်းဘောင်းဘီ အကျပ်ကလေးနှင့် အင်္ကျီခါးပေါ် ဂွမ်ယုက်
ခတ်လေးနှင့် ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံခြီးသေးသေးလေးတွေ ကျစ်ထား
သော ချစ်စရာမိန်းကလေးက သူ့ကို ပြုံးစေလေး လှမ်းကြည့်သည်။

ရေခဲငွေ့က အတော်လှသည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာ
လေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။

အပေါ်ပိုင်းက စွပ်ကျယ်ကို ချွတ်ထားမိကာ မိုးတိမ်
နှုတ်တရက် ရှက်အမ်းအမ်း မျက်နှာပူမိသည်။

ရေခဲငွေ့ ရှိနေမယ်လို့ သူမထင်ဘူးလေ။

သူမိမ်းမိန်းကလေးရှေ့ အင်္ကျီဝလာနှင့် ဘယ်လိုမှမသင့်
တော်။

ရေခဲငွေသည်လည်း ရဲတင်းခေတ်မီသော သမီးပျိုလေး
ဆိုပေမယ့် လူပျိုယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
အမူအရာမှာ ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

ကြွက်သားတို့ ဖုထစ်ကာ အနေတော်ကြည့်ကောင်းပွဲပြီး
ကျစ်လစ်သော သူရင်အုပ်တွေ၊ ပခုံးတွေကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ
သွားသည်။

ရင်ဘတ်အလယ်ကောင်မှာ ဆွေးညှင်းနုနုလေးနှင့် စိမ်းနေ
တာကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲရင်း အမှတ်မထင် ရင်ခုန်မိသည်။

ငွေ တကယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိပါ။

သူ့ရဲ့မိခင်လည်း ငွေအနားမှာ ရှိနေသားနှင့်...။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာပူပူ အနေခက်သွားမိရင်း...

“နောက်မှမြည်းမယ်ဟမီ၊ သားရေပြေးချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ...အေး...အေး”

သူ ပြန်လှည့်ပြေးလျှင် မာမိက ရယ်သံနှင့်...

“တွေ့လား သမီးရေ၊ သူက အရင်ရှက်နေတာ၊ အဲဒါပဲ

ကြည့်၊ ဒီကောင်လေး လူကသာထွားနေတာ ကလေးလိုပဲ”

“အဟင်း...ဟင်း”

ရေခဲငွေက ရှက်စနိုး ခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်သည်။

သူတင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငွေရင်ထဲ

လည်း လှိုင်းထဖိုနွေးကျန်ခဲ့တာပါ။

အန်တီဒေဝီက ငွေဟန်ပန်လေးကို အကဲခတ်မိသည်။

မျက်စိထဲ သားနှင့် အချောညီညီ လိုက်ဖက်တဲ့ ကောင်မလေးလို့
မြင်ထားမိသည်။

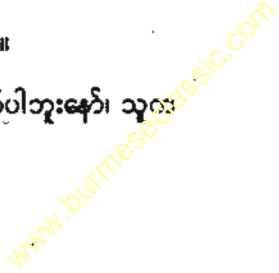
တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလည်းဖြစ်၊ ချမ်းသာပြည့်စုံ

သူလေးလည်း ဖြစ်တော့ သားနှင့် လက်တွဲကြမယ်ဆိုရင်လည်း
ကန့်ကွက်စရာမမြင်။

ပြီးတော့ ဒီကလေးမလေးက စူးရှထက်မြက်ပြီး အရည်

အချင်းရှိသည်။ သွက်လက်ပြီး အကင်းပါးသည်။ သားက ခပ်အေး
အေးဆိုတော့ ဒီလိုအသွက်ကလေးနှင့် နီးစပ်မှ။

“အန်တီဒေဝီသားက ကလေးမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူက

သီချင်းအဆိုကောင်းပါတယ်။ ကောင်မလေးတွေ ရိုက်ထားတာမှ အများကြီးပါ။ သူက ဇာတ်လမ်းမင်းသား”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေတုန်း မသိပါဘူး၊ သမီးဘယ် က သိလာတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

အမှန်တော့ ရေခဲငွေက ညှာလေးတို့ ကောင်မလေးတစ်ဦး က စိတ်ဝင်စားနေတာကိုကြည့်ပြီး မလိုတမာပြောလိုက်တာပါ။

ခုတလော မိုးတိမ်တောက်ကို ပစ်မှတ်ကျနေသော ငွေ စိတ်တွေဟာ ထိန်းရခက်နေသည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ချစ်သူဖြစ် တဲ့ ဘုန်းလက်ရုန်းကို သနားမိသည်။

မောင့်အပေါ် သစ္စာပျက်ရမှာလည်း အားနာသည်။ စိတ်ထဲ မလုံသလို ခံစားမိသည်။

ဒါပေမယ့် အေးဆေးရိုးသားတဲ့ မိုးတိမ်တောက်ကို လက် တကမ်းအကွာကနေ နောက်ဆုတ်လိုက်ရမှာကလည်း နှမြောစရာ ဖြစ်နေသည်။

ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ သူ့ရင်ခွင်လေးမှာ တစ်ခဏဖြစ်

ဖြစ် မှိန္နဲဖူးချင်သေးသည်။

ဒါဟာ လှေနှုတ်နှစ်ဖက်နင်းချင်တဲ့ စိတ်ပဲလား။ ငွေ မသိတော့။ ရင်ထဲမှာတော့ ထိုသို့တောင့်တမိတာ အမှန်။

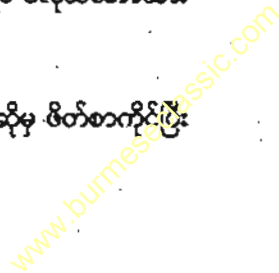
ရေခဲငွေသည် မိုးတိမ်တောက်နှင့် ချစ်ဖူးချင်သည်။ သူမ အတော်ပင် စိတ်ကစားပျော်ဝင် နှစ်သက်နေတာ။

ဒါကြောင့်ပဲ သင်္ကြန်မကျခင် အန်တီဒေဝီတို့အိမ် လာလာ လည်နေတာ။ ပြီးတော့ သဘောကောင်းသော သူမိခင်ကလည်း ငွေကို ဘုမသိဘမသိနှင့် သဘောတွေကျနေသည်။

ဒေါ်ဒေဝီက ရေခဲငွေရဲ့ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်မျက်နှာပုံး လေးကိုသာ မြင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ကြည်ဖြူနေတာမျိုးဖြစ် သည်။

တကယ်တမ်း ငွေအကြောင်းကို သိရင် ဒီလိုသဘောထား နိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

ငွေကလည်း လက်ထပ်ဖို့ သေချာပြီဆိုမှ ဖိတ်စာကိုင်ပြီး

အိမ်ခြံမြေအကျဉ်းချုပ်။ အဲဒီတော့မှ သိပစေတော့ပေါ့။

အခုလောလောဆယ် သတင်းမထွက်စေချင်ဘူးလေ။

ဒီတော့ သိုသိုသိပ်သိပ်လေးပဲ လျှို့ဝှက်ထားသည်။

ငွေမှာ ရည်းစားရှိတာ သူတို့မသိလေ ကောင်းလေမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေလည်း မိုးတိမ် သူမဖက် ပါမပါကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။

မိုးတိမ်တောက်က သူမကို ရဲရဲကြည့်ရုံသူတောင် မဟုတ်။

သူမရဲ့ညှို့ချက်မှာ အသာကလေး ပါလာမယ့်ရုပ်ပါ။

အို...မောင့်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင်တော့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပစ်လိုက်ပြီ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထည့်ပစ်လိုက်ပြီး...

ရေခဲငွေ့က ပင့်သက်ကလေး ခိုးရှိုက်လို့ စိတ်တွေ

ချိတ်ချိတ် ရှေ့တိုးခက် နောက်ဆုတ်ခက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုတ်ဖို့က ခက်တာမဟုတ်။ သူမက စိတ်မပြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ။

ထိုနေ့က ထမင်းစားပွဲမှာ သုံးယောက်အတူတူ ဝိုင်းဖွဲ့စား

သောက်ရင်း ဆူညံပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

အသံကောင်းသော မိုးတိမ်တောက်က ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြသည်။

အန်တီဒေဝီက သူ့သားရဲ့ ရှက်တက်တက် အမူအရာကို သဘောတကျ ရယ်မောမဆုံး။

ငွေ့က မိုးတိမ်မျက်နှာလေးကို နှစ်သက်မက်မောစွာ စိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။

မောင့်လို သံယောဇဉ် မတင်းကျပ်ဖူးဆိုပေမယ့် မိုးတိမ်က သူမကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲဆောင်နေတာအမှန်ပင်။

ဖူးရတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်လေးတစ်ချက် ဝေ့လာတိုင်း ရင်ကို လှုပ်ခတ်ချင်သည်။

ဂစ်တာငှဲတီးနေပုံလေးကို စွဲဆောင်သဘောတူ နှစ်သက်မိသည်။

အင်းလေ...မိညှာလို လူလားမမြောက်တမြောက် ချာတိတ်မလေးပင် သူ့ကို အထင်ကြီး စိတ်ကူးယဉ်ချင်သေးတာပဲ။

သူဆိုနေတဲ့ ပိုင်ပိုင်းသီချင်းလေးတွေက ထိရချိန်ဖြစ်သလို ရေခဲငွေစိတ်တွေလည်း ချိုမြိန်စွာ အရည်ပျော်လာသည်။

“နောက်ကျလည်း ဘာဖြစ်လဲနော်၊ မိုးတိမ်လိုက်ပို့ပေးမှာ ပဲဥဇွာ”

“အင်းလေ...သားပို့ပေးမှာပေါ့၊ ညနေထိနေ”

သူတို့သားအမိနှင့် ရောနှောကျိစယ်နောက်ပြောင်ရင်း ထို တစ်နေ့လုံး မိုးတိမ်မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေမိသည်။

မောင်နှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ခဲ့ဖူး တာလေးတွေက အမှတ်တရပေါ့။

ငွေဘဝရဲ့ မမေ့နိုင်စရာ နေ့စွဲလေးတစ်ခုပေါ့နော်။

ရေခဲငွေရဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားတွေနေရာမှာ ရုတ်ခြည်း ဒေါသနှင့် ပူလောင်ဝန်တိုမှုတွေ ဝင်ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းရင်း ကတော့ ဘုန်းလက်ရုန်းရဲ့ အိမ်မှာ မယ်မိဆိုတဲ့ ခပ်လှလှမိန်းက လေးတစ်ယောက် မှုရှာကနေ ရောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီတူမဝမ်းကွဲပါ၊ ဆွေမျိုးတွေပါ၊ မိဘမဲ့မို့လို့ ဆက်ပြီး ကျောင်းထားပေးမှာ၊ ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းအောင် ထားတယ်လေကွာ”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မောင်တို့အိမ်မှာ လာနေတာ ငွေ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟ...ဒါက ဒက်ဒီအိမ်လေကွာ၊ သူခေါ်ချင်တဲ့တူမ ခေါ်မှာပေါ့၊ မောင်သွားပြောလို့ ရမလား”

ရေခဲငွေ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မကျေနပ်ပါဘူး ဆံပင်

www.burmeseclassic.com

ရှည်ရှည် ကျောအပြည့်နှင့် အသားညှိစိုစို အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံး လှလှနှင့် ထိုမိန်းမကို မောင်နှင့် တစ်ခိုးအောက်ထဲ နီးနီးစပ်စပ်မရှိစေ ချင်။

လှပပြီး ဖျားယောင်းတတ်မည့် ပုံပေါ်တဲ့ မယ်မိကိုလည်း မောင်နှင့်စိတ်မချ။

ငွေတို့လက်ထပ်ဖို့ထက် ထိုအကြောင်းက နှစ်ယောက်သား ကြားမှာ ကတောက်ကဆ ဖြစ်စရာ အငြင်းပွားစရာ ရန်လုပ်စရာ ဖြစ်လာရသည်။

“မနေ့က မြို့ထဲက နာမည်ကြီး ရွှေဆိုင်တွေကို နှစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တာရော ဘာသဘောလဲ မောင်”

ဘုန်းလက်ရုန်းက စိတ်ပျက်သလို မျက်မှောင်ကုပ်လျက် စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒက်ဒီက ရွှေလေးဘာလေး ဝယ်ဆင်ပေးချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးတာ”

“သူမှာ အဖော်ဆိုလို့ မောင်ပဲရှိတာလား”

“အင်းလေကွာ”

ငွေက ရွှေမေးတာကို သူက အတည်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ရေခဲငွေမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ အရှိန်တက်လာရ၏။

“ဒါဆိုလည်း တစ်သက်လုံး အဖော်လုပ်ပေးလိုက်လေ၊ ငွေကို လက်မထပ်နဲ့ အဲဒီကောင်မကိုပဲ ယူလိုက်”

“ဟာကွာ...မင်းဘယ်လို စကားကိုပြောတာလဲ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ကွာ မင်း”

“အဲဒီစည်းဝါးလွတ်တဲ့ ဇာတ်ကို ရှင်ပဲ ခင်းနေတာလေ၊ သူစိမ်းမိန်းမနဲ့ တစ်အိမ်တည်း နေနေတာ ဟိုဒီလိုက်ပို့ပြီး စုံတွဲခုတ်နေတာ”

“မယ်မိက သူစိမ်းမဟုတ်ဘူးကွ”

“အမျိုးနည်းနည်းပါးပါးတော်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ရှင် အိမ်ပေါ်တင်ထားဖို့ အကြောင်းပြချက်ရတာပေါ့၊ အဖေယူယူ သားသူယူပေါ့၊ အဖေဆီက ချိုင်ပြီး သားကိုအပိုင်ကိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့၊

ဟင်း...ဟင်း နောက်ဆို ကုမ္ပဏီပါ နေ့တိုင်းခေါ်သွား၊ အလုပ်သင်
ပေးမယ်ဆိုပြီး ရှင်ဘက်သိမ်းသွင်းလိုက်ပေါ့”

“အေး...ခေါ်မယ်ကွာ၊ ခေါ်မယ် ဒက်ဒီက ရုံးမှာ အလုပ်
ပေးဖို့ ပြောနေတာကြာပြီ၊ အခုမင်းကပါ တိုက်တွန်းတယ်ဆိုတော့
အဆင်ပြေတာပေါ့၊ မင်းပြောလို့ ငါခေါ်မှာနော် နောက်မှ ပြဿနာ
မရှာနဲ့”

“ခေါ်လေ သေတဲ့အထိ အနားမှာခေါ်ထား၊ ရှင်ကောင်စ
လူလည်ကူတာလောက်များ ပျင်းသေးတယ်၊ ရေခဲငွေ ဘာလုပ်မလဲ
လို့ ရှင်စောင့်ကြည့် ဘုန်းလက်ရုန်း၊ နောက်မှ နောင်တမရနဲ့၊ ရှင်နဲ့
လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကိုလည်း အခုအချိန်ကစပြီး ဖျက်သိမ်းတယ်
ဒါပဲ၊ ရေခဲငွေယောက်ျားက ရှင်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သိလား၊ နားစမ်း
ပါ နားလိုက်စမ်းပါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဟွန်း”

မောင်က သူမကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေခဲ့
သည်။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရင်း အခြေအနေတွေက

မထင်မှတ်ဘဲ ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ တင်းမာအေးစက်လာခဲ့သည်။

မောင်က လမ်းခွဲစကား ပြောဖို့မရည်ရွယ်ပေမဲ့ သူမက
တော့ ဇွတ်ကြေညာပစ်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

လောင်မြိုက်နေသော ရေခဲငွေ့ရဲ့ နှလုံးသားပေါ်သို့ မိုးရွာ
ပေးမည့်သူက မိုးတိမ်စောက်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်။

သူမ မျက်ရည်တွေလည်းကျသည်။ ညသန်းကောင်ကြီး
လည်း မိုးတိမ်နှင့် ပြောသည်။ ဓာရေးနီးလည်း တစ်ခေါက်ထပ်
ပြောသည်။

“မိုးတိမ်ရယ်...ရှင်က အသည်းမကွဲဖူးတော့ သိမှာ
ဧဟုတ်ဘူး၊ ငွေ့လေ ရင်ထဲမှာ သိပ်မှာနေတယ်၊ အခုရှင်နဲ့ စကား
ပြောရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ မိုးတိမ် နားထောင်ပေးနော်၊ ငွေ့ရှင်ကို
ရင်ဖွင့်ချင် တယ်၊ ရှင်ဆီက အားပေးစကားလေး တစ်ခွန်းပဲဖြစ်ဖြစ်
သိပ်ကြားချင်တယ်၊ ရှင်က သိပ်ကြင်နာတတ်မယ့် ယောက်ျားဆိုတာ
ငွေ့သိတယ် သိလား၊ ရှင်မျက်လုံးလေးတွေက ချိုပြီးတော့ ဒေါ့မ

နည်းတူတည်း။ အန်တီဒေဝီသားကိုလေ ငွေအစောကြီးကတည်းက ချစ်နေတယ်။ မအံ့သြနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပါ။ အရမ်းပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့ မိုးတိမ်ရယ်။ ငွေအပေါ် နားလည်ပေးပါနော်”

မိုးတိမ်သည် ငိုသံပါလေးနှင့် ရယ်တတ်သော ထိုအမျိုးသမီးကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရင်းက သူမပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့မိသည်။

ဖုန်းချုပ်စ်ဖို့ အားနာမိတာကနေ သူမရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲ ကျရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါ။

ပထမတော့ ရေခဲငွေက စကားတွေ အကြာကြီး ပြောဖြစ်ဖို့ ဆွဲဆောင်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်လာရင်း နီးစပ်အောင် ကြိုးစားသည်။ မာစီနှင့် ခင်နေတော့လည်း သူမအတွက် အဆင်ပြေပြီး ချောမွေ့နေတာပေါ့။

မိုးတိမ်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ဖို့ခိုင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်းလျားမှာ သွားတိုင်နေတာ ညှိုးချုပ်ထိ

ပြန်။

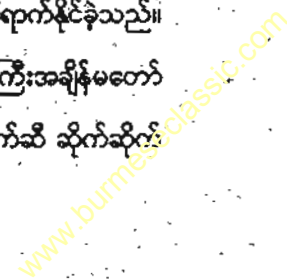
မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ကလည်း မသင့်တော်။ ဒီလိုနှင့် ညကြီးမင်းကြီးထိ သူမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နို့နေခဲ့ရသည်။

အခြေအနေတွေက မိုးတိမ်ကို ရေခဲငွေနှင့် နီးစပ်ဖို့ တိုက်တွန်းဖို့ခဲ့သည်။ သူဘာမှ ကြိုးစားအားထုတ်စရာမလိုပဲ ရေခဲငွေက သူတို့ချစ်ကြောင်း တဖွဖွပြောနေခဲ့သည်။

မာစီကလည်း သားဖြစ်သူကို အပျော်သဘော ယှဉ်တွဲ ချောမော့ကဲ့တော့မို့ တကယ်တမ်း ရေခဲငွေဖက်က အတည်တကျ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ တားမြစ်ဖို့ ခက်သွားဟန်တူပါသည်။

သူတို့ သားအမိကိုက ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် အကောင်းမြင်စိတ်နှင့် ကူညီဖေးမဖို့ ဝန်မလေးတာကြောင့် နေခဲငွေက သူတို့ဘဝထဲသို့ အသာကလေးပဲ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

မာစီ ဇလွန်သွားတဲ့ တစ်ရက်မှာ ညကြီးအချိန်မတော် အိမ်ကဆင်းချလာသော ရေခဲငွေက မိုးတိမ်တောက်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်

မြို့ကံမြို့ကံ ရောက်လာခြင်းကပင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝခဏ်း အစ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

နဂိုကပင် ကြိုတင်အကြံအစည်ရှိသော ရေခဲငွေတ ဘာကို ဘယ်လို အကွက်ထွင်ရမလဲ တွေးထားပြီးသားပင်။

အန်တီဒေဝီလည်း ဇလွန်က ပြန်ရောက်ရော သူ့သား ကိုယ်တိုင် လက်ခံထားပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့ ရေခဲငွေကို မိဘထံပြန် အပ်ကာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ စီစဉ်ရပါတော့သည်။

မိခင်ရဲ့ သဘောကောင်း ကြည်ဖြူမှုကို ရေခဲငွေက အခွင့် ကောင်းသဖွယ် အသုံးချရင်း မိုးတိမ်ကို ပိုင်ပိုင်ရယူ သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မိုးတိမ်တောက်သည် ရည်းစားပင် သေချာမထားဖူးပါပဲ ရေခဲငွေဆိုသော မိန်းမလည်လေးရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲ မသိမသာ ကျရောက်နှစ်မြုပ်သွားသည် ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးတိမ်တောက်နှင့် ရေခဲငွေတို့ ဖူးစားဖက်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စီစဉ်ခဲ့တာ ချစ်ခဲ့တာ သံယောဇဉ်ကြီးရတာ ဘုန်းလက်ရုံး ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရေခဲငွေနဲ့ လက်တွဲရတဲ့ အဖော်က မိုးတိမ် တောက် ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ (Type) တိုက်ပ်ချင်းမတူပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတူနေရဖို့က ပျံလာခဲ့သည်။

လင်မယားဖြစ်လာမှ ရေခဲငွေ တော်တော်ဆိုးမှန်း သိလာ
သည်။ သူမရဲ့ အကျင့်စရိုက်တို့ကို မိုးတိမ် ဘယ်လိုမှ မကြိုက်။

နေရာတကာ ဂျီကျုပြီး အနိုင်ယူချင်တဲ့ သူမကို မိုးတိမ်
ကသာ အလျော့ပေးရသည်။

လက်ထပ်ပြီးမှတော့ ဇနီးသည်အလိုကျ ကြိုးစားနေတိုင်
သည်။

သူစိတ်တိုတာတွေ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ ရှိနေစေမယ့်
ရေခဲငွေရဲ့ အပြုအမူ အခွဲအနွဲ့တွေကြားမှာ မေ့သွားရသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း မောင့်အတွက် မင်္ဂလာဦး လာင်
ဆောင်”

၁၃၆

ဘုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ရေခဲငွေပေးတာ ကင်နွန်း (Cannon) အမျိုးအစား ထင်မရာလေးတစ်ခု။

“အံ့ဩနေလားဟင် အစောကြီးကတည်းက မောင့်ကို ပေးဖို့ ဝယ်ထားတာ”

သူ ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါမှန်းသိ၍ ရေခဲငွေက သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ကင်မရာကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာ။

ထင်တဲ့အတိုင်း မိုးတိမ်က သဘောကျသွားသည်။

“ကြိုက်လားဟင်”

“ကြိုက်တာပေါ့”

ရေခဲငွေ မျက်နှာလေး ပြုံးသွား၏။

“မောင်က ရေခဲငွေကို ဘာပြန်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း...မလိုပါဘူး ချစ်နေရင်ရပြီ”

ပြီးတော့ ရေခဲငွေရဲ့ အမူအရာကြောင့် မိုးတိမ်က သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို မက်မက်မောမော နှမ်းလိုက်ပါသည်။

ရေခဲငွေကလည်း တုံ့ပြန်၍ နှမ်းသေးသည်။

ထိုအခိုက်မှာတော့ မိုးတိမ် အဆင်မပြေတာတွေကို

မေ့လျော့သွားရတာအမှန်။

ရေခဲငွေသည် သူမကိုယ်သူမ လှပကြော့မော့အောင် နေထိုင်ဖို့ကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်မဝင်စား၊ မီးဖိုချောင်လည်း လုံးဝမဝင် သူ့ဝေယျာဝစ္စလည်း ဘာမှမလုပ်။

သို့သော် နှုတ်ဖျားလေးကတော့ သူ့ကိုချစ်ကြောင်း ခဏခဏ ပြောတတ်ပါသည်။

“မောင်ရယ်...ငွေမောင်ကို အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

သူ့စွဲလမ်းရအောင် တိုးဖွဖွဆိုသည်။

မိုးတိမ် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

တကယ်တော့ ရေခဲငွေက သူ့ကို အပြောချိုချိုလေးများဖြင့် နှစ်သိမ့်ထားပြီး ကွယ်ရာမှာ ရည်းစားဟောင်းနှင့် ပြန်ဆက်သွယ် နေသော မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို သူ နောက်မှ သိခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းလက်ရုန်းသည် ရေခဲငွေရဲ့ မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အရှိန်ကိတ်ထိသွားခဲ့ရသည်။

သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး တစ်လတောင်မကြာသေးတဲ့ အချိန်မှာ ငွေက ရင်ခွင်သစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားပြီလေ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ ပတ်သက်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်မှ သိပါ။

ငွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသဖြင့် ဘုန်းလက်ရုန်းမှာ နာလဲထူနိုင်အောင်ပင် ကြေကွဲနှမြောသွားရ၏။

ငွေသည် အတော်ရက်စက်နိုင်သော မိန်းမပါပဲ။

ဒီလိုမှန်းသိရင် မယ်မိက သူ့ညီမပဲဆိုတာ ပြောခဲ့မှာပေါ့။

ဖေဖေလျှို့ဝှက်ထားသော ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်မချချင်လို့သာ။

အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်ဝေးသွားခဲ့ပြီ။
ဘာမှမတတ်နိုင်အောင် တသီးတခြား ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။

“အဲဒီရုံးခန်းကို မင်းဘာလို့ သွားသွားနေတာလဲ ငွေ
ကိုယ့်ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“သူ့ကို တောင်းပန်စရာရှိလို့ သွားတွေ့တာပါ”

ငွေက မဖြေချင်သလို လေသံတိုးနှင့် ဖြေရှင်းသည်။

“ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ”

“မစွပ်စွဲသင့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငွေက စွပ်စွဲ
ပုတ်ခတ်ခဲ့မိလို့ပါ။ အဲဒါ အကြီးအကျယ် မှားသွားတယ်”

ရေခဲငွေ ပုံစံက နောင်တတွေ တပွေတပိုက်ကြီး ရနေဟန်
ပေါက်သည်။

မောင့်အပေါ် ရက်စက်မိတာ ငွေ ယူကျုံးမရဖြစ်နေ၏။

မောင့်ကိုသနားစိတ်နှင့် ရပ်ထဲနာကျင် ကြေမူးနေရသည်။

ဒီလောက်ထိ အပြစ်ပေးမိတာ ဘာကြောင့်များလဲ။
သွေးအေးလာလေ ငွေ စိတ်တွေ တင်းကျပ်မပျော်ပိုက်
လေပါပဲ။

မောင်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေကို
ပြန်သတိရမိသည်။

ဆံပင်တွေ ပွယောင်းယောင်းနှင့် မျက်စိတွေ နီရဲကာ
သူမကို ဆွေးမြေ့နှမြောစွာ ခေးကြည့်လိုက်တဲ့ ဘုန်းလက်ရုန်းရဲ့
သဏ္ဍာန်ကို မမေ့။

သူ အရမ်းခံစားရရှာတယ်။ ဒါဟာ ငွေရဲ့ မဆင်မခြင်
လက်တုံ့ပြန် အနိုင်ယူလိုမှုကြောင့်၊ ငွေအပြစ်ပါ။

သူ့မှာ ဘာမှအပြစ်မရှိ။ ငွေ ဒီလိုလုပ်ရက်လိမ့်မည်ဟု
သူ့ခမျာ ထင်တောင်မထင်။

မယ်မိက ဘုန်းလက်ရုန်းအဖေရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဖန်းမှ
ရခဲ့သော သမီးမို့ ဘုန်းလက်ရုန်းရဲ့ အဖေတူညီမလေးပါပဲ။ အခုမှ
ပြန်ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်တာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သမီးဆိုတာ အသိ

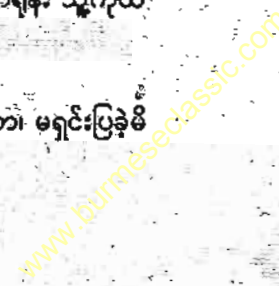
ဘုန်းလက်ကလည်း ချစ်သူကို ဖွင့်မပြော။
ရေခဲငွေ သူ့အပေါ် ဒီလောက်ထိ ပြတ်သားအေးစက်
ကြည်းမယ်လိုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့မိလို့ပါ။

ဒီထက် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ဖြေရှင်းရဦးမှာပဲလို့
ဘုန်းလက်က ထင်သည်။ သူက ငွေ စိတ်ကောက်ပြီး ပြောချင်
ပြောတာပဲလို့ ယူဆသည်။ သို့ပေမယ့် မိုးတိမ်တောက်ကို မြန်း
ကြီး လက်ထပ်လိုက်သောအခါ သူ့မှာ မယုံနိုင်အောင်ပင် ရင်ကွဲ
ဆစ်လက်နှင့် အံ့သြခဲ့ရသည်။ ငွေစိတ်သဘောကိုလည်း သူ
ကြောက်သွားခဲ့မိသည်။

အနှစ်နှစ်အလလက ဝမ်းထောင်ပြုစုလာခဲ့သော သူတို့ရဲ့
အချစ်သစ်ပင်ဟာ တစ်ခဏနှင့် ပြိုလဲသွားတော့သည်။

တကယ်တမ်း လေးကွာသွားရပြီဆိုမှပဲ သူဘယ်လောက်
ထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်ရသလဲဆိုတာ ဘုန်းလက်ရုန်း သူ့ကိုယ်
သူ သိလာသည်။

ရေခဲငွေကို ချက်ချင်း လိုက်မချော့ခဲ့မိတာ၊ မရှင်းပြခဲ့မိ

တာတွေကိုလည်း မချင့်မရဲနှင့် တန့်န့်တွေးကာ နောင်တပေး
သူရုံးခန်းကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပြီး နေထိုင်
ငိုချလိုက်တော့ ဘုန်းလက်ရုန်းမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ
ပျာယာခတ်သွားရသည်။

“ငွေမှားသွားတယ် မောင်၊ အထင်လွဲမိတာ ငွေ
ပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို တောင်းပန်ပါရစေအော်”

ဘုန်းလက်ရုန်း စိတ်မကောင်း။

ချစ်သူလေးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သူ
ချင်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေရပါသည်။

ပိုင်ဆိုင်သူရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

လက်ကို တင်းတင်းပိုက်လို့ သူ သက်ပြင်းပဲချင်
အခုမှတော့ ဘာမှလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ မ
ပါ။ တိတ်တဆိတ်သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီအချိန်မှာ ချောမော့နှစ်သိမ့်ဖို့လည်း မသင့်တော်ဘူး
မိုးတိမ်တောက်က နှိုင်းညိုသွားသော ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ချစ်

ကြည့်ရင်း တစ်ချက်မဲ့မိသည်။

ဟိုဖက်ကို ဒီလောက်ထိ အကဲပါနေရင်လည်း ကိုယ့်ဘဝ
ဘာကြောင့် လာဖျက်ဆီးသေးလဲ။

အေးဆေးငြိမ်သက်နေတဲ့ တိမ်တောက်ဘဝကို လှိုင်းထ
ဖယ်အောင် သူမပဲ အတင်းဇွတ်တရွတ် လာဖန်တီးခဲ့တာပဲ။

“အဲဒီတော့ မင်းရဲ့ကောင်က ဘာပြောလဲ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ
အိတ်လား”

“ငွေလည်း မသိလို့ပဲဥစ္စာ၊ သူ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“နောက်ရော ဘာထပ်ပြောသေးလဲ၊ အဆင်မပြေတာရှိ
သူ့ဆီပြေးလာခဲ့၊ တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုနေမယ်တဲ့လား”

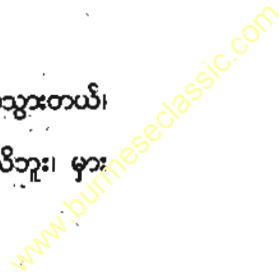
“ရှင်ဘာပြောတာလဲ မိုးတိမ်”

“ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတွေ ပြောတာပါကွာ”

“ငွေ ပြန်သွားချင်ရင် အချိန်မရွေးပါ”

“ဪ...ဪ ဟုတ်လား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်စောသွားတယ်၊
အိတ်ရက် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်မိသလဲတောင် မသိဘူး၊ မှား

တယ်ဆိုတာသိတယ်၊ သိပေမယ့် အဲဒီအမှားထဲမှာပဲ ကျွန်မနေ
ပါ။ ကျွန်မကို သံသယဝင်တဲ့ စကားမျိုး လုံးဝထပ်မပြောမိပါ။
မိုးတိမ်”

ကြည့်ပါဦးဗျာ...သူမိကပဲ မာရေကျောရေ။

လက်ထပ်ပွဲတစ်ခုကို မှားတယ်လို့ ဘွားခတ်လို့ရသလား
သူမရဲ့စကားက တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက်ထိနှိမ်
နှိပ်မှာစေသလဲ သူမ မစဉ်းစား။

“ငါလည်း မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ဘာလို့ယူမိသလဲ မသိ
ဘူး။ တကယ်ဆို မင်းရဲ့မာယာတွေကို ငါ တွန်းလှန်ပစ်သင့်တယ်
တကယ်တမ်း မင်းက မာမိနဲ့ပေါင်းရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါနဲ့ပေါင်း
ရတာ၊ မင်းကို စောစောကတည်းက အပြတ်ဖြင်းနိုင်ခဲ့ရင် ဒီပြဿနာ
တွေထဲမှာ လက်ဝင်လို့မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့အလွတ်ကြီး၊ မင်းဆို
က ငါ့ကို တည့်တည့်လာဝင်တိုက်တာပဲ”

“အင်းလေ...ထားပါတော့၊ အားလုံး ကျွန်မရဲ့ အပြစ်
သာ ပုံချလိုက်ပါ။ သူ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်မိတော့ အခု ရှေ့

နှလုံးသားမှာလည်း ဒဏ်ရာရနေပြီ၊ နာကျင်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

မိုးတိမ်က သရော်လှောင်ပြောင်ကာ သူမကို မထိမဲ့မြင်

ဆန်ဆန် ရယ်မောလေသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး မိုးတိမ်လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေ

နပ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မိုးတိမ်က ညှာတခိုင်ရဲ့ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်
ဈေးကားကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ အတူဆင်းလာသည်။

“အဲဒီ ကိုမိုးတိမ်က လျှောက်ကြေငြာတော့တာပဲ၊ ဘာ
ဖုန်းလည်းမသိဘူး”

“ချစ်သူမို့လို့ ကျွန်တော့်ချစ်သူလို့ မိတ်ဆက်ပေးတာပဲ၊
အဲဒါ ရှက်စရာလားဗျာ”

ညှာက နှုတ်ခမ်းလေးစုမိသည်။

အခုမှသိရတဲ့ ဖက်ရှင်ဒီနိုင်နား မမကြီးကို ကိုမိုးတိမ်က
ညှာတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို တန်းပြီးပြောတော့တာပဲ။

“နှစ်ယောက်တည်း လာကတည်းကလည်း သိသာပါ

တယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ အဲလိုလာဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တကယ်လား”

“မယုံနိုင်ရင် မသံသံကို ပြန်သွားမေးကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း... မမေးပါဘူး”

“ဒါဆိုယုံလား”

“အင်းပါ”

မိုးတိမ်က ညှာဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ကချင်ရိုးရာ ချည်ထည်ဝတ်စုံ
လေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတာနဲ့...

“ဘယ်မှာချုပ်ရင် ကောင်းမလဲမသိဘူး၊ မယ်အုန်းက
တော့ ချုပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်... အဟဲ... အခုလောလောဆယ်
ညှာ သူတို့ကို ခဏ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတယ် သိလား”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်အသိ ဒီနိုင်ငံမှာရှိတယ်၊ အပ်ပေး
မယ်လေ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူက မြို့ထဲက မသံသံဆီ ခေါ်လာတာ

ပါ။

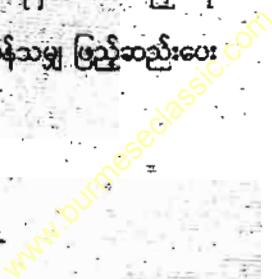
သူလက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကချင်မနောဆင်၊ ရဝမ်အဆင်
ပိုးချည်အရောလေးတွေက အခြင်ဆန်းပြီး လှလှန်းတော့ ညှာက
အလွန်သဘောကျနေမိသည်။

“ညှာ... ယုံမလားတော့မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့တုန်းက
တောင် အဲလို အင်္ကျီချုပ်ဖို့ တစ်ခါမှ လိုက်မပို့ပေးဖူးဘူး၊ သူဟာသူ
နေ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်နေပဲ၊ ဘယ်ကိုမှ အတူတူမသွား
ဘူးဗျ၊ သိလား”

“ဟုတ်လား”

မမရွှေအကြောင်း ပါလာတော့ ညှာ ရင်ခုန်သံ မြန်လာရ
သည်။ သူတို့ သားယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးမျိုး မဟုတ်ခဲ့မှန်းတော့
ညှာ ရိပ်မိသည်။ မမရွှေကလည်း ပြောပြခဲ့ဖူးတာပဲ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်လိုက်လို့လဲလဲ့လဲ့
ချစ်မိတာဟာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ကျွန်တော် အခုမှသိတယ်၊ ညှာကို
ဘာမဆိုလုပ်ပေးချင်တယ်၊ ညှာလိုအပ်တာမှန်သမျှ ပြည့်ဆည်းပေး
ချင်တယ်ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ညာနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။

ညာကလည်း သူ့ကို အားကိုးပြီး တစ်ဘဝလုံး အတူနေချင်တာ အမှန်ပါ။

ချစ်မိကြတာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးပေမယ့် မှီးအရင်နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပတ်သက်လာခဲ့ဖူးသူတွေလို ညာတို့နှစ်ယောက် တစ်သားတည်းကျအောင် နွေးထွေးနားလည်မှုရှိသည်။

အခုမှ နီးစပ်မှုရတာပါလားဆိုတာပင် မေ့မေ့နေသည်။ သူကလည်း ညာအပေါ် ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။

ဟန်ဆောင်မှုမပါ။ ပကတိပြောနှင့်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်မာမိနဲ့တော့ ပြေလည်တယ်၊ အပြင် သွားစရာရှိရင် မာမိနဲ့ပဲ သွားလိုက်တာများတယ်၊ ကျွန်တော့်မာမိက သဘောအရမ်းကောင်းတယ်၊ ညာ့ကို နောက်ရက်ကျရင် အိမ်

ခေါ်သွားမယ်”

“ဟင်...မလိုက်ရဲပါဘူး”

“မာမိနဲ့ တွေ့ရအောင်လေဗျာ၊ ကျွန်တော် ချစ်သူတွေပြီလို့ မာမိကို ပြောထားတယ်”

ပြုံးစိစိ သူ့အပြောကြောင့် ညာက ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရယ်မိသည်။

“ကိုမိုးတိမ်အမေက အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲ၊ ရှင့်ကို မဆူဘူးလား”

“မဆူပါဘူး၊ မာမိက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ အိမ်မှာဆို ကျွန်တော်က ခုထိ ကလေးပဲ၊ မြင်ရင် ညာ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်း လမ်းစာစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားဆီ လျှောက်လာသည်။

“ညာ ဘယ်သွားချင်လဲ”

သူက တယုတယမေးသည်။ ညာ ခေါင်းယမ်းရင်း...

“မသိဘူးလေ”

“ဒီနေ့ နားရက်ဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ပစ်
မယ်လို့ အားခဲလာတာ၊ ညှာက ကျွန်တော်ဘယ်သွားသွား လိုက်ရဲ
တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုမိုးတိမ်က ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့၊
ဟိုတယ်စဉ်းဘာတို့”

“ရှင်နော်”

“ဟား...ဟား အလကားစတာပါ၊ ညှာ ရင်ခုန်သွား
တယ်ထင်တယ်”

“မခုန်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ညှာ အလန်တကြား မောကြည့်လိုက်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို မကြောက်ဘူးလား၊ အတွေ့အကြုံ
ရှိတယ်နော်၊ မိန်းမရဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပျို၊ လျှောတော့မတုက်နဲ့၊

ဘိယာလည်း တစ်ခါတလေ သောက်တယ်”

“အို...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အရမ်း ဖက်နမ်းမိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြီးပြီး
သတိပေးထားတာဗျ”

ညှာမျက်နှာလေး နီစွေးလာတာကို မိုးတိမ် သဘောကျစွာ
ငေးကြည့်ရင်း ရယ်နေမိသည်။

သူမဟာ ပြောတော့သာ နိုင်ငံခြားမှာနေတာ။ ရိုးရိုးလေး
နှင့် ရှက်တတ်ပုံက မြန်မာဆန်နေဆဲပါ။

“ညှာလည်း ရည်းစားတွေအများကြီး ထားဖူးသားမဲ”

“တကယ်လား”

ဖြန်စ...တယ်ဆိုတာနှင့် သူ မျက်နှာပျက်ချင်သည်။

ကြည့်လေ... ညှာကိုတော့ ရည်းစားတောင် မထားဖူးသေး
တဲ့ အသန်စင်ဆုံးလေး ဖြစ်စေချင်သည်မဟုတ်လား။

ချစ်တတ်သူတိုင်းက သဝန်တို့မှာပဲလေ။

“ဒီရှန်ကုန်မှာရောဂိုလား”

“တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ...ဘယ်မှာနေလဲ၊ အဆက်အသွယ်ရှိလား”

သူက အထိတ်တလန့်မေးတာမို့ ညာ ရယ်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့...အခုတောင် သူနဲ့လျှောက်သွားနေတာ”

“ဟာကွာ”

သူ့မျက်နှာ တောက်ပကြည့်လင်စွာ ပြုံးသွား၏။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ သေချာတယ်နော်”

နောက်တစ်ယောက် ပေါ်လာရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“အမယ်လေးနော်၊ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ စိတ်ညစ်နေပါပြီ”

ရည်းစားထားတာ လွယ်တာမှတ်လို့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“စိစိတို့သိရင်တောင် ရှင်နဲ့တွဲရမလားဆိုပြီး ဝိုင်းထုကြမေ”

သိလား”

“သူတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့တော့၊ အခု ညာမှာ”

အဖော်ရှိနေပြီပဲ၊ ဘယ်သွားချင်လဲ ကျွန်တော့်ကိုပြော”

“ကိုမိုးတိမ်က အလုပ်အားတာကိုး”

“အားရမှာပေါ့၊ မအားရင်လည်း ညာက ကျွန်တော့်”

နောက်က လျှောက်လိုက်ပေးပေါ့၊ သွားလေရာ ခေါ်သွားမယ်၊

ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း”

“လိုက်မှာလား”

“လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဆိုကေ...ဒါဆို အခု ဘရိတ်ဖတ်စ် သွားစားကြမယ်၊

ပြီးရင် ကန်တော်ကြီးထဲ နားမယ်၊ ညနေကျရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်

ကြမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အစောကြီးလာခေါ်မယ်၊ သန်လျင်မှာ

နိုက်ကွင်းရှိတယ်၊ ပြီးမှ ညာကိုပြန်ပို့မယ်”

သူအစီအစဉ်တွေက သူ့ဘာသာ ပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်ပြီး

ဇရာလုပ်မရှိတော့ပါ။

ဒါတောင် ညသန်းခေါင်ထိ ဖုန်းက ပြောချင်သေးတာ။

အခုတော့ ညာတို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ရက်မှာ

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီက သိပ်နည်းနေသည်။ အချိန်ကုန်တာမြန်လွန်း
သည်။

တွေ့ပြီးရင် တွေ့လို့မဝနိုင်ပါ။

မိုးတိမ်တောက်က ဆိတ်သားလုံးမီးအိုးလေးထဲကနေ
ဆိတ်သားလုံးနှင့် ငုံးဥလေးတွေကို ညှာပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ဆယ်ပြီး
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

တူနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပုံက ကျွမ်းကျင်သောသင်္ဘောလွန်း
၏။ သူ့လက်ချောင်းတွေကလည်း ရှည်သွယ်ပြီး လှပနေတော့
လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရတာပင် မျက်စိမလွှဲနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ
သည်။

“ညာ ကြိုက်ရဲ့လား၊ ဘဲပေါင်းလည်းစားဦး”

“များနေပြီ ကိုမိုးတိမ်ရဲ့”

“ဒီလောက်ပိန်နေတာကွာ၊ အစားလျှော့ဖို့ မလိုသေးပါ

ဘူး”

“ဟင့်အင်း...ညွှာက ပုံမှန် Limitနဲ့ပေးတတ်တယ်”

သူမရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံလေးတွေက မိုးတိမ်အတွက် ဆန်းနေသည်။ ဘာလေးပဲပြောပြော နားထဲမှာ ချစ်စပွယ်ကောင်းနေသည်။

သူမနားမှာ ရှိနေသောအခါ မိုးတိမ်ရဲ့ဘဝက စိတ်ချမ်းမြေ့ပြီး သာယာပြည့်စုံနေတာအမှန်။

အရိပ်အေးလေးတစ်ခုထဲ ခိုနားမိသူလို၊ ရေအေးအေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရသလို သူမကြောင့် ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းခဲ့ရသည်။

သူ့ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါ အမောပြေရဆုံးပါ။

ထို့ကြောင့် ခွဲရမှာလည်း မိုးတိမ် စိုးရိမ်မိသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်တို့က အကြောင်းသိချင်းလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။

“ညွှာ”

“ရှင်”

သူက စားသောက်ရင်း သတိရသလိုခေါ်တော့ ညွှာ

သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူဘာပဲပြောပြော စွတ်မယ့်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေနဲ့ အလုပ်သဘောအရ မိတ်ဆွေတွေ၊ မောင်နှမတွေလို ဆက်ဆံပတ်သက်တာပဲရှိတယ်၊ သဘောရိုးရိုးနဲ့ပါ”

“သိပါတယ်”

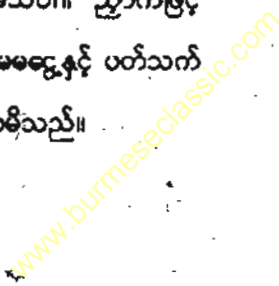
“တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခု ကောလဟာလတွေ လာပြောရင် ညွှာ စိတ်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲဒါတွေ ညွှာ နားလည်ပါတယ်”

“ဘာကိုစွဲပဲရှိရှိ ကျွန်တော်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးနော်၊ တစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်လိုက်နဲ့”

“အင်းပါ”

သူက ဘာတွေစိုးရိမ်နေလည်း မသိပါ။ ညွှာကဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲမလုံသလိုဖြစ်နေတာ။ မမေ့နှင့် ပတ်သက်လျှင် ညွှာပါ အပြစ်မကင်းသကဲ့သို့ အားနာမိသည်။

သူကလည်း ညာ သူ့ကို စွန့်ခွာမှာ ကြောက်နေသလို ညာဖက်ကလည်း သူ့မချစ်တော့မှာ ပူပန်နေမိသည်။

ညာတို့နှစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်က ရယ်လည်းရယ်ရသည်။

နှစ်ဦးစလုံးက ဒီအချစ်ရေး အခွန်ရှည်တည်တံ့ဖို့ စိတ်လှုပ်

ရှားစွာ မျှော်လင့်နေမိကြသည်။

ထာဝရ မခွဲမခွာ ရှိချင်သည်။

ညာတို့ နေ့လည်စာစားသောက်ပြီးသောအခါ ကန်တော်

ကြီးဥယျာဉ်ဖက် ထွက်လာသည်။

ကရဝိက်ဖက် ဝင်ပေါက်မှပင် ကားကို ဝင်လာခဲ့သည်။

ရေစပ်က သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ကားရပ်နားပြီး

ကားထဲမှာပဲ ထိုင်နေသည်။

ညာက သူ့ဖက်မကြည့်ဘဲ အဝေးကို လှမ်းငေးနေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ တငြိမ်ငြိမ်လေး ဖိုနွေးတုန်ယင်နေသည်။

သူက နီးနီးကပ်ကပ် စိုက်ကြည့်နေတာကိုး။

ရင်မခန့်ဘဲနေမလား။

ရုတ်တရက် သူက ညာဘက်က ကုရှင်ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး လဲလောင်းခေလိုက်သဖြင့် ညာ အလန်တကြား သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ထားမိသည်။

သူက ရယ်သံတိုးတိုးနှင့် ညာမျက်နှာပေါ် အုပ်စိုးလို့ နှုတ်ခမ်းကို ညွှန်ပြသည်။

“ညာ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား”

“....”

“ပြောလေ့”

“အင်း...”

“ဘာ အင်းလဲ၊ သေချာဖြေကွာ”

“အရမ်း ချစ်...အိုး”

ညာ ဖြေသံမဆုံးမီ သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးတို့က ညာမျက်နှာ အနှံ့သို့ ဖွဖွလေးရွေ့လျားလာသည်။

ချိုငြိမ်သော အယုအယနှင့် အကြင်နာတို့မှာ ညာ ကြည်နူးစွာ ရှက်မျက်ဝန်းလေး မှေးမှိန်သွားရလေသည်။

ညာရောင်းချိုးပြီး အလှပြင်နေတုန်းမှာပင် စီစီတို့ သုံးဦးသား အိမ်ကို ရောက်လာကြပါသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အံမယ် အလှတွေစွတ်ပြင်နေ တယ်...ကြည့်စမ်း...ဒါဘယ်ကို ယွန်းဖို့လဲ”

“ရှင်ဖုန်းမှာ (missed calls)တွေ ဘယ်လောက်များနေ ပြီလဲ၊ ဒါတောင်ပြန်မခေါ်ဘူး”

“ဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ မနေ့ကရောက်တော့လည်း တံခါးကြီး ပိတ်လို့ ရှင်မပြောနဲ့ ရှင်အိမ်က ဝှက်ဝှက်တောင် မတွေ့ရဘူး၊ တကယ် အိမ်များပြောင်းသွားပြီလားတောင် ထင်ရတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းဝန်းပြစ်တင်ရေရွတ်သံတွေ ကြားမှာ ညာက မျက်နှာချိုသွေးကာ တဟဲဟဲရယ်နေရသည်။

“ဟွန်း...ရယ်ပုံကိုက”

“သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ၊ မစားကောင်းတဲ့ အသီးကို လည်း စားလိုက်ပြီပေါ့...သူတို့ကိုယ်သူတို့ အာဒမ်နဲ့စေလိုပေါ့ လေ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အံမယ်...မယ်...ဟန်ဆောင်ဦးမလို့...သူက သတင်း ကြားပြီးသား၊ ညာမယ်မကြံနဲ့...ရေပေါ်ဟိုတယ်မှာ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်တဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့လေးကကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ညာရယ်၊ လိမ်မယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ပြော...ပြော၊ အခု ကျုပ်တို့ မေးမြန်းစစ်ဆေးဖို့ တက်လာတာ၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုကြိုက် သွားတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ မေးတုန်းကတော့ ဖုန်းတောင် တစ်ခါလေးမှ မဆက်ပါဘူး...ဘာညာနဲ့”

“ဪ...တကယ်ပြောတာပါ”

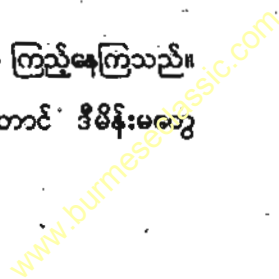
“ဒါဖြင့် ဘယ်လို ကြိုက်တာလဲ”

“သူ ဒီကို ရောက်လာတာ”

“အိမ်အထိ လာတယ်”

“အင်း”

သူတို့က ညာမျက်နှာကို မယုံသလို ကြည့်နေကြသည်။ အသာလေး ကြိတ်မြဲပြီး ရှောင်နေတာတောင် ဒီမိန်းမတွေ

ဘယ်လိုက ဘယ်လိုသိသွားကြမလဲ မဆိုနိုင်။

“ကဲပါ...အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြစမ်းပါဦးနော်... အစောလေး ဘာလေး ဖြေမှပေါ့၊ ရော ဒီမှာ ဆန်းကစ်ဗူးတွေရှိ တယ်၊ ပြီးရင် ကျုပ် ရှင့်ကို လက်ဖက်သုပ်ကျွေးမယ်”

“အဲမယ်...လက်ဖက်နဲ့ မရပါဘူး...အပြင်မှာလိုက်ကျွေး ရှမ်းကန်သွားမယ်”

“အေးပါဟယ်”

ညာက ဆံပင်လေးကို ဖွကုတ်ရင်း မတတ်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ရသည်။ ဒီညနေ ညာက မိုးတိမ်တောက်နဲ့ ချိန်းထား တာကို...။

ဆန်းကစ်ဗူးတွေ ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း ညာ သူတို့နား ထိုင်ရသည်။

သူတို့ မေးသမျှ ဖြေရသည်။

ညာလည်း ပြောရင်းက စိတ်ပါလာရတာ အရှိန်ကောင်း လာပြီး..

“တကယ်တော့ သူက ရှင်တို့ဆင်သလို အိမ်ထောင်ဖျက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာရယ် ဒါဆို လူပျိုလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ပါဘူး...ညာပြောတာက သူက အိမ်ထောင် ဖျက်မဟုတ်ဘူး...အိမ်ထောင်ဆုံး၊ သူ့မိန်းမဆုံးတာ သူတောင် မသိသေးဘူး”

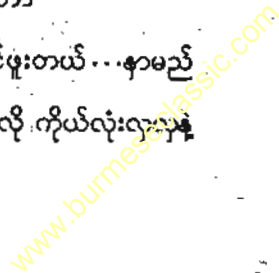
“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ညာက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ညာတစ်ခိုက်က ပင့်သက်လေးတစ်စုံကံနှင့် အကြည့်ကို အဝေးသို့ ပို့ကာ...

“အရင်တုန်းက ကျုပ်နေတဲ့ ဦးလေးဦးသိန်းဆွေအိမ်မှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ...ရေခဲငွေ့ဆိုတာ”

“အင်း...သိတယ်လေ၊ တခါမြင်ဖူးတယ်...နာမည် ဆန်းဆန်းနဲ့ ခပ်ချောချောအစ်မကြီး၊ မော်ဒယ်လို ကိုယ်လုံးလှသူနဲ့

၁၆၈

ဆုလေးဖွယ်(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

လေ”

“အဲဒါ ညှာအစ်မပဲဆိုပါတော့၊ ဦးသိန်းဆွေနဲ့ မေမေနဲ့ လက်ထပ်ထားတာ ရှင်တို့ကို ရှက်လို့ညှာမပြောတာ ဦးလေး ထင်ရင်လည်း ထင်ပါစေချိုးပြီး”

“ဟယ်...ဟုတ်လား”

“အဲဒီတုန်းက ညှာ ခင်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းရေးဆရာ ဆိုတာရော ဘယ်သူမှတ်လဲ၊ အဲဒါ ကိုမိုးတိမ်ပဲ”

“တကယ်”

“မမေ့က ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ အမေနဲ့ခင်တယ်၊ ကိုမိုးတိမ် အမေက အေးရီးဗစ်ဆရာမပေါ့”

“ဪ”

ညှာက အခုမှ ခရေခေတွင်းကျ ဖာတ်ကြောင်းပြန်သည်။

“မမေ့က ညှာကို ကိုမိုးတိမ်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တားတယ် ဆိုပါတော့၊ ညှာလည်း ကလေးပဲရှိသေးတာပဲ...တကယ်လည်း ညှာဖက်က သူ့ကို သဘောတကျနဲ့ လေးစားခင်မင်တာလောက်ပဲ

ရှိတာဆိုတော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ညှာ မေမေနဲ့ ဩစတြေးလျ လိုက်သွားတော့ သူတို့ သားအဖဒီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အမေနဲ့ ဦးသိန်းဆွေလည်း ကွဲသွားတော့ ဘာမှ သတင်းမရဘူး၊ မမေ့နဲ့ ကိုမိုးတိမ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ညှာသတင်းကြားတာ”

“ရှင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားမှာပေါ့”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ...သူတို့ချင်း ဖူးစာပါလို့ပေါ့”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကွဲတာလဲ”

ညှာတခိုင်က သူတို့ အမေးကို မဖြေသေးပဲ နံရံကပ်ဘီရို အံဆွဲလေးထဲက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ ညှပ်ထားသော သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း ဝါကျင်ကျင်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မမေ့ ဟိုကို ယူလာပြီး ညှာကို ပေးထားတာ”

သူတို့က လှမ်းယူ ဖတ်ကြည့်ကြသည်။

ရေခဲငွေ...

အားလုံးခွင့်လွှတ်တယ်။

အမြန်ပြန်ဆက်သွယ်ပါ။

မင်းကျော်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။

မိုးတိမ်တောက်

“ဟဲ့...ဒါဆို အဲဒီရေခဲငွေက နောက် မီးလင်းလို့ပေါ့။”

သူတို့ မေးပုံကြောင့် ညာ မျက်နှာလေး ပျက်သွားရသည်။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တိမ်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ကိုဘုန်းလက်ရန်းကို ထိခိုက်ပေးတော့ မမငွေကလည်း ကြောက်နေတာပေါ့...ဘုန်းလက်ရန်းဆိုတာက ညာအစ်မနဲ့ ငယ်ရည်းစားလေး၊ သူ့အဖေ ဦးသိန်းဆွေလည်း အဲဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ဆုံးခဲ့တာ၊ မမငွေ သူ့ရည်းစားဟောင်းနဲ့ တမင်ပြန်ဆက်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး...မမျှော်လင့်ပဲ အဲလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာပါ။ စိတ်လေလေနဲ့ မတော်တဆ ခရီးလွန်ရင်း ပြန်မလာရတော့တာမျိုးပါ။ မမငွေလည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မကင်းသလို ခဲစားရပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ။ ညာနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အကြောမတည့်ခဲ့ပေမယ့် သူဟိုကို ရောက်လာပြီး ညာတို့နဲ့အတူ

နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အပေါ် ညာ နားလည်ခဲ့တယ်။ သနားခဲ့ရတယ်။ သူက စိတ်အလို လိုက်တတ်တယ်...ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘူး။”

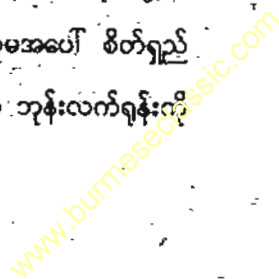
ညာက လောကကြီးမှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ရေခဲငွေ အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မကောင်းတာမပြောချင်တော့ပါ။ မမျှော်လင့်ပဲ အဆုံးသတ်သွားရတာ မမငွေရဲ့ ဘဝဟာ တရားရစရာပါပဲ။

အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ထင်ရာစိုင်းခဲ့တုန်းကတော့ ပျော်ကောင်း ပျော်နေနိုင်သည်။

တကယ်တော့ ရေခဲငွေက သူမ ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားသောအခါ အထီးကျန်ပြီး အားငယ်သလိုခဲစားရ၏။

ထိုအချိန်က လင်မယားချင်း အဆင်မပြေသဖြင့် မိုးတိမ်တောက်နှင့် သူမက တစ်ယောက်တစ်ခန်းခွဲနေတဲ့ အချိန်။

အိမ်မပျော်ပဲ မျက်ရည်တွေစိုနှစ်နေတဲ့ ရေခဲငွေက မသင့်တော်မှန်း မကောင်းမှန်းသိပေမယ့် သူမအပေါ် စိတ်ရှည်ခွင့်လွှတ် သည်းခံလိုက်လျှောက်ကြင်နာတတ်တဲ့ ဘုန်းလက်ရန်းကို

သတိရတမ်းတမိတာအမှန်ပါ...။

အားငယ်နေချိန်၌ တမ်းတမိတာမျိုးပါ။

ဟိုဖက်ခန်းမှာ အိပ်စက်နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို

သွားနှိုးပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးဖို့ကျတော့ ရေခဲငွေ့က မာနကြီးနေ
မိသည်။

သူတောင် နေနိုင်သေးတာ ငွေ့ကရော သူဖက်ထားမှ

စိတ်ချလုံခြုံစွာ အိပ်ပျော်မည့်သူလား။

နေနိုင်ရင် နေစမ်းပါ...ဘာဖြစ်သေးလဲ။

တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း ငိုချင်စရာလား။

မငိုပါဘူး...။

မျက်ရည်သုတ်ရင်း စိတ်တင်းသည်။

သူမ ခုတလော အိပ်မပျော် စားမဝင်ပဲ အသက်ရှူကြပ်

ကာ မောဟိုက်နေသည်။

သူမကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ဖို့ ဝေးလို့အေးစက်မာကျောစွာ

ခပ်တင်းတင်း ကြည့်တတ်တဲ့ မိုးတိမ်ကို မျှော်လင့်ချက်မထားချင်ပဲ

စိတ်တွေကုန်ပြီး မုန်းတီးနေမိသည်။

သူနှင့် ကိုယ်နှင့်ဟာ အကြင်လင်မယားသာ တော်နေတာ။
တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူး... အမြဲတမ်းတစ်ယောက်
တစ်ခြားစီ မျက်နှာကြောလည်းမတည့် ရင်ဆိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်း ပြောလိုက်တာနှင့် အခြေအနေတွေ တင်းမာပြီး ရန်စောင်တဲ့
ဘက်ရောက်သွားစမြဲပါ...။

သူက ငွေ့ကို အကောင်းမမြင် ငွေ့က သူ့အပေါ် အဆိုး
မြင်အပြစ်တင် မိတာတွေလည်း တပုံတပင် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်လို့ကို မရတာ။

အန်တီဒေဝီလည်း သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ပေးရ၊
ညှိနှိုင်းပေးရတာ အကြိမ်ပေါင်းများပြီမို့ လက်လျှော့ပြီး ဘေးထွက်
ကြည့်နေခဲ့ပြီ။

“မင်းတို့ သဘောပဲ၊ ကွာချင် ကွဲချင်သပါဆိုလည်း
ထင်ရာ လုပ်ကြပေတော့၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြပေ
ထွဲပြီးရင်တော့ ငါက ပြန်ပေါင်းပါလို့ တိုက်တွန်းမှာ မဟုတ်တော့

www.burmeseclassic.com

ဘူးနော်၊ ငါတစ်ခါပဲ အမှားခံမယ်”

အန်တီဒေဝီ အတော်ကြီး စိတ်ပျက်နေတာ ငွေသိမ်း၊ ငွေလည်း မတတ်နိုင်။ သူ့သားကို ငွေလည်း အောက်မကျနိုင်။ ချစ်တယ် ထင်မိတာတွေက ကောက်ရိုးမီးလို ခဏတောက်ပြီး ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

တောက်နေတုန်းကတော့ မီးတောက်တွေက သိပ်လှပ ပေမယ့် အခုပြာဖြစ်သွားပြီလေ။

မိုးတိမ်တောက်လည်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့စိတ်ပျက် နေမိသည်။ အားနေလျှင် ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဓါတ်ပုံတွေပဲ လျှောက်ရိုက်နေသည်။

ခင်ရာမင်ရာ ကင်မရာမင်းနဲ့တွေ့နှင့် ခရီးထွက်သည်။ သူမှ အိမ်မှာ မပျော်ပဲ...လမ်းခရီးမှာ...ဟိုတယ်မှာမှ ပျော်စရာရှိသေးသည်။ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမမျက်နှာကို မမြင်ရဘူးလေ။

သူ ရှမ်းပြည်နယ်ဖက် ခရီးထွက်သွားတဲ့ အခိုက်မှာ

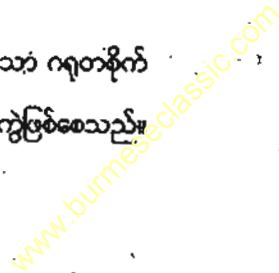
ရေခဲငွေ စိတ်တွေက ပိုလွတ်လပ်နေသည်။ သူမ စိတ်လေနေမိပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး ပစ်ကနစ် ဆွက်ဖို့ ခေါ်ကြသည်။

ရေခဲငွေက အန်တီဒေဝီကိုပင် မပြောပဲ သူမ သဘောနှင့် သူမ လှော်ကားသွားတဲ့ အဖွဲ့တွေနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ ဂစ်တာတီးကြ၊ ကကြ၊ ခုန်ကြနှင့် ဆျော်စရာကြီးပါ။

ဘုန်းလက်ရုန်းနှင့်အတူရှိနေရတာကို ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာ သည်။

“သူ...ငွေကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား...ငွေတို့ အဆင်မပြေ ကြဘူးလား...ကိုယ်ဘာကူညီရမလဲ၊ ငွေအခုတလော အရမ်းပိန် သွားတယ်၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါဦးကွာ၊ အရမ်းကြီး စိတ်ပိစီးမခံနဲ့လေ”

ဘုန်းလက်ရုန်းရဲ့ တိုးဖွဖွအားပေးနှစ်သိမ်သော ဂရုတစိုက် အပြောအဆိုတွေက သူမနှလုံးသားကို ကြည်နူးကြေကွဲဖြစ်စေသည်။

သူငွေကို အပြစ်မယူပဲ ခုထိ ကြင်နာဂရုစိုက်တာကို ကြည်နူးရပေမယ့် တကယ်တွမ်း သူ့အကြင်နာ အယုအယတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့တာက ငွေရင်ကို ပြင်းပြုစွာ ဝမ်းနည်းကြေညံ့ စေပါသည်။

“မောင်...အင်း...ကိုဘုန်းပေါ့...ကိုဘုန်း ငွေအနားထီ မလာပဲ ဝေးဝေး နေပေးပါလား”

“ဗျာ...ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင်အဲ့လို ဂရုစိုက်ရင် ငွေငိုချင်တယ်”

“ဟာကွာ”

ပြောရင်းက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ တော့ အားလုံးက ဝိုင်းချော့ပြီး သူမရယ်မောလာအောင် စကြ နောက်ကြ ဟေးဟေး ဟားဟား လုပ်ကြသည်။

ငွေနှုတ်ခမ်းလေး ပြူးလာမှ ဘုန်းလက်စိတ်အေးချမ်းသာ သွားသည်။

မပြေလည်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခထဲ နစ်မြုပ်နေတာကို

နေတဲ့ ချစ်သူလေးကို အရမ်းသနားမိပါသည်။

သူဘာများ ကူညီပေးနိုင်မလဲ အမြဲတွေးမိသည်။

ငွေသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တာကလွဲရင် နူးညံ့

အေးမြသူလေးပါ။ ဒါကို ဘုန်းလက်သိသည်။

ပစ်စလက်ခတ် သဘောထားတဲ့ ရက်စက်တဲ့

မိုးတိမ်တောက်ကိုလည်း စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

ဒီလိုနှင့် သူတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်လေးက ကုန်မှန်းမသိ

ကုန်လွန်သွားသည်။

အပြန်ကျတော့ သူတို့တွေ တိုရိုတာမိုက်တီး အမိုးပွင့်ကား

ထဲ အတူတူစုပြီး ထိုင်လာကြသည်။ ဘုန်းလက်ရုန်းက ရေခဲငွေနှု

ဘေးနားရှိတဲ့သူမို့ ရုတ်တရက်မိုးရွာလာသောအခါ...

“ငွေ...ကားရပ်ခိုင်းလိုက်မယ်...မိုးသည်းလာပြီ ရှေ့ခန်း

ပြောင်းထိုင်လိုက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း...မပြောင်းပါဘူး...ဒီမှာပဲထိုင်မယ်...မိုး

ရွာလာပြီ...ပျော်စရာကြီး”

ရေခဲငွေ့က မိုးရေစက်တို့ကို မျက်နှာမော့ပြီး ခံယူလိုက်သည်။ သူမရင်ထဲ လန်းဆန်းအေးမြသွားသည်။

“ဟေ့... နေမကောင်းဖြစ်ဦးမယ်”

“ဖြစ်ပစေ”

“ပြောလို့လည်း မရပါလား”

“ကိုဘုန်းရယ် နင့်ဂျာကင်ပေးလိုက်ပေါ့ဟယ်... စိတ်စူးရင်လည်း”

သူငယ်ချင်းတွေက အကြံပေးရာ ဘုန်းလက်သတ်ရသွားပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ မိုးကာဂျာကင်အပြာဖျော့ဖျော့ကို ချွတ်ပြီး ရေခဲငွေ့ ဦးခေါင်းလေးပေါ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

သူကတော့ စွပ်ကျယ်အနက်လေးနှင့် မိုးရေခိုခံပြီး ထိုင်နေသဖြင့် ရေခဲငွေ့က မနေနိုင်ပဲ...

“ကိုဘုန်း ... ဒီဘက်တိုး... ငွေ့နဲ့အတူတူ ဆောင်းပါ”

“ဟာ... နေပါစေ”

“ဆောင်းပါဆို”

ရေခဲငွေ့က သဘောရိုးရိုးနှင့်ပဲ အင်္ကျီကို ဖြန့်ပြီး အတူဆောင်းဖို့ ရည်ရွယ်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိနှင့် မျက်နှာလွဲကုန်ကြသဖြင့် သူမရှက်သွားမိသည်။

ဘုရားစူးပါ၊ ထိုအချိန်ထိ မိုးတိမ်အပေါ် သစ္စာပျက်ဖို့ စိတ်မကူးတာ အမှန်။

သို့သော် လမ်းမှာ ကားပျက်သဖြင့် အချိန်က အတော်ကြန့်ကြာကာ မိုးချုပ်သွားသည်။ ပြန်ရောက်တော့ ညစာစား၊ စကားပြောနှင့် ညဉ့်နက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အန်တီဒေဝီက ဖုန်းဆက်သည်။

မိုးတိမ် မနက်ကတည်းက ပြန်ရောက်လာပြီး ရေခဲငွေ့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း ရှာမတွေ့လို့ စိတ်တိုနေတဲ့အကြောင်း ပြောသည်။

ပစ်ကနစ်ထွက်တဲ့ အုပ်စုထဲ ဘုန်းလက်ရုန်းပါတယ်ဆိုသဖြင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်ဆိုတော့ ရေခဲငွေ့က ထိတ်လန့်သွားသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ခါတုန်းက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ လာဆွဲထိုးခဲ့

ပြီးပြီ...ဒီတစ်ခါ ကိုဘုန်းကို သူဘာလုပ်မလဲ...

“ငွေပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူပြဿနာရှာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်မလား”

“မိုးတိမ် လာရှာမှာပေါ့”

“ဒါဆို တစ်နေရာရာ ရှောင်နေလိုက်ရင်ရော”

“ကိုဘုန်းကို သူရန်ရှာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ စိတ်ပူတယ်...

ငွေဘာလုပ်ရမလဲ”

“ငါတို့ မပါဘူးနော်၊ ဒီအိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ရင်တော့ ငါအိမ်

ပေါ်က ဆင်းရမှာ...”

သူငယ်ချင်းကလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ရန်မဖြစ်ပါဘူး...ငွေတို့က အခု ရှောင်နေမှာပေါ့”

“အင်း...အဲဒါကောင်းတယ်...ဖုန်းဆက်ရင် ငွေပြန်သွား

ပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်လေ”

မိုးတိမ် ကားတစ်စီးနှင့် ပတ်ရှာနေဆဲ ဘုန်းလက်ရုန်းနှင့်

ရေခဲငွေတို့ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းကြသည်။

နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ပြေးကြမှန်း သိသွားသောအခါ
မိုးတိမ် ခံပြင်းဒေါသနှင့် အရှက်ကြီးရှက် အနာကြီး နာကျည်းမိ
သည်။

ဘယ်လောက် သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းမလဲဆိုတာ...တောက်...။

ညည်းနည်းကြာလာတော့ မိုးတိမ်တောက်လည်း သွေးအေးပြီး
ဣာရှင်းပေးလိုက်ဖို့ပဲ တွေးသည်။

တရားလည်း မစွဲချင်တော့...သူမ မျက်နှာကိုလည်း
ခကြည့်ချင်တော့...ဒီဘဝမှာ ဒီမျှသာပဲ ရေစက်ကုန်ချင်ပါသည်။

မာမီနှင့် တိုင်ပင်ပြီး သတင်းစာထဲ ပြန်လာဖို့ ထည့်သည်။
ထိုကြော်ငြာကိုတွေ့တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ရေခဲငွေ့က ဆက်သွယ်
သည်။

ဖုန်းထဲမှာ ပြောဖြစ်တော့ ကွာရှင်းပေးမှလာတွေ့မယ်ဟု
ကတိတောင်းရာ မိုးတိမ်ကလည်း ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် ကတိပေးလိုက်
ပါသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ မိုးတိမ်နှင့် ရေခဲငွေ့တို့ တရားဝင်ပြတ်စဲလိုက်
ကြသည်။

မိုးတိမ်တောက်က ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ထိုင်မိတာနှင့်
တပ်ထားတဲ့ ရေဘင်မျက်မှန်အပြာကို ငယ်ထိပ်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်
သည်။ နူးညံ့နွေးထွေးသော သူ့မျက်လုံးတွေက ညာတခိုင် မျက်နှာ
လေးပေါ် ချိုမြိန်စွာ ကျရောက်စိုက်ငေးလာသည်။

F.M.I City (အက်အမ်အိုင်စီးတီး)ထဲက Orchid Gar-
den မှာ ရွှေတင်ရှိတယ်ဆိုသဖြင့် သူမတို့ အားလပ်တဲ့ တနင်္ဂနွေ
လည်းဖြစ်ရာ အတူတူစုဝေးရောက်လာကြခြင်းပါ။

ချစ်သူလေး ရောက်လာတော့ မိုးတိမ်အမူအယာက ပိုမို
တက်ကြွပျော်ရွှင်နေတာ သိသာသည်။ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်
ဖြင့် ရိုက်ကွင်းထဲမှာ စီစဉ်ညွှန်ကြားပြောဆိုနေတာများ ဖျတ်လတ်
သွက်လက်နေသည်။

အချစ်ကြောင့် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်ခြင်းနှင့် အားမာန်အပြည့် ဖြစ်နေတာပါ။

ညာတခိုင်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ရတာ သူ့အရမ်းကံကောင်းသည် ဟု ထင်မိသည်။

ညာကလည်း သူ့မျှော်လင့်တာထက်ပင် သူ့အပေါ် တွယ်တာ အားကိုးသည်။

ရိုက်ကွင်းဖြုတ်ပြီးတဲ့ နေ့လည်ခင်းမှာ သူတို့အုပ်စု စီးတီး မတ်ထဲ ခဏဝင်ကြည့်ပြီးနောက် ထိုနံဘေးက ရွှေပဒေသာ ကော်ဖီ ဆိုင်ထဲ ထိုင်မိကြသည်။

စိစိက သူ့ချစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားပြော နေသဖြင့် ဒီဖက်က လေးယောက်ပိုင်း စားပွဲမှာ မိုးတိမ်၊ ညာ၊ ရွှေဝါနှင့် မယ်အုန်းတို့ ထိုင်ကြသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အစတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့က ရှင်နဲ့ ညာကို သဘောမတူဘူးသိလား”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဖျက်နေတာ”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“အခုလည်း ညာက အကြောင်းပြချက်ကောင်းလို့ သဘောတူပေးတာ”

“ဘာအကြောင်းပြချက်လဲဗျ”

“ရှင်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာတဲ့”

“အဟား”

“အိုး...မဟုတ်ပဲနဲ့ ရွှေဝါနော်”

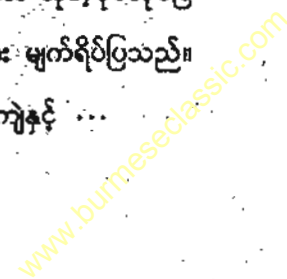
ညာက ရှက်စနိုးနှင့် ရွှေဝါလက်ဖျံလေးကို တစ်ချက် လှမ်းရိုက်၏။

မိုးတိမ်က ညာအမှုအယာလေးကို ပြီးစေနှင့် ငေးကြည့်နေ မိသည်။

“နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်”

မိုးတိမ်က မေးဆတ်ပြီး ဆတ်ပြောလေ ဆိုတဲ့ပုံစံလုပ်ပြ တော့ ညာတခိုင်က ရွှေဝါကို အလန့်တကြား မျက်ရိပ်ပြသည်။

နှုတ်မလုံသော ရွှေဝါဟာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ညာ...ကျုပ်ပြောလိုက်ရမလား”

“အို...မပြောနဲ့”

“နောက်လည်း သိနိုင်တာပဲ”

အတော် အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ရွှေဝါပါလား။

မယ်အုန်းကလည်း ရွှေဝါကို စားပွဲအောက်ကနေ တစ်ချက်
ပိတ်ကန်သည်။

သူတို့ အမှုအယာတွေကြောင့် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသော
မိုးတိမ်တောက်မှာ စိတ်ထဲထင်လာမိသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ကိုမိုးတိမ် သိချင်နေပြီ... တကယ်
ယုံသွားတယ် တွေ့လား”

တဟင်းဟင်း ရယ်ရင်း ရွှေဝါက ပြန်လျော့ချသည်။
အားလုံးက မလိုလားဘူးဆိုတော့လည်း ဆက်ပြီးဖုံးကွယ်ထားဦး
ပေါ့။

ကာယကံရှင် ညာကတော့ ဖွင့်ပြောဖို့ မလွယ်ကူပေ။
ဒါကြောင့်လည်း ရွှေဝါက ဆားကနေ မနေနိုင်ပဲ ဖွင့်ပြော

ပြလိုက်ချင်တာ။ တကယ်တော့ မဆီမဆိုင်ရွှေဝါစိတ်စောမိတာ။

သိသွားလျှင် ပြဿနာတက်မလား၊ ခွင့်လွှတ်မလား
သိချင်သည်။

ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့နီးဟောင်းနှင့် ပတ်သက်မှုရှိတာ
သိလျှင် ညာလေးအပေါ် သူ့ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ...။

သူ့သဘောထားတွေ အပြောင်းအလဲရှိသွားနိုင်မလား။
တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကိုမိုးတိမ်သိကို သိမှာပင်။

ဘယ်အချိန်ထိ မျှသိပုံဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်ထားဦးမှာလဲ။
သူတို့သဘောအတိုင်းပဲလေ။

“အလကား...နောက်နေတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး
ကိုမိုးတိမ်ရဲ့ ကော်ဖီအေးသွားမယ်...သောက်ပါဦး”

ရွှေဝါက ကော်ဖီပန်းကန်တို့ ရွှေပေးသည်။
မိုးတိမ်က သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ကို မထိမတို့သေးပဲ ညာရဲ့

နက်စိကော်ဖီပန်းကန်လုံးထဲ ဇွန်းလေးနှင့် ဓွေပေးသည်။ ဘယ်အချိန်
မှာမဆို ဂရုတစိုက်နှင့် တယုတယရှိနေမည့်ပုံပဲဆိုတာ စိတ်ချရ

www.burmeseclassic.com

လောက်သည်။

ရွှေဝါပင် မနာလိုချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ရှုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတုန်းက အိမ်ထောင်ဖျက်ဆိုပြီး အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားမိပေမယ့် အခုလို ညှာဆီကနေ သူ့အကြောင်းတွေ သိရတော့လည်း ရွှေဝါ သူ့အပေါ် ဂရုထား သက်ရတာအမှန်။

စိတ်ဆိုတာလည်း ဆန်းကြယ်ပါတိ။

မှတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေး ရေးရေးလေးကို ပုံဖော်ထား ကာ နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲနှင့် သူ့ပုံစံက ယောက်ျားပီသပြီး ခပ်မိုက်မိုက် ချောနေတာကြောင့် အကြည့်လွှဲဖို့ပင် မေ့လျော့နေမိတာကအမှန်။

ညှာနှင့် ချစ်သွားကြပြီဆိုတော့ တိတ်တိတ်လေး ရွှေဝါ နှမြောနေသည်။ သူနှင့်ညှာက စားပွဲရုံတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ အတူတွဲကာ ထိုင်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရွှေဝါက ရှိနေတာ...။

စူးရှတောက်ပသော သူ့မျက်လုံးတွေက အလွန်အမင်း ဆွဲငင်အားရှိနေသည်။ သံလိုက်စက်ကွင်းထဲ ရောက်ရောက်သွား

သလို ရွှေဝါအိုင်ကံအမိ ပါသွားချင်သည်။

မျက်လွှာစင်းချပြီး အအေးဖန်ခွက်ထဲ အကြည့်ဖို့ပင် ခက်ခဲ

နေလိုက်တာနော်။

မိုးတိမ်တောက်က မျက်မှောင်ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ညှာကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ ညှာပဲရှိသည်။ ဝတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို သူမေ့နေသည်။

“ညှာ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေတာလား...ဘာ အခက်အခဲရှိနေလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း...မရှိပါဘူး”

ရွှေဝါသည် အချိန်နှင့် နေရာကို မရွေးဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့ အတွင်းရေးကို ချပြောပစ်လိုက်ချင်တာ ဘာသဘောပါလိမ့်...ဘာ ကြောင့်ပါလိမ့်။

သူမအတွက် အရေးကြီးသော အသိပေးရခက်နေသော

ကိစ္စဖြစ်မှန်းလည်း သိသိကြီးနှင့် ညှာရင်ထဲတမျိုးကြီး၊ ခုဟာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ညှာအမှုအယာကြောင့် မိုးတိမ်က ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ပဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေသာ ပြောဆိုနေလိုက်သည်။

“အခုန အဆိုတော်...ကော်ဖီသောက်တဲ့အခန်း ရိုက်တာ တွေလိုက်သေးလား”

“တွေ့သားပဲ...ကော်ဖီမပါဘဲ ယန်းကန်လုံးပဲမော့နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်တော် ဆယ်ခွက်တောင် မှာထား ပေးတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တကဒ်ကလေး စိတ်ကြိုက်ရဖို့ အများကြီးအချိန်ပေးရ တာဗျ။ ဒီအလုပ်ကအင်မတန် စိတ်ရှည်ရတာမျိုး”

“ရွှေဝါတောင် ကြည့်ရင်းနဲ့ မင်းသမီးလုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်”

“သရုပ်ဆောင်ပညာဆိုတာ ထင်သလောက်မလွယ် ဘူးနော်”

“အင်းလေ...သူက အပေါ်ယံလေး စိတ်ဝင်စားနေတာ ရွှေဝါနင်လုပ်ရင် ဟာသမင်းသမီးလုပ်၊ နာမည်ကို ငါးကြင်းဖြိုးလို့ ပေးပေါ့”

“ကောင်စုတ် ကြည့်စမ်း”

“ဒါမှ မဟုတ်ရင် စိတ်ပုပ်မ လုပ်ပြီး သူများရည်စား လိုက်လိုက်လုတဲ့အခန်းရိုက်၊ နင့်ပုံနဲ့ဆို အလားအလာရှိပါတယ် နော် ကိုမိုးတိမ်ရယ်”

မယ်အုန်းစကားကို ရွှေဝါစိတ်ဆိုးချင်မိသည်။ ဘယ်သူက ရော သူများရည်းစားလုမှာမို့လို့လဲ။

“အင်း...မဆိုးဘူး...စမ်းကြည့်လိုက်မယ်၊ ရှင့်ဘဲကို လုကြည့်ရမယ် မယ်အုန်းရဲ့ သိလား”

သူမ ရွံ့ပြောလျှင် ညှာက...

“ဟဲ့...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ...မဟုတ်တာ

တွေ”

ဟု ဝင်ရောက်ဟန်လိုက်သည်။

ချစ်သူရှေ့မှာ ဒီမိန်းကလေးတွေ စကားပြောရဲလှချဉ်လား

ဟု အထင်သေးမခံရစေချင်ပါ။

ကိုယ့်အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နောက်ပြောင်

ကျီစယ်တာဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့လေ။

အခု ဒီမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ။

စီစီက ရွှေဝါကို လှမ်းခေါ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်

တော့မှ သူတို့စားပွဲမှာ တိတ်သွားရသည်။

“ဟလို”

“ညာ...ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ”

ညာက ဖုန်းနားထောင်ရင်း လက်ထဲက ရီမုကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ည ကိုးနာရီထိုးတော့မှာမို့ ပယောဠိ နန်းတော် အစီအစဉ်

ကြည့်မလို့ ပြင်နေတာ။

“ညာတို့တိုက်ရဲ့ လှေကားရင်းမှာ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုမိုးတိမ်”

“ညာကို လာခေါ်တာ၊ ပျင်းလို့ဗျာ တစ်နေရာသွားရ

အောင်”

“အင်း...ညာ အဝတ်လဲလိုက်မယ်နော်”

“ကျွန်တော် တက်ခဲ့ပြီးလာခေါ်မယ်၊ အိုကေ”

မိုးတိမ်တောက်က မီးလင်းနေသော လှေကားရှင်းရှင်း ပေါ်သို့ မြေးတက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းပေမယ့် ရေခိုးချိုး ညစာစားပြီးတာ နှင့် သူ ညှာကို သတိရလာသည်။ ချစ်သူမျက်နှာလေးကိုကြည့် ပြီး စကားပြောချင်လာသည်။ ပါးမို့မို့လေးကို ဖိကပ်နမ်းရွိုက်ချင် လာသည်။

ညာ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ညာနဲ့ဝေးပြီး နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ညှာအတွက် သန့်စင် လတ်ဆတ်တဲ့အချစ်တွေ အပြည့်ကြီးရှိတယ်။

ညာနှင့် မတော်တဆ ခွဲခွာရမှာ မိုးတိမ် မိုးရိမ်မိသည်။

ဒီထက် ပွင့်လင်းပါ ညာ၊ ဘာတွေထိန်ချန်ထားတာရှိ လဲ။ ကျွန်တော် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်တယ်။

ညာတခိုင်က အလွှာပါးလေးတစ်ထပ်ကို ရှေးခေတ် ပုဂံ ပုံစံနှင့် ထပ်ချုပ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ပုံဆန်းဆန်း နက်ပြာပေါ် ပုလဲ မောက်ထားတဲ့ အရောင်လေးကို မာဖလာအဖြူလေး လည်မှာ စည်းနှောင်ပြီး ဝတ်ထားတာမို့ အမြင်ဆန်းပြီး အသက်ရှူမှားရ အောင် လှနေသည်။

“လှလိုက်တာ ညာရယ်”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် မိုးတိမ်က သူမခါးလေးကို သိမ်းဖက် ရှိ နဖူးပေါ် ဖွဖွအနမ်းလေးလိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“ညာလည်း ချစ်ပါတယ်”

“မောင့်ကိုသတိရလား”

“မောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ အဟင်း...ဟင်း”

“မရယ်နဲ့ကွာ”

မိုးတိမ်က သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို ဖွဖွတို့ထိလိုက်၏။

“အပြင်သွားမယ်ဆို”

www.burmeseclassic.com

“အိုကေ... သွားကြစို့”

မီးတွေပိတ်၊ တံခါးတွေပိတ်ကာ မိုးတိမ်နှင့် ညာတို့ ကားဆီဆင်းလာသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်အတူထိုင်ကာ မြူးစစ်ချည်းသက် သက် ခပ်တိုးတိုးဖွင့်လျက် မြို့ထဲဘက် မောင်းလာသည်။

“ဘယ်သွားချင်လဲ ညာ”

“မောင့်သဘောလေ”

“မောင်လို့ခေါ်တယ်၊ အဟက်...ဟက်”

“ဪ...ရှင်က ပြန်ရယ်တာပေါ့လေ၊ ကဲ”

ညာ အမှတ်တမဲ့ လက်သည်းနှင့် ဖွဖွဖိဆိတ်မိပြီးမှ သူ ကားမောင်းနေတာပဲဟု သတိရသည်။

မိုးတိမ်က ကားကို ဝိုင်းတထောင် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ဒေးအပ်စေတီဘက်ကနေ ဝင်လာကာ ကမ်းနားက လမ်းမီး တိုင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

တခြား ရပ်ထားတဲ့ ကားလေးတွေလည်း စီနေသည်။

လမ်းလျှောက်တဲ့သူ၊ ဆော့ကစားတဲ့သူ၊ စက်ဘီးစီးတဲ့သူတွေနှင့် ဆိပ်ကမ်းလေးက စည်ကားလှုပ်ရှား သက်ဝင်နေသည်။

လေအေးအေးတို့က တသုန်သုန် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ် နေရာ အလွန်သာယာ အေးချမ်းဖွယ် ကောင်းနေ၏။

ကားမှန်ကို ချန်မက တံခါးတွေပါ ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“အား...စိတ်တွေရှင်းသွားတာပဲ”

“အင်းနော်”

“မောင်က စိတ်ထဲမှာ အတန်းရှင်းဝင်နေရင် မနေတတ်

ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟောဒီ ညာလေးကြောင့်ပေါ့”

“ညာ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း မရှိဘူးကွာ”

သူက ညာမေးစေ့လေးမှ ပင့်ယူဆွဲမော့စေကာ မျက်လုံး ထဲ ဆုံကြည့်ရင်း

“မောင့်ကို မယုံကြည်ဘူးလား ညှာ”

“ယုံပါတယ်”

“ရွှေဝါစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ သူ နောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မောင်ရိပ်မိတယ်”

ညှာကခိုင် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ပခုံးလေးပေါ် ခေါင်းနို့ လိုက်သည်။

“ရင်တွေလည်း ပူတယ်ကွာ၊ ညှာဘက်မှာ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စတွေ ရှိနေလဲလို့ လျှောက်စဉ်းစားနေမိတယ်၊ နဂို ကမှ မောင်က ညှာအမေဆီတောင်းဖို့ သိပ်အားမရှိတဲ့ကောင်ပါ။ ညှာအမေက သဘောမတူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒါပဲတွေးနေ တာ၊ အခု နောက်ထပ် ဘာပြဿနာရှိနေပြန်ပြီလဲ၊ မောင့်ကို ပြောကွာ၊ အတူတူဖြေရှင်းမယ်”

“ပြဿနာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“မေမေ့ကို ညှာ ခွင့်တောင်းရင် မေမေလိုက်လျော မှာပါ။

အစကတည်းက သမီးကြိုက်တာ ချစ်တာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ရှာ လို့ ပြောပြီးသား”

“ဟုတ်လား...တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ကွာ လူပျို ထဲက ရှာခိုင်းမှာပေါ့၊ မောင့်အကြောင်းသိရင် သဘောတူပါ မလား”

“အဲဒါအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ဦး”

“တကယ်လို့ သဘောမတူရင်ရော၊ ညှာက မောင့်ဘက် မှာ ရှိမှာလား”

“အင်း”

“အသံက အရမ်းတိုးနေပါလား၊ စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် သေချာဖြေပါလား ညှာရယ်”

“မောင်”

“ပြော”

“ရေခဲငွေ့အပေါ် မောင်ခွင့်လွှတ်သလားဟင်၊ သူ့ကို နာကြည်းနေတုန်းပဲလား”

“သူ့အကြောင်း ဘာလို့ပြောတာလဲ”

“ညာသိချင်လို့ပါ”

“ခွင့်လွှတ်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နာကြည်းချက်လည်း မထားဘူး၊ ဒါက ပြီးသွားပြီပဲ၊ မေ့လိုက်ပြီ”

“သူ အခုဘယ်မှာလဲ၊ မောင်သိလား”

“နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီလို့တော့ ကြားတယ်၊ သူ ဘယ် မှာလဲ မောင်မသိဘူး”

“ဒါပေါ့... သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလေ”

“ဘယ်လို ညာ”

“ရေခဲငွေ ဆုံးသွားပြီလေ”

“ဟာ”

“သူ့ယောက်ျား ကိုဘုန်းလက်ရုံးနဲ့ အတူတူ ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ကွယ်လွန်သွားပြီ၊ မမငွေက ဒဏ်ရာမပြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါအခံရှိတော့

ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်ပြီး သေဆုံးတာလို့ပြောတယ်”

မိုးတိမ်တောက်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ပြန်ဆိုင် ရင်း ညာတခိုင် မျက်နှာလေးကို မယုံနိုင်စွာကြည့်မိသည်။

“သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ မမငွေက တောင်းပန်ခိုင်း တယ်လေ၊ သူ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပေးမယ်လို့ ညာ ကတိပေး ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ရှင့်ကိုတွေ့ပြီး တောင်းပန် စကားပြောဖို့ပဲ”

“သူနဲ့ညာက...”

မိုးတိမ်မေးခွန်းမဆုံးမီ ညာက ဖြေသည်။

“အမေပါနဲ့ အဖေပါ”

“ဘယ်လို”

“သူက ဦးသိန်းဆွေဘက်ကပါလာတဲ့ သမီး၊ ညာက မေမေဘက်ကပါတာ၊ မေမေနဲ့ ဦးသိန်းဆွေ လက်ထပ်တော့ ညာ ခြောက်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ မောင် လုံးဝမသိပါလား”

ရေခဲငွေ့ကလည်း သူ့အဖေအကြောင်း ဘာမှမပြောဖူးပါ။
ညာတခိုင်ဆိုတာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရေခဲငွေ့နှင့်ပတ်သက်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာဖြစ်နေတာလဲ။

ဘာကိုမှန်းမသိ မိုးတိမ်တောက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မိသည်။
မကျေမနပ်နှင့် တစ်ခုခုကို ထုရိုက်ပြီး လက်သီးနှင့် ထိုးပစ်လိုက်
ချင်သည်။

သူ့ရဲ့ကံတရားကိုလည်း ဩချမိပါသည်။

ရေခဲငွေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ
သူ မလွတ်နိုင်တော့ဘူးလား။

အခုလည်း ချောင်ပိတ်မိပြန်ပြီ။

“ညာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောမလို့ပါပဲ၊ ရွှေဝါက စကား
စလိုက်လို့”

“သူစိမ်းပြောမှ သိရအောင်လား ညာ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ညာပြောရခက်
နေလို့ပါ၊ မမငွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး...”

“အဲဒီမိန်းမအကြောင်း မောင် မကြားချင်ဘူး”

“မောင်မှန်းတဲ့ မမငွေ့ မရှိတော့ဘူးလေ”

သူ့ဖန်တီးထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက မိုးတိမ်ရဲ့
နောက်ပါးမှာ ရှိနေတုန်းပါ။ အတိတ်က အရိပ်ဆိုးတို့က သူ့ကို
ခြောက်လှန့်နေဆဲပါ။

“သူ တကယ်လိပ်ပြာမလုံလို့ ညာကို အဲဒီအကြောင်း
ပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ချတောင်းပန်
ချင်ပေမယ့် သူ မောင်နဲ့ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူးတဲ့၊ မောင်မျက်နှာကို
သူ မကြည့်ဝံ့တော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ညာ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့ရင်
မောင့်ကိုသွားတွေ့ပြီး တောင်းပန်ပေးပါလို့ သူ အစောကြီးကတည်း
က မှာနေတာပါ။ သူ့အပြစ်နဲ့သူ သေတဲ့အထိ နောင်တရသွားတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် မောင်ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“အဲဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့ မင်းက ကိုယ်နဲ့လာ
ပတ်သက်တာလား”

“အို...မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်းသာ ရေခဲငွေ့ရဲ့ မိသားစုပဲဆိုတာသိရင် ဒီကိစ္စကိုယ်ရှေ့တိုးမိမှာမဟုတ်ဘူး”

ညာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့စကားကြောင့် အသက်မရှူနိုင်အောင် အံ့အားတသင့် နာကျင်မိသည်။

ကြည့်ပါဦး...သူ့နှုတ်က ပြောထွက်တဲ့စကား၊ ဒါဟာ နောင်တစကားပေါ့။

အသည်းနှလုံးထဲ အူထဲ ကလိစာထဲက တမြတ်တနိုးချစ်ခဲ့တဲ့ ညာကို သူ ရက်စက်စွာပြောရက်သည်။

ညာ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာရသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတွေ ရင်ထဲပြည့်လျှံလာရသည်။

အသံမတုန်အောင် ကြိုးစားရင်း တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ...

“အဟင်း...ဟင်း...ဟုတ်တယ်၊ ညာက ရေခဲငွေ့ရဲ့ ညီမပဲ၊ ရှင့်ဆီကနေ တခြားလူရင်ခွင်ထဲ ကူးပြောင်းသွားတဲ့ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တယ်၊ သူ့ရဲ့

စိတ်ကူးစိတ်သန်းနဲ့ သတ္တိတွေကိုလည်း အားကျတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဦးမိုးတိမ်၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ၊ အခုပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာပေါ့၊ ရှင့်ဘက်က ဘာမှမနစ်နာဘူးထင်ပါ တယ်၊ လုံးဝလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်မေတ္တာကို တန်ဖိုးမထား၊ ထည့်မတွက်တဲ့လူနဲ့ ရှေ့ဆက် မပတ်သက်ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာပဲ The end စာတမ်းထိုးလိုက်တာပေါ့”

တုန်ခိုက်စွာပြောလျက် မျက်ရည်ကျမလာခင် ညာက ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ လျင်မြန်စွာဆင်းလိုက်သည်။

တခဏတော့ မိုးတိမ် ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေမိသေး သည်။ ပြီးမှ သူ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်လာသည်။

“ညာ”

“ညာ...နေပါဦး၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

ညာက ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အပြေးတပိုင် ရှေ့ကလျှောက် သွားရာ သူ အစီပြေးကပ်လာရင်း

“ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“မလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်မနောက် ဆက်မလိုက်နဲ့”

သူ့ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လေသံဟဟနှင့် ညှာ အော်ဟစ် တားမြစ်သည်။

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ”

သူက ညှာလက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို အတင်းအကျပ် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဖယ်...ကျွန်မကိုလွှတ်”

“လမ်းလျှောက်ချင်လို့လား၊ လျှောက်ချင်ရင် ဟိုဘက် ဆိပ်ခံဘောတံတားဘက် သွားရအောင်”

အမိုးမိုးထားတဲ့ ဘောတံတား မှောင်ရိပ်ဘက် သူက ဆွဲခေါ်သည်။

ညှာကတော့ သွေးပူနေပြီး ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ်မို့ ဘေးဘီကို ဂရုမစိုက်မိချေ။ တချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် မို့ ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်နေတဲ့ စုံတွဲလို့ထင်ပြီ စိတ်ဝင်စားကြတာ

သေချာသည်။

ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးက လက်ဖြာပြီး မျက်နှာက ဖြူဝင်းတော့ ညှာပုံစံလေးက ထင်းလင်းနေတာ။ ကိုးရီးယား စတိုင်မျိုး လည်တိုင်မှာ မာဖလာအဖြူလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခွာချွန်သေးသေး လေဒီရှူးကို တတောက်တောက် ဆောင့်နှင်းကာ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ ငေးကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။

စတိုင်ပင်လ် ကာကီရောင်နှင့် လက်ရှည်ရှုပ်အင်္ကျီ သခွား ရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ခါးပတ်ပတ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတဲ့ မိုးတိမ်တောက်ပုံကလည်း မင်းသားတစ်ယောက်လို သားနား ကြောမတ်ပြီး ရှင်းသန့်စိုပြည်နေသည်လေ။

တကယ်ပဲ ဒီစုံတွဲဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင်တောင် ကြည့် ကောင်းလိုက်ဖက်မည့်စုံတွဲပါ။

အမူအရာနှင့် သရုပ်ဆောင်လည်း ပီပြင်တာ သေချာ သည်။ အခုကိုပဲကြည့်လေ၊ ကောင်မလေးက စိတ်ကောင်းပြီး

ရှေ့ကပြေး၊ ကောင်လေးက ခွတ်တရွတ် မရမက လိုက်ချောလို့၊
လက်ကောက်ဝတ်လေးကို မလွတ်စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး တတွတ်
တွတ် ပျောင်းဖျာအူခံဝင်နေပုံကပင် သိပ်ချစ်တာ ပီပြင်နေသည်။

ထိုမှားတစ်စိုက် လေညင်းခံ အပန်းဖြေနေသူတွေ နိုးတိမ်တို့
စုံတွဲကို လက်တို့ပြီး ပြကြသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညှာရယ်၊ ကျွန်တော် လွန်သွားတယ်
ဗျာ၊ ဆောရီး...ဆောရီး”

“အို...ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်ကို
တော်ပြီ”

“ဟာ...မတော်ပါနဲ့ဦး”
သူက လက်တကာကာနှင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ လေပြည်
လေးနှင့် ချောမော့သည်။

ညှာက စိတ်တိုတိုနှင့်လျှောက်လာရင်း ဘောတံတားထိပ်
ကိုရောက်ပြီ၊ ရှေ့ဆက်သွားရင် သစ်သား...နန်း တံတားလေးကနေ
သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်ပြီ။

“သင်္ဘောပေါ် တက်မလို့လား”

သူက ရယ်သံနှင့်မေး၏။

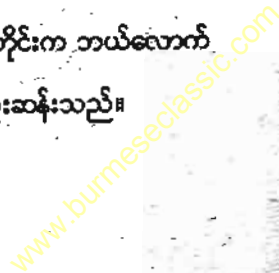
“ရန်ကုန်-မော်ကျွန်း-ပုလဲကြည်” လို့ ရေးထားတဲ့
သင်္ဘောကိုကြည့်ပြီး ညှာလည်း စိတ်ထဲပြုံးချင်သွားရသည်။

အမှန်တော့ လေပြည်လေညင်းတို့ ဆော့ကစားတိုက်ခတ်
နေတဲ့ ညချမ်းလေးက ကဗျာဆန်ပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ စက်တပ်
လှေကလေးတွေ တဘုတ်ဘုတ်နှင့် သွားနေတာလည်း မြန်ရသည်။

လှိုင်းထတုန်ခါနေသော ညှာရင်ထဲ အနည်းငယ်ငြိမ်သက်
သွားပါသည်။ သူက လေမှာလွင့်နေတဲ့ ညှာရဲ့ ဆံမျှင်ဆံစလေး
တွေကို ခပ်ဖွဖွလေး သပ်တင်ပေးသည်။ ညှာက စိတ်ဆိုးမပြေ
နိုင်သေးဘဲ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်ကာ ရှောင်ဖယ်၏။

ဘောတံတားရဲ့ လက်ရမ်းပေါ်မှီပြီး ညှာ အဝေးသို့
ငေးကြည့်မိသည်။

သူ့အပေါ် ကျရောက်တဲ့ ဒေါသမုန်တိုင်းက ဘယ်လောက်
မှမကြာလိုက်ဘဲ ပြန်ငြိမ်သက်သွားတာ ထူးဆန်းသည်။

ခုနုလေးတင် ပြောမိတဲ့ စကားတွေကို ညွှာကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ရခက်သွားသည်။

တကယ်ပဲ လမ်းခွဲနိုင်မှာလား။ မရေရာ မသေချာပါ လားနော်။

စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် နှုတ်ကထွက်သွားပေမယ့် တကယ် တမ်း ပြတ်သားဖို့က ခက်ခဲလှသည်။

သူလိုက်ချောတာနှင့် ညွှာ တင်ထားတဲ့ မာနတွေ အရည် ပျော်ကျဆင်းကုန်ပြီ။

“ဒီဘက်နည်းနည်းလှည့်ပါဦး”

ညွှာက မျက်နှာလေးလွှဲထားရာမှ လှည့်မကြည့်ပေ။

မိုးတိမ်က သူမရဲ့ ပခုံးစွန်း အသားဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်လေး ကို လှစ်ခနဲ ထိကပ်နှမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အရုံးပေးပါ့တယ်”

တိုးဖွဖွဆိုသည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ ရွန်းရီတောက်စ ရှိဇွေးနေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို ညွှာက ဆုံမကြည့်ရဲဘဲ ရင်ထဲ

လိုက်ခန့်လာသည်။

“ဘယ်သူကရော အနိုင်ယူနေလို့လဲ”

“ညွှာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ဆွေမျိုးတော် တော် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုနု လမ်းခွဲ စကားပြောတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး ညွှာ၊ လန့်သွားမိတယ်၊ ညွှာကတော့ အံသည်းမာမာနဲ့ လှည့်ကြည့်မယ့်ပုံမရှိဘူးနော်”

“ရှင်က ညွှာအချစ်ကို စော်ကားတာကိုး၊ တခြား အရာ တွေကို ပိုဦးစားပေးတယ်၊ ညွှာဘက်ကတော့ အရာအားလုံးထက် ရှင်ကို ရှေ့တန်းပို့ထားရတယ်၊ အချစ်ခြင်းမှ မညီမျှဘဲ၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်တာပဲ စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့”

သူ အလျှော့ပေးမှန်းသိတော့ ညွှာက ခပ်မာမာ ခေါင်း မော့နိုင်သည်။

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဒီလောက်ထိ ရက်စက်ဖို့

မစဉ်းစားပါနဲ့၊ မောင်က အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကံတော်ဘာ သူ မဟုတ်ဘူး”

သူ လေသံပျော့ကာ 'မောင်' ဟု ပြန်သုံးစွဲလာသည်။

“ဘာလို့ကံမကောင်းရမှာလဲ၊ ရှင်ကို အသေအလဲ အရူး အမူးချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတာပဲ။ သိပ်မိုက်ရူးရဲဆန်တဲ့ မိန်းမ ပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်တွေကြာကြာ လက်မလျှော့ဘဲ မပြောင်း လဲဘဲ ချစ်မြဲချစ်နေတယ်။ အမေက တားနေတာတောင် ရှင် တစ်မျက်နှာကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ရအောင်ပြန်လာတယ်။ အခု အချိန်ထိ ဘယ်လိုအဖော်ကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ တိုက်ခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မိုက်နေတယ်။ ရှင်အကြောင်းလေး တွေးနေရင်ကို သူက ကျေနပ်နေတယ်။ ရှင်ရဲ့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း အောင်မြင်မှု၊ ကျန်းမူအားလုံးကို သူ့နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ထပ်တူ ခံစား နားလည်တယ်။ ရှင်မှာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ အပြစ် အနာအဆာပဲရှိပြီ သူ ဂရုမစိုက်ဘဲ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးရလဒ်က အဲဒီမိန်းမရဲ့ မေတ္တာကို စော်ကား ခံရတာပဲ။ တကယ်ဆို အဲဒီမိန်းမ ပြန်သင့်တယ်။ ရန်ကုန်ကနေ သူ ထွက်သွားသင့်ပါတယ် ကိုမိုးတိမ်ရယ်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင်

ဝဋ်ကြီးကြီးကို ပေးဆပ်နေရတာ သူမှအစစ်ပါ။ ရှင် ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။”

အဝေးသို့ငေးနေသော ညှာမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ မျက်ရည် ကြည်တို့ ဝေ့ဝဲလာသည်။

သူမ အံလေးတင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်တောင်ခတ် ကာ မျက်ရည်တို့ကို ခေါင်းမောသိမ်းဆည်းသည်။

မိုးတိမ်တောက်သည် သူမ အမူအရာလေးကို ငေးကြည့် နေမိရင်း ရင်ထဲ ထိခိုက်လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူမ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ညှစ်မိရင်း

“ညှာရယ် မောင်မှားပါတယ်။ ညှာမေတ္တာကို မောင် နားလည်ပါတယ်။ ဟိုကိုပြန်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး နောင် ဘယ်တော့မှမပြောပါနဲ့ကွာ..နော်..”

မိုးတိမ်က ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ ပခုံးကလေးကို နွေးထွေးစွာ သိမ်းဖက်သည်။

“မောင် ဘယ်လိုချော့ရမလဲ ပြော”

မျက်ရည်ဖြင့် စိုလက်နေသော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးဖြင့်
သူမက မိုးတိမ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်သည်။

မကျေနပ်ချင်ပါဘူးနော်။

သို့သော် သူမနှလုံးသားက စောလျှင်စွာ အရည်ပျော်
နှင့်၏။

သူပန်းပေါ်သို့ အလိုလိုခေါင်းမိုချင်လာသည်။

ရင်ထဲက သောကနှင့် ဒေါသတွေ နာကျင်မှုတွေက ဟိုး
မြစ်ရေပြင်ကြီးထဲ မျောပါသွားပြီထင်သည်။ တကယ်ကို အမှတ်မရှိ
ပါလား။

“ရှင် နောင်တရရင် အချိန်မရွေးပြောပါ”

“တော်...တော်...အဲဒါထားလိုက်တော့”

မိုးတိမ်က ကမ်းကတန်း ဟန့်တားသည်။ မပြေလည်
တဲ့ စကားလုံးတွေ သူ မကြားချင်တော့ပါ။

ညာနှင့်အမြဲတမ်းပဲ သာယာပြေလည်နေချင်သည်။ သူမ

ကို ဒီလိုလေးပဲ ထာဝရဖက်ထားချင်သည်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောက်ကြေးကွာ..နော်”

“မောင်ပဲ မညာမတာပြောပြီး”

“မောင်က ညာမှ ညာပါ”

“သွားပါ”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကားထဲ ပြန်သွားရမှာလား၊ ဟောဒီ
လို ချစ်လို့ရအောင်”

သူက ရွှင်မြူးစွာ ပါးချင်းထိကပ်သည်။

ညာက ဟိုဒီကြည့်လျက် ရုန်းဖယ်သည်။

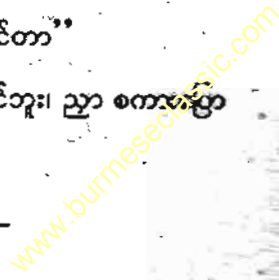
“မနက်ဖြန် ညာမေမေဆီ မေးလိမ့်လိုက်ကွာ၊ သမီး
လက်ထပ်ရမယ့်သူ တွေ့ပြီလို့၊ အကြာကြီး မစောင့်တော့ဘူးလို့၊
တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်တော့ဘူးလို့”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း”

“ချစ်လို့ စတာပါကွာ”

“အဲဒါကြောင့် မောင်နဲ့မခေါ်ချင်တာ”

“အတူတူနေချင်ပြီ၊ ညာနဲ့မခွဲချင်ဘူး၊ ညာ စကားပြော

ရက်စက်တာကိုလည်း မောင်ကြောက်သွားပြီ၊ ဘာတဲ့... သည်အင်းဒ် တဲ့... ဟုတ်လား”

“ပြောသင့်ရင် ပြောရမှာပဲ”

“မောင့်ကို တကယ်မုန်းနိုင်လား”

“မုန်းသင့်ရင် မုန်းရမှာပဲ”

“အား... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ရုပ်လေး ကြည့်တော့ နူးညံ့ကြင်နာတတ်မယ့် ပိုနဲ့ကွာ ဒေါသကြီးတတ် လိုက်တာ”

“အဲမယ်... တကယ်ပြောတာနော်၊ မောင် လိုက်မလာ ရင် ညာ ပြန်သွားရင် လုံးဝစာတ်လမ်းပြီးသွားမှာ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ရည်းစားပျောက်တော့မလို့”

“နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့... ဟွန်း”

“အခုန ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ပြန်ပြောပြပါဦး၊ ဓောင့်တစ်မျက်နှာကြောင့် ပြန်လာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ မောင် ဒီမှာ မိန်းမရနေပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငိုမှာလား”

သူ့စကားကြောင့် ညာ သူ့ကို ခံမပက်နိုင်ဘဲ သူ့လက်ဖျံ ကို လိမ်လိမ်ဆွဲမိ၏။

အဆက်မပြတ် ဆွဲဆိတ်နေသဖြင့် သူ တဟားဟားရယ် ကာ ရှောင်တိမ်းသည်။

“ညာ့ကို စဦး... စဦး”

ရှက်ရှက်နှင့် ညာတနိုင် ဒေါပွနေမိ၏။

ညာ့တို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေဆဲမှာ အနောက်ဘက်နားကနေ ဝီစီမူတ်သံ ကြားရသည်။

“ရွီး”

“ဟယ်တော့”

“ဆယ်နာရီ ထိုးပြီကွ”

“ဆယ်နာရီထိုးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ဖို့အချက်ပေးတာလေ၊ ဒီမှာ ညဘက်ဆို ဆယ်နာရီ အထိပဲ နေလို့ရတယ်”

“အို... ဟုတ်လား တကယ်”

ညာက သူ့နောက်တာလားဟု မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားပေ
မယုံ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးက တကယ်ပဲ ဝိစီလိုက်မှုတံရွှံ
ပြန်ကြရန် နှိုးဆော်နေတာအမှန်ပါ။

“ဟယ်...မောင်ရေ ဒါဆိုပြန်ရအောင်လေ”

“တခြားကားတွေလည်း ထွက်မှမထွက်သေးတာကွ”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လာလေ”

ညာက သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ဘောတံတားပေါ်မှ
ခပ်မြန်မြန်ဆင်းသည်။

လေတိုက်လွန်းလို့ လှက် ချမ်းတောင်ချမ်းလာသည်။ သူမ

တို့ကားဆီ ပြန်လျှောက်လာခိုက် မိုးတိမ်က

“ညာအသားလေးတွေ အေးစက်နေပါလား”

“မောင်ရော မအေးဘူးလား”

“မောင့်သွေးက အမြဲနွေးတယ်”

“ကြည့်ပါဦး...မောင်က ကားတံခါးတောင် မပိတ်ခဲ့

ဘူးကွယ်”

“ရည်းစားနောက်ကို အူလျားဖားလျား လိုက်ရတာကိုး”

“ဟင်း...ဟင်း”

သူပြောပုံကြောင့် ညာ ရယ်မိသည်။ အချိန်ခဏလေး
(က) ညာတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြေလည်သွားခဲ့တာ ထူးဆန်းသည်။
ပျော်လည်းပျော်မိသည်။

အခုဆိုရင် မမငွေ့ကိစ္စလည်း သူသိသွားပြီ။

ညာရင်ထဲမှာလည်း ရှင်းလင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ။

ဘာလိုသေးလဲ။

တခြားအနီးအနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားတွေလည်း တစ်စီး
ပြီးတစ်စီး ထွက်ခွာသွားကြပြီမို့ ထိုနားတစ်ဝိုက် ရှင်းလင်း တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

“ညာသာ ဒီည အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပြရင် မောင်
က မရွေ့ပါဆီ ဖုန်းဆက်မေးတော့မလို့”

သူ့စကားကြောင့် ညာက မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်သွား

ရပြီး

“ဘာရယ်...ရွှေဝါဆီ ဖုန်းဆက်မယ် ဟုတ်လား၊
မောင်ဇော်...သူ့ဆီ လုံးဝမဆက်ရဘူး”

“မောင် ခဆက်လည်း သူဆက်မှာထင်တယ်ကွ”

“အို...မရပါဘူး၊ သူဆက်လည်း မောင် စကားမပြောရ
ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဟ...ဒါက ဘယ်လိုလဲ၊ အူတိုတာလား၊ သဝန်တို
တာလား”

“မသိဘူး၊ သူနဲ့စကားပြောမယ်၊ အရောင်မယ်ဆိုရင်
တော့ ပြဿနာတက်သွားလိမ့်မယ်၊ မောင်နဲ့အပြတ်ပဲ၊ ကြီးပြော
ထားပါရဲ့ဇော်”

သူမစကားကြောင့် မောင် အော်ရယ်သည်။

ကားထဲ အတူထိုင်ပြီးလျှင် စက်မနွီးသေးဘဲ ညှာကို
သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ပြီး မောင်က နမ်းပူကြိုးစားသည်။

ဘေးဘီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့ သူက
အတင့်ရဲနေတာ။

“မောင်ဇော်”

ညာတခိုင်က ရှက်စနိုးလေး ထောင့်ကပ်ကာ မူနဲ့နဲ့
ငြင်းဆန်သည်။

သို့သော် သူက ညှာနှုတ်ခမ်းနုနုလေးကို သူနှုတ်ခမ်း
ထူထူနွေးနွေးနှင့် ရအောင်ထိကပ်သည်။

ညာတို့အတူ တခဏ ငြိမ်သက် နစ်မျောသွားမိစဉ်မှာ
ပင် ဝီစီမုတ်သံ ရှိုးခနဲ ကြားရပြန်သည်။

“ဟာကွာ...ကျွတ်...အရေးထဲမှာ”

သူ ရေရွတ်ပုံကြောင့် ညာက သဘောတကျ ရယ်မိ
သည်။

“မောင်းတော့လေ၊ ဟိုလူကြီး ဒီဘက်လာနေပြီ၊ မောင်း..
မောင်း”

ညာက ခြေထောက်လေးကို ဘယ်ညာဖွဖွဆောင့်ကာ သူ
ပခုံးကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ တိုက်တွန်းတာကြောင့် သူတို့လား
လေးက ရယ်မောဆူညံစွာ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

၂၂၄

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကမ်းနားပလက်ဖောင်းမှာ ကားတစ်စီးမှလည်း မကျန်
တော့။

သူတို့ကားက နောက်ဆုံးမှထွက်လာတာ ဖြစ်သည်။
ဘာရယ်မဟုတ် နှစ်ဦးသား ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ရင်ခုန်
မြန်နေမိကြသည်။ ရယ်လည်း ရယ်မောမိသည်။
ညာ ဖြတ်သန်းဖူးသမျှ ညတွေထဲမှာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဒီည
လေးက အလှဆုံးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)